Detectivul Cross este pe urmele criminalului în serie,
dar criminalul în serie este pe urmele detectivului Cross.

CRUCEA LUI CROSS

JAMES PATTERSON

SERIA
ALEX CROSS

virtual-project.eu

JAMES PATTERSON

CRUCEA LUI CROSS

Traducerea din limba engleză: GRAAL SOFT
Titlul original: *Criss Cross*, 2019

– 2021 –

CAPITOLUL 1

ERA O DUPĂ-AMIAZĂ groaznică de la mijlocul lui martie, rece și cu lapoviță, iar John Sampson și cu mine alergam spre poarta principală a Greensville Correctional Center, o închisoare de maximă siguranță, în formă de hexagon, situată în regiunea sudică, rurală, a statului Virginia.

Ne-am adăpostit în pavilionul de control, am arătat insignele și actele de identitate și ne-am predat armele de serviciu. S-a deschis o poartă și am intrat.

Ca detectiv al Serviciului Omoruri din cadrul Poliției Metropolitane Washington, DC, și ca psiholog comportamental al FBI, am fost, de-a lungul anilor, în multe închisori de maximă siguranță, aresturi și penitenciare, dar încă mă neliniștește sunetul porților cu bare din oțel care se trântesc în urma mea. Am trecut prin șapte astfel de porți, urmându-i pe gardianul Adrian Yates și pe mai mulți reporteri care ajunseseră acolo înaintea noastră.

Unul dintre ei, o jurnalistă pe nume Juanita Flake, a spus:

— Este adevărat, a ales?

Gardianul a continuat să meargă.

— Puteți să...?

Gardianul Yates s-a răsucit pe călcâie și a fixat-o cu privirea, părând că-și stăpânește cu greu furia.

— Nu vreau să mai spun nimic, doamnă Flake. Nu sunt de acord cu această pedeapsă, dar misiunea mea este să mă asigur că este aplicată. Nu sunteți de acord? Sunați-l pe guvernator.

Yates, care fusese criticat de presă, s-a îndreptat către următoarea poartă, care s-a deschis în fața lui. După alte trei porți, am pătruns într-un mic amfiteatru cu vreo treizeci de locuri.

Douăzeci dintre ele erau deja ocupate. În ciuda anilor care au trecut de când i-am văzut ultima oară, i-am recunoscut pe unii dintre cei adunați acolo. Şi ei ne-au recunoscut. Cei mai mulți au înclinat din cap și ne-au zâmbit.

Cinci oameni care stăteau împreună au surâs disprețuitor și, sunt convins, au vorbit ranchiunos despre noi, în șoaptă. Cei cinci – trei bărbați și două femei – erau de departe cel mai bine îmbrăcați din toată încăperea.

Bărbații – doi frați între două vârste și tatăl lor – purtau costume negre din trei piese, elegante și cu o croială deosebită. Femeile – una de aproape șaizeci de ani, cealaltă în jur de douăzeci – erau îmbrăcate în costume Chanel, de o nuanță gri-închis. Amândouă aveau o coafură perfectă și bijuterii strălucitoare.

Sampson a găsit două locuri lângă o fereastră lungă, dreptunghiulară. De partea cealaltă a ferestrei fuseseră trase draperiile.

Aproape instantaneu am început să mă întreb dacă făcusem bine venind aici. Desigur, aveam motive întemeiate să fiu în acest loc, dar asta nu împiedica îndoielile să mă încolțească.

— Voi i-ați înscenat totul, a spus o femeie.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe cea mai în vârstă dintre femeile îmbrăcate elegant de lângă mine. Era o femeie măruntă, cu părul vopsit blond-cenușiu și o față cu pielea fermă, care sugera că își permitea un chirurg estetician de top.

— Doamnă Edgerton, aceasta a fost apărarea fiului dumitale la proces și în timpul apelurilor sale, am spus, epuizat.

— *Apelului* său, nu *apelurilor* sale, a șuierat Margaret Edgerton. În acest stat primitiv, dornic să ucidă, nu ai parte decât de un apel.

— Dar Curtea Supremă din Virginia a confirmat condamnarea și sentința, doamnă.

Ea tremura de furie.

— Nu știu cum ai făcut, dar sunt sigură că tu ai fost, cum mă vezi și cum te văd, domnule. Şi sper din tot sufletul să te duci în mormânt știind că ai băgat un băiat nevinovat de partea cealaltă a draperiei ăleia, doctore Cross.

— Nu, stimată doamnă, de fapt, fiul dumitale s-a băgat singur acolo, cu multă vreme în urmă, am spus eu.

— Este nevinovat.

Gardianul Yates a intervenit:

— Trebuie să începem.

— Fiul meu este nevinovat! a strigat doamna Edgerton. Nu puteți face asta!

— Legea cere asta, a spus, netulburat, Yates. Dacă ați prefera să nu fiți aici, nu este nicio problemă, vă înțeleg.

Yates a plecat din încăpere. Femeia m-a privit fix.

— Ţine minte clipa asta. Pentru că în momentul ăsta ți-ai distrus sufletul. Sufletul tău e blestemat. O să arzi în iad.

Apoi a luat-o la fugă către soțul ei și, ghemuindu-se la pieptul lui, a izbucnit într-un hohot de plâns.

În America, doar câteva state permit condamnaților la moarte să își aleagă singuri metoda de execuție. În Virginia, ei trebuie să decidă între injecție letală și electrocutare. Perdelele s-au dat la o parte, lăsând să se vadă nu o targă, ci un scaun greu de stejar, cu curele în dreptul brațelor, picioarelor și pieptului.

Doi ofițeri au intrat în încăperea unde era pusă în aplicare pedeapsa capitală. Gardianul Yates i-a urmat și a privit cum superiorii săi deschid singura ușă care ducea către camera destinată execuției.

Un bărbat ras în cap, puțin trecut de patruzeci de ani a ieșit din celulă. Era înalt și slab și părea ușor sedat. Nu s-a uitat la scaunul electric, ci spre noi, prin fereastră.

Michael „Mikey” Edgerton s-a îndreptat de spate, cât era de înalt, iar apoi a păşit, de bunăvoie, către scaunul electric, ca şi când ar fi acceptat cu bucurie ceea ce urma să se întâmple.

— Mamă, tată, Delilah, Pete şi Joe, ştiţi de ce am ales scaunul electric? a întrebat Edgerton, vorbind la interfon. Apoi s-a aşezat pe scaun, a râs şi m-a privit direct în ochi. Nu vreau să plec de aici ca un copil care se duce să facă nani. Vreau ca Alex Cross, şi Sampson, şi toţi cei care au pus la punct înscenarea asta să vadă cum îmi iese fum din cap şi cum mi se crapă pielea de pe braţe şi de pe picioare de la fulgerul care o să fie trimis prin trupul meu, deşi sunt absolut nevinovat.

Mama lui, fratele mai mare şi sora lui au început să plângă. Doar tatăl şi fratele său mai mic au rămas împietriţi.

— Tu ai făcut-o! a strigat la el, de pe scaunul de lângă noi, o femeie între două vârste, care purta blugi şi un hanorac cu emblema Georgia Tech. Furioasă, femeia s-a ridicat în picioare: Tu ai făcut-o şi meriţi asta! Sper ca atunci când vor trage de manetă să te sfărâmi în bucăţi, ticălosule!

CAPITOLUL 2

LUI MIKEY EDGERTON i s-a îndeplinit ultima dorință macabră. Nu mai văzusem vreodată pe cineva murind pe scaunul electric, și când corpul condamnatului a fost străbătut de două mii de volți, și eu, și Sampson am fost atât de cutremurați, încât de-abia ne-am putut ridica în picioare după ce Edgerton a fost pronunțat mort, iar cortina a coborât peste viața lui.

Am ieșit din camera martorilor, încercând s-o ignorăm pe mama lui Edgerton, care pendula între colaps emoțional și furie oarbă.

— O să am grijă să fiți amândoi distruși pentru asta! a strigat ea, la un moment dat. Cu ultimul cent pe care o să-l am, o să mă asigur că veți sta amândoi pe scaunul ăla pentru ce i-ați făcut fiului meu!

A trebuit să asistăm la această reacție și la replicile furioase ale rudelor victimelor lui Edgerton până când ultima poartă de oțel s-a trântit în urma noastră și am ieșit din penitenciar, în ceața și în ploaia măruntă de afară.

Câteva clipe mai târziu au apărut și membrii familiei Edgerton, îndreptându-se către o limuzină care îi aștepta. Am luat-o în direcția opusă, spre mașina de poliție cu care venisem acolo.

— Domnule doctor Cross? Domnule detectiv Sampson?

M-am răsucit pe călcâie, așteptându-mă să dau de o jurnalistă care să îmi vâre microfonul în față. În schimb am văzut-o pe Crystal Raider, femeia cu hanorac, al cărei chip, frământat de neliniști și gânduri, părea o mare agitată de furtună.

— A făcut asta ca să ne tortureze, a spus ea. Să înfigă cuțitul în noi după tot ce i-a făcut surorii mele și celorlalți.

— Așa este, am spus eu. Şi a reușit.

Crystal a săltat capul sfidător.

— Poate. Dar cred că, oriunde s-ar afla, Kissy a mea se gândește că a fost un lucru bun că el a sfârșit în felul ăsta. Şi pariez că și celelalte fete cred asta.

— Mergi acasă acum, am șoptit. Încearcă să o regăsești pe Kissy în fiul ei și fă în așa fel încât aceste amintiri urâte să nu te tulbure prea des.

La auzul cuvintelor mele, femeia a început să plângă și ne-a îmbrățișat pe amândoi.

— Vă mulțumesc că i-ați luat apărarea, domnule doctor Cross, detectiv Sampson. Niciunul dintre voi nu a judecat-o vreodată și vă sunt recunoscătoare pentru asta.

— Şi dansatoarele la bară sunt oameni, a spus Sampson. Oameni buni. Ca sora ta.

A schițat un zâmbet, fără să se oprească din plâns, apoi ne-a făcut un semn moale cu mâna și s-a îndreptat spre o camionetă cu număr de Florida, care o aștepta.

Drumul de trei ore spre nord a fost tăcut și încordat, căci amândoi am rămas pierduți în gândurile noastre.

De-abia când ne apropiam de Washington, DC, ploaia s-a oprit. Sampson și-a dres glasul.

— Alex, nu mă așteptam la asta, a spus el, cu o voce răgușită.

— Niciunul dintre noi nu se aștepta. Cu excepția lui Edgerton, am spus eu, suprimându-mi un fior.

Prietenul meu de-o viață m-a privit.

— Alex, în momentul ăsta nu știu dacă ar trebui să fiu mulțumit că justiția și-a spus cuvântul sau să mă rog pentru păcatele mele.

Am simțit că mi se strânge stomacul, dar am alungat acea senzație neplăcută și am spus:

— Mikey Edgerton le-a ucis pe cele opt femei și poate nu doar pe ele. Nu am niciun dubiu în privința asta.

A urmat o pauză lungă în timp ce Sampson a ieșit de pe autostrada 95, intrând pe șoseaua de centură și luând-o spre casa mea, situată pe Fifth Street, în sud–estul orașului.

— Nici eu nu am dubii, a spus Sampson în cele din urmă. Şi totuși mă gândesc...

Am înghițit cu greutate. Înainte să pot răspunde, telefonul mi-a sunat în buzunar. L-am scos, am văzut un număr cunoscut și am răspuns.

— Cross la telefon, am spus eu. Ce faci, șefa?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a zis comandantul brigăzii de detectivi din cadrul Poliției Metropolitane, Bree Stone, nimeni alta decât soția mea. Dar nu am timp și nici tu nu ai.

M-am îndreptat de spate și am spus:

— Ce se întâmplă?

Mi-a dat o adresă din Friendship Heights și mi-a cerut să mă duc acolo imediat. Apoi mi-a explicat și de ce, iar amăreala care îmi zăbovea în stomac a devenit cea mai rea formă de greață, acel gust teribil pe care îl simți în gât chiar înainte să-ți iei rămas-bun de la tot ce ai mâncat peste zi.

— Am pornit într-acolo, am spus eu și am închis.

— Care-i treaba? m-a întrebat Sampson.

— John, am șoptit eu, cu un glas răgușit. Oare ce Dumnezeu am făcut?

CAPITOLUL 3

AM MERS SPRE FRIENDSHIP HEIGHTS, la marginea dinspre nord-vest a orașului, Sampson a parcat mașina pe Forty-First Street, după care amândoi am alergat pe trotuar, către Harrison Avenue, unde o mașină de poliție cu girofarul pornit se afla în fața unei bariere.

— Care dintre ele este? l-a întrebat Sampson pe ofițerul de patrulă.

— A treia din dreapta, domnule. Sunt deja câțiva polițiști în civil acolo.

— Şi îmi imaginez că vor mai veni și alții, am spus, ocolind bariera și îndreptându-mă spre o casă cenușie în stil Craftsman, cu o curte îngrijită și dubița de la medicină legală parcată în față.

În curte erau trei ofițeri în uniformă și doi în civil, pe care i-am recunoscut a fi Owen Shank și Deana Laurel, detectivi novici de la Serviciul Omoruri.

Cei doi tocmai stăteau de vorbă cu două femei de aproape patruzeci de ani, care erau foarte tulburate. Laurel ne-a văzut, s-a scuzat și a venit spre noi. Ne-a spus că cele două femei, Patsy Phelps și Anita Kline, erau vecine cu familia Nixon, proprietara casei în stil Craftsman. Capul familiei, Gary Nixon, era un avocat de succes la Washington. Domnul Nixon își luase cei doi copii mici într-o excursie de patru zile, să își vadă mama bolnavă în San Diego. Katrina, femeia cu care era căsătorit de cincisprezece ani, avea un cabinet de logopedie foarte solicitat și de aceea nu putuse veni cu ei.

— Femeile ne-au spus că soții Nixon țineau neapărat să vorbească de două ori pe zi, indiferent unde se aflau, m-a informat detectivul Laurel. Așa că, atunci când doamna Nixon nu a răspuns la telefon în dimineața asta și nici în seara asta,

domnul Nixon le-a sunat pe doamnele Phelps și Kline și le-a rugat să meargă și să vadă ce se întâmplă...

Detectivul Shank s-a apropiat și a întrerupt-o.

— Îmi cer scuze că intervin, domnilor, dar sunteți siguri că este în regulă să vă aflați aici? Vreau să spun... nu este un fel de conflict de interese?

— Am primit ordin să fim aici, spuse Sampson. Du-ne înăuntru.

Lui Hank, un tip dur și înalt, care servise pe vremuri într-o unitate de recunoaștere a Infanteriei Marine, nu îi plăcea situația, dar știa că ordinul trebuie respectat.

— Am înțeles, mergeți drept înainte, domnule.

Detectivul Laurel s-a întors să continue discuția cu cele două vecine, iar eu l-am urmat pe Shank înăuntru. Casa era mobilată și decorată de un brand scump și era ticsită de jucării.

Shank ne-a raportat că nu existau semne că ușa de la intrare ar fi fost forțată și, deși în casă era dezordine, cum ar fi fost și de așteptat în cazul unei familii cu copii, nu existau indicii că aici s-ar fi dat o luptă. Am pășit pe un hol scurt, până la o bucătărie cum numai în reclamele la preparate fine mai vezi.

Pe frigiderul de oțel inoxidabil erau lipite desenele copiilor, împreună cu o pagină de calendar pe care soții Nixon notaseră programul bonelor și programările la doctor. De-abia după ce am trecut de aragaz am văzut dovada unei lupte.

Un scaun de bucătărie era căzut pe jos. Pe podea erau împrăștiate cioburile unei vaze sparte, lângă un colțar pentru micul dejun. Lângă bucătărie era camera de zi. Televizorul era pornit, iar la știri tocmai se vorbea despre prezența unui număr mare de polițiști în fața unei clădiri de pe Harrison Avenue, în Friendship Heights.

Cadavrul Katrinei Nixon, care fusese o brunetă drăguță, de vreo 30-40 de ani, se afla în capătul opus al camerei. Femeia era goală și așezată pe un fotoliu moale. Avea pielea vineție și fusese acoperită cu o folie albă, subțire. Gura îi era larg deschisă, ca și când cu ultimele puteri ar fi încercat să țipe și rămăsese așa. Avea ochii deschiși și sticloși.

Aerul duhnea a clor. Arma crimei, o eșarfă de mătase colorată în roșu cu mov, de la Hermes, era strâns înfășurată în jurul gâtului.

O foaie albă de hârtie, pe care era scris ceva, îi fusese așezată în poală.

Când m-am apropiat să văd despre ce era vorba, am simțit că se rupe ceva în mine. Am citit biletul și pur și simplu am avut impresia că o parte din mine se desprinde și cade. Pe foaie scria:

> Ai dat-o rău de tot în bară, doctore Cross, dar nu te frământa prea tare. În definitiv, călărind scaunul electric către lumea de dincolo, Mikey Edgerton a primit ce merita pentru păcatele sale din trecut. – M.

CAPITOLUL 4

M.

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, când am ajuns în fața casei mele, încă eram tulburat. Ploaia se oprise și bătea un vânticel neobișnuit de cald pentru mijlocul lunii martie.

Am văzut-o pe Bree stând pe balansoarul de pe verandă, învelită cu o pătură subțire. A bătut ușor cu palma locul de lângă ea, invitându-mă să mă așez, și m-a întrebat:

— E adevărat?

Am înclinat din cap, în semn de încuviințare, și m-am așezat pe balansoar.

— Crima poartă semnătura lui.

Ea a tăcut și, după câteva clipe, a simțit nevoia să mă atenționeze:

— Îți dai seama că acum soții Edgerton vor folosi asta pentru a demonstra că fiului lor i s-a înscenat totul și că nu el era autorul crimelor.

M-am lăsat pe spătarul șezlongului, exasperat.

— Asta doar dacă vorbim presei despre acest misterios M și toată grozăvia iese la iveală.

— Alex, nimic nu rămâne secret pentru totdeauna, a spus ea și m-a bătut încetișor pe frunte.

— De-asta mă tem, am spus eu. Pentru că atunci, pentru presă, eu voi deveni subiectul principal al știrii.

— Se pare că îl fascinezi pe criminal. Ești în centrul atenției lui.

— Am înțeles asta, am spus eu. Doar că este...

— Cum este?

— Bulversant.

— Mikey Edgerton era vinovat.

— Ştiu asta, am răspuns, zărind ceva în curtea întunecată a vecinilor de alături. M pur și simplu

se joacă cu noi. Hei, ce se întâmplă acolo?

— Schele. Morse a spus că vor să repare casa cum trebuie, și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Alte bocăneli, am pufnit, iritat. Au plecat de aici un an întreg doar ca să nu mai fie nevoiți să audă gălăgia asta.

— Şi-au luat amândoi un an sabatic.

— Ce noroc pe ei, am spus și m-am ridicat din șezlong. Mi-e foame.

— Nana îți pregătește cina. Eu mă duc să mă culc. Am o presimțire că mâine ar putea fi o zi grea.

Am sărutat-o, i-am spus că o iubesc și am intrat în casă.

Televizorul din sufragerie difuza *Terriers,* actualmente emisiunea preferată a fiicei mele de șaptesprezece ani, Jannie. Pe holul de la intrare mirosea amețitor a busuioc, usturoi și ceapă, semn că la bucătărie se gătea ceva bun.

Mirosurile și zgomotele casnice m-au calmat. Am mers în camera din față, unde Jannie stătea întinsă pe canapea în hainele de jogging, moțăind. Avea în poală un manual de biologie, dar în mână ținea telecomanda de la televizor.

— Bună, draga mea, am spus eu, zgâlțâind-o ușor. Jannie s-a trezit brusc și a apăsat pe butonul de pauză al telecomenzii.

— Bună, tată, a spus ea, încă adormită.

— Dormi, înveți sau te uiți la televizor?

— Toate trei deodată, a râs ea, apoi a căscat prelung.

— Hei, nu poți să faci trei lucruri deodată.

— Cei mai mulți bărbați nu pot, dar cele mai multe femei pot.

— Da? îmi poți explica asta?

— Uite. De pildă săptămâna trecută eram la școală și am aflat, la ora de biologie, că potrivit celor mai recente cercetări, mințile bărbaților sunt făcute pentru activități individuale. Bărbații învață cel mai bine și au cele mai bune rezultate atunci

când sarcinile trebuie îndeplinite pe rând, adică încep un proiect, îl termină, apoi se apucă de altul și tot așa. Şi probabil îi ajută dacă se pot deplasa. Atunci când studiază, vreau să spun.

— Bun. Şi mințile femeilor?

— Femeile sunt uimitoare!

Am zâmbit.

— Sunt întru totul de acord cu asta. Dar de ce sunt uimitoare?

Ea a început să deseneze cu degetul arătător cercuri imaginare în jurul capului.

— Mintea feminină poate să se concentreze la multe lucruri în același timp. Profesoara mea a comparat mintea unei femei cu un artist de circ care jonglează cu mai multe obiecte simultan. În timp ce bărbații ignoră totul, cu excepția activității la care lucrează în acel moment, femeile pot să audă tot, să miroasă tot și să vadă tot ce este în jurul lor. Şi să facă tot!

— Mai puțin atunci când dorm, probabil.

Ea a râs.

— Bine, nu și atunci când dorm.

— Recunosc, știi ce vorbești. Dacă îl vezi pe fratele tău că încearcă să facă mai multe lucruri deodată, te rog să îi spui despre creierul masculin și să îl oprești. Bine?

— Crezi că mă va asculta?

— Probabil că nu, am spus eu. M-am aplecat să o îmbrățișez. Mi-a fost dor de tine, draga mea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, tată, a spus ea și a căscat. Nu știu de ce mă simt atât de obosită.

— Culcă-te devreme în seara asta.

Ea a dat din cap aprobator, dar părea îngrijorată de ceva.

Pe când ieșeam din cameră, m-a strigat:

— Marți după-amiază am prima întrunire în aer liber.

— E deja în calendarul cu lucrurile absolut obligatorii de făcut, am spus eu, îndreptându-mă spre bucătărie.

Bunica mea, o femeie trecută de nouăzeci de ani și o gurmandă împătimită, tocmai amesteca ceva pe aragazul din bucătărie, într-o tigaie adâncă.

— Nu știu ce gătești, dar miroase foarte bine aici.

— E o rețetă nouă cu pui, a spus ea bătând cu lingura în marginea tigăii.

— Tată! m-a strigat Ali din camera aflată lângă bucătărie. Ia vino să vezi asta!

— Abia așteaptă să îți arate un videoclip cu biciclete de teren, a spus Nana, și n-o să mănânci până nu-l vezi pe tot.

Am ridicat ambele mâini, în semn de înțelegere. Ali, mezinul meu, avea zece ani, era deștept foc și mereu pasionat de ceva nou. Iar când descoperea un lucru nou, era ca un bull terrier – nu îi mai dădea drumul.

Cea mai nouă pasiune a lui Ali erau bicicletele de teren. De fapt, pasiunea debutase în urmă cu un an, când un prieten îi împrumutase una, iar băiatul meu nu-și mai dorise de Crăciun decât să primească o bicicletă.

Am avut grijă să îi luăm una, pentru că, spre deosebire de sora lui mai mare, Ali nu obișnuia să facă vreun efort fizic dacă nu era cu adevărat nevoit să facă asta. Dar acea bicicletă de teren pur și simplu îl captivase și acum se deplasa cu ea tot timpul, chiar și când afară era zăpadă și frig.

Când am intrat în cameră, Ali era pe podea, întins în fața laptopului său.

— Ai întârziat, a spus el, părând supărat.

Am ridicat iar mâinile.

— N-a depins de mine. Te-ai plimbat azi cu bicicleta?

Ali a dat afirmativ din cap.

— Da, pe traseul obișnuit, pe lângă Tidal Basin.

Bree și cu mine mergeam adesea pe acel traseu. Era o zonă sigură și foarte circulată.

Acceptasem ca Ali să se plimbe cu bicicleta pe acolo, dar numai după ce mai întâi primea acordul nostru și nu era prea devreme și nici prea târziu.

— Voiai să îmi arăți ceva?

Ali a apăsat pe una dintre tastele laptopului. Ecranul s-a aprins, afișând imaginile surprinse de camera atașată la cască a unui biciclist, care mergea pe un drum accidentat de munte, în josul căruia se zărea un oraș aglomerat.

— Unde este asta?

— La Lima, în Peru, a spus el. E ceva incredibil, o să vezi.

Tipul de pe bicicletă a pornit și imediat a coborât pe o scară acoperită, uimitor de abruptă. Apoi a țâșnit în lumina soarelui și a sărit pe un zid lat cam de șaizeci de centimetri, în jurul căruia, de o parte și de alta, se căscau niște hăuri adânci.

Mulțimea adunată urmărea biciclistul care a mers până la capătul zidului, după care s-a lansat în aer. După un salt de aproape șapte metri, a aterizat pe o cărare prăfuită, care șerpuia pe un deal atât de abrupt, încât am crezut că biciclistul o să cadă peste ghidon, suferind o căzătură fatală. Dar el a aterizat fără probleme, a cotit brusc la stânga, a traversat o podișcă îngustă de lemn, a ajuns în fața altei movile, a sărit iar și a aterizat pe altă scară.

Nebunia a continuat cam patru minute, după care biciclistul s-a oprit și a început să râdă. Videoclipul s-a oprit.

— Ei, nu a fost uimitor? a întrebat Ali.

— Ce-a fost asta?

— Ciclism montan, la vale prin oraș!

— Extraordinar! am exclamat. Un sport nou în fiecare zi.

— Te asigur că într-o zi o să fac și eu asta, a promis el.

— Ba n-o să faci, fiindcă am și eu un cuvânt de spus, a intervenit Nana, din bucătărie. Alex, cina ta este gata.

CAPITOLUL 5

ÎN LOC SĂ MĂ CONCENTREZ asupra execuției lui Edgerton, pe strangularea doamnei Nixon sau pe ultimul mesaj de la M, am savurat fantasticele paste de fasole neagră, cu pui și pesto, gătite de Nana, un preparat pe care i-am cerut să-l mai gătească neapărat pe viitor.

La un moment, prin dreptul ușii de la bucătărie a trecut Ali, cu laptopul sub braț.

— Mergi la culcare? am întrebat eu.

A căscat și a înclinat din cap, adăugând:

— Tată, tu ai Wickr?

— Ăăă... nu cred.

— Știi, este o aplicație tare de scris mesaje. Și este pentru spioni, cum ar veni.

— Cum?

— Da, are criptare de nivel militar, a spus el serios. Ne-am putea scrie mesaje și nimeni nu ar ști pentru că aplicația are o funcție de autodistrugere.

— Se autodistruge telefonul?

— Nu, a strâmbat el din nas. Se distruge doar mesajul. Sau telegrama, cum i se spune. Dispare după câteva minute. E foarte tare pentru spionat, nu crezi?

— Dacă stai pe telefon în timp ce spionezi, da, cred că e foarte tare.

— Nu vrei să o instalez pe telefonul tău? Este simplu și am putea să... știi tu...

— Să vorbim ca spionii?

El a zâmbit, încuviințând din cap.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin la asta, am spus eu și l-am sărutat de noapte bună.

— Tată? Dacă proba de coborâre prin oraș cu bicicleta de teren ar deveni sport olimpic, cred că aș fi grozav la asta.

Am zâmbit gândindu-mă cât de repede trecea mintea lui de la o pasiune la alta.

— Cred că ai fi bun la orice îți place să faci.

După ce Nana a plecat și ea la culcare, am strâns masa și m-am dus în camera din față. Jannie nu mai era acolo. Am încercat să mă uit la un meci de baschet.

Când am urcat la etaj, era aproape miezul nopții, iar când m-am băgat în pat, Bree deja dormea dusă. În ciuda a tot ce se întâmplase în ziua aceea, am putut să adorm.

Dar chiar pe când ațipeam, am auzit un câine lătrând într-un fel iritant: trei lătrături puternice, o pauză, apoi două sau patru lătrături mai ascuțite. Fereastra era deschisă. M-am ridicat și am închis-o, dar lătratul se auzea la fel de tare.

Lucrul ăsta se întâmpla deja de aproape o lună, dar nu avusesem timp să găsesc proprietarii câinelui și să mă plâng de nedoritele „concerte” nocturne ale acestuia. Şi nu aveam dispoziția necesară pentru așa ceva nici în seara aceea. Mi-am pus căștile în urechi și am pornit o aplicație de zgomot alb pe telefon.

Am închis ochii. Nu voiam, dar mintea mi-a revenit la M și la ce știam despre el – informații limitate și contradictorii.

Exista un singur lucru cert despre M, m-am gândit în timp ce adormeam – biletul pe care îl lăsase pe cadavrul strangulat al doamnei Nixon nu reprezenta primul atac direct la adresa mea.

Era a patra oară când se întâmpla asta. A patra oară, în doisprezece ani.

CAPITOLUL 6

PE LA ORA ŞAPTE în dimineața zilei următoare, Ali Cross a intrat în dormitorul părinților lui. Bree se trezise deja și coborâse la parterul casei.

Băiatul s-a îndreptat spre tatăl său, care sforăia întins în pat, și l-a scuturat ușor de umăr. Alex a tresărit și s-a ridicat în capul oaselor, confuz.

— Neața, tată! Vrei să mergem la alergat? a întrebat Ali. Eu cu bicicleta, iar tu pe jos.

Tatăl său s-a întins la loc pe pernă, mormăind:

— Amice, de-abia dacă am dormit azi-noapte. Nu cred că organismul meu e pregătit pentru o alergare în dimineața asta.

Ali s-a bosumflat, dar cu toate acestea și-a sărutat tatăl pe obraz, spunându-i:

— Bine, dormi. O să mergem sâmbăta viitoare.

Alex i-a zâmbit și a închis ochii.

La parter, Ali a găsit-o pe mama lui în bucătărie, bând cafeaua și deja îmbrăcată pentru a pleca la serviciu.

— Nici tu nu vrei să mergi la alergat? a întrebat-o el.

— Nu azi, scumpule, i-a răspuns ea. Am un birou de eliberat.

— Bine, atunci mă duc singur. O să merg pe traseul obișnuit, da? Şi o să îmi iau telefonul mobil.

— I-ai cerut voie tatălui tău?

— Tata e în comă.

Bree nu s-a putut abține să zâmbească.

— O să-i spun lui Nana unde ești când se trezește.

Ali a zâmbit. Nu se așteptase să obțină permisiunea atât de ușor.

Dar în definitiv avea zece ani, aproape unsprezece, nu-i așa? Şi era deja în clasa a șasea, cu o clasă înaintea majorității copiilor de vârsta lui. Ştia cum să își poarte singur de grijă.

Şi-a scos bicicleta de teren din magazia din spatele casei și a plecat. Deși mezinul lui Alex Cross se simțea cel mai confortabil citind o carte sau căutând să învețe lucruri noi de pe internet, își adora bicicleta, mai ales când se putea lansa într-o cursă. Amortizoarele din față și din spate erau grozave.

Până să treacă de monumentul lui Martin Luther King Jr., îndreptându-se spre sud de-a lungul malului de vest al lacului Tidal Basin, Ali găsise deja cel puțin zece locuri grozave pentru sărituri și le executase pe toate cu succes. Avea aleea principală aproape liberă, doar pentru el.

În timp ce Ali pedala cu putere spre memorialul dedicat lui Franklin Delano Roosevelt, a văzut un bărbat îngenuncheat lângă o bicicletă, pe dreapta aleii. Bărbatul s-a răsucit brusc și i-a făcut semn cu brațele, cerându-i să se oprească.

Dar era prea târziu. Cum privea la bărbat, Ali nu a mai fost atent la drum și a trecut cu bicicleta peste niște cioburi care i-au tăiat cauciucul din față. Pierzând controlul, Ali a ieșit de pe alee și s-a lovit de asfalt. Izbitura a fost atât de puternică, încât l-a amețit și l-a lăsat fără aer.

Bărbatul care îi făcuse semn a venit în fugă spre el.

— Hei, ești bine?

— Da, sunt în regulă.

— La naiba, îmi pare rău că nu te-am avertizat mai devreme să fii atent la sticla spartă, a spus bărbatul, vorbind tărăgănat, cu un puternic accent sudist. Cioburile mi-au spart și mie amândouă cauciucurile. Mare noroc am avut că nu mi s-a îndoit janta.

Era înalt și foarte suplu, avea pantaloni scurți și mulați, de ciclism, și un jerseu cu emblema

echipei de ciclism a armatei americane. Purta ochelari Oakely prinși cu o bandă elastică de cap, iar peste părul scurt, de culoarea nisipului, avea o cască de curse Bell.

L-a ajutat pe Ali să se ridice, în timp ce se prezenta:

— Eu sunt căpitanul Arthur Abrahamsen.

— Ali Cross.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ali Cross. Vrei să mă uit la cauciucul tău?

— Nu, domnule, o să mă întorc pe jos acasă. Nu e nicio problemă.

— Ai putea să te întorci acasă pe *bicicletă,* i-a spus militarul zâmbind, dacă roata se poate repara. Te superi dacă mă uit? Mă pricep puțin la asta.

Ali a ezitat, dar apoi a ridicat din umeri și a încuviințat, gândindu-se că, într-adevăr, ar fi fost mult mai ușor să meargă acasă pe bicicletă decât să străbată aproape șase kilometri pe jos împingând o bicicletă cu cauciucul spart.

— Poți să dai la o parte cioburile de pe alee, în timp ce eu mă uit dacă se poate face ceva? l-a întrebat căpitanul. N-ar fi bine ca și alți oameni să-și spargă cauciucurile, altfel ne vom alege cu o conferință.

— Sigur, a spus Ali.

Abrahamsen a ridicat furca bicicletei și a învârtit puțin roata.

Ali a început să dea la o parte cu un picior cioburile mari în iarbă.

— Chiar ești din armată?

— Da, lucrez în armata SUA, a spus Abrahamsen, examinând în continuare roata.

— Ce faci, participi la curse pentru ei?

— Într-un fel, a răspuns Abrahamsen. Sunt suficient de bun încât să mă antrenez cu echipa, dar nu destul de bun cât să zbor prin toată lumea ca să concurez pe bicicletă pentru țară. Nu încă.

Spusese asta cu atâta convingere și entuziasm, încât Ali nu s-a putut abține să nu

zâmbească.

— Asta e grozav.

— Absolut, cum zice nepotul meu, a surâs Abrahamsen. Uite, aici e înțepătura, i-a arătat el lui Ali locul unde un ciob străpunsese cauciucul.

— Se poate repara? a întrebat Ali.

— Da, aș putea să peticesc cauciucul, cât să poți ajunge acasă. Dar pe urmă vei avea nevoie de un cauciuc și de o cameră nouă, a adăugat Abrahamsen, îndreptându-se către bicicleta sa. Ajuns lângă aceasta, a ridicat-o, și-a trecut brațul drept prin cadru și a săltat-o pe umăr. Tu poți să-ți duci bicicleta așa?

Ali a înclinat din cap. Văzuse cicliști montani făcând asta când trebuiau să treacă peste obstacole prea mari.

— Dar unde mergem? Nu ai scule și o trusă pentru vulcanizare la tine?

— Doar pentru un cauciuc, a răspuns militarul. Nu-ți face griji. Am tot ce ne trebuie în dubița echipei. Este parcată lângă portul turistic. Vrei un abțibild cu echipa noastră, să ți-l lipești pe bicicletă?

Lui Ali i-a surâs ideea.

— N-am mai cunoscut un ciclist profesionist.

— Şi tot nu cunoști. Încă. Hai, să grăbim ritmul. Trebuie să ajung la o ședință la prânz. Şi îmi imaginez că mama ta te caută.

— Mama Nana, străbunica mea, spuse Ali, ridicând bicicleta lui mică pe umăr și dorindu-și foarte mult ca Arthur Abrahamsen să creadă că e suficient de puternic cât să o poată duce așa tocmai până la port.

Căpitanul a zâmbit.

— Străbunica? Vrei să o suni? Să îi spui unde ești și cu cine? N-aș vrea să își facă griji.

Ali s-a încruntat, a lăsat bicicleta jos și a început să își pipăie buzunarele, căutând telefonul.

— Ştiu că îl aveam când am plecat de acasă.

— Uite, i-a spus celălalt, dându-i telefonul său. Sun-o și eu mă uit în urmă, să văd dacă ți-a scăpat telefonul când ai căzut.

Ali a luat telefonul și a tastat numărul străbunicii, în timp ce Abrahamsen se întorsese în locul unde se accidentaseră amândoi.

Telefonul a sunat de câteva ori, iar în cele din urmă Nana a răspuns:

— Alo?

— Nana? Sunt Ali. Am făcut pană la bicicletă și căpitanul Arthur Abrahamsen, care este ciclist în armată, mă va ajuta s-o repar. Sun de pe telefonul lui.

— Ei bine, drăguț din partea lui.

— Mă întorc acasă în curând, a spus Ali și a închis telefonul.

Apoi s-a răsucit și l-a văzut pe căpitan ghemuit peste un petic de iarbă mai înaltă. Bărbatul s-a ridicat, ținând în mână un telefon negru.

— Acesta este?

Ali a răsuflat ușurat. Tatăl lui s-ar fi înfuriat dacă el și-ar fi pierdut telefonul.

— Da. Mulțumesc.

După ce au făcut schimb de telefoane, Abrahamsen l-a întrebat:

— Ai vorbit cu străbunica ta?

— Da.

— E mai bine dacă nu își face griji, nu crezi?

Ali a încuviințat, ridicându-și din nou bicicleta pe umăr.

— Mult mai bine, domnule.

CAPITOLUL 7

SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA M-AM TREZIT abia pe la ora nouă. După ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, am coborât la parter și am ieșit pe verandă, căutând ziarul de dimineață. În fața casei a oprit o dubă decorată cu abțibilde cu bărbați și femei pe biciclete și purtând însemnele armatei SUA.

Spre mirarea mea, din ea a coborât Ali.

— Tată!

De pe locul șoferului a coborât un bărbat puțin trecut de treizeci de ani. Purta un hanorac pe care scria „U.S. ARMY“ peste costumul de ciclism.

El și Ali au urcat treptele din fața casei, iar Ali a spus:

— Căpitanul Abrahamsen este aproape membru în echipa de curse de ciclism a Forțelor Armate SUA! Mi s-a spart un cauciuc la bicicletă. N-am putut să rezolvăm pana, așa că domnul căpitan s-a oferit să mă aducă acasă.

Militarul a zâmbit și a întins mâna.

— Arthur Abrahamsen, domnule. Aveți un băiat deosebit.

Am dat mâna cu el și am zâmbit.

— Așa este. Vă mulțumesc că l-ați ajutat.

— A fost plăcerea mea, a rostit Abrahamsen și apoi a râs. M-a învățat multe lucruri noi.

— Sper că nu v-a amețit de cât a vorbit.

— Nu, domnule, a spus Abrahamsen. Chiar deloc. Ei bine, permiteți-mi să îi cobor bicicleta. Mă tem că o să aibă nevoie de un alt cauciuc și de o cameră nouă.

— Am trecut amândoi peste o sticlă spartă și am făcut pană, a explicat Ali, în timp ce Abrahamsen a ocolit și a deschis ușa din spate a dubei.

Duba era plină cu roți, cauciucuri și alte echipamente care atârnau de părțile ei laterale.

— Așadar, domnule căpitan, participați la curse pentru armată cu normă întreagă? am întrebat eu, pe când el scotea bicicleta.

— Se antrenează cu echipa, a intervenit Ali.

— Şi nici asta nu este cu normă întreagă, a spus Abrahamsen, închizând ușile. Sunt ocupat la Pentagon și pe Capitoliu, așa că încerc să strecor când pot cursele de antrenament. Iată bicicleta.

— Bun, vă mulțumesc din nou, am spus și am dat încă o dată mâna.

Căpitanul i-a zâmbit lui Ali.

— Este întotdeauna o plăcere să întâlnesc un coleg de cavalerie.

Ali s-a uitat la el, încurcat.

— Am fost militar în Regimentul 4 Cavalerie din armata SUA, a explicat Abrahamsen. Tancuri. Dar mereu am fost de părere că în vremurile astea cavaleriștii ar trebui să lupte de fapt pe biciclete.

— Biciclete de teren, a adăugat Ali, zâmbind.

— Exact! Seamănă mai mult cu caii, a spus Abrahamsen, ridicând arătătorul spre Ali și făcându-i cu ochiul: Ai grijă de tine, băiete. Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule Cross.

— Şi mie, domnule căpitan, am spus eu.

Abrahamsen s-a suit în duba lui, a schițat un salut cu mâna și a virat pe stradă.

— Este un tip foarte de treabă, a spus Ali.

— Așa se pare, am încuviințat eu, luându-i bicicleta.

— Crezi că aș putea să fiu în cavalerie într-o bună zi? a întrebat copilul.

— Într-un tanc sau pe bicicletă?

— Pe bicicletă.

Am zăbovit puțin și apoi am spus:

— Fiule, poți avea tot ce îți dorește inima, dar numai dacă muncești pentru asta.

CAPITOLUL 8

TIMP DE TREI ZILE AM IGNORAT relatările din presă despre execuția lui Edgerton și acuzațiile din partea familiei sale cum că uciderea Katrinei Nixon reprezenta dovada clară a nevinovăției lui Mikey. Marți-dimineață m-am dus la centrul federal de detenție de pe Mill Street din Alexandria, în statul Virginia, nu departe de tribunal.

Adjunctul șerifului mi-a înapoiat cartea de identitate și a spus:

— Dirty Marty știe că vii?

— Însuși domnul Forbes a solicitat consilierea, am spus.

Ofițerul, o femeie solidă pe nume Estella Maines, a pufnit, nemulțumită, și a spus:

— Vi-l vom aduce, doctore Cross, dar nu știu de ce vă deranjați.

— Idealistul fără speranță din mine, stimată doamnă. Maines aproape a zâmbit în timp ce mi-a deschis ușa.

Am intrat în cabină, amintindu-mi că acest tip de vizite erau importante pentru mine. În ciuda faptului că eram foarte ocupat cu activitatea mea de consultant al Poliției Metropolitane din Washington și al Biroului Federal de Investigații, găseam întotdeauna o satisfacție mai profundă în calitate de terapeut.

Martin Forbes a intrat încet pe o ușă de oțel și s-a așezat de cealaltă parte a unui geam despărțitor, din sticlă anti-glonț. Având vreo patruzeci și cinci de ani și început de chelie, Forbes era un bărbat care nu se remarca prin nimic, cu excepția unei dungi șerpuite, albe, care se întindea pe sub tot maxilarul. Cicatricea aceea era singurul motiv pentru care fusesem de acord să îl văd.

Pe vremuri lucrasem cu Forbes la FBI, atunci când el fusese detașat pentru scurtă vreme la Brigada de Analiză Comportamentală. Era pe atunci un tânăr ofițer, la fel de dornic să prindă infractorii pe cât eram și eu.

Această dorință aproape că îl ucisese pe Forbes, dar totodată îi salvase viața lui Ned Mahoney, fostul meu partener în cadrul Biroului de Investigații. Investigam mai multe crime oribile comise în Arizona, New Mexico și Texas, care păreau a fi opera unui ucigaș în serie, dar care în cele din urmă s-au dovedit a fi comise de un grup infracțional organizat care încerca să își acopere urmele.

Mahoney se apropiase prea mult de o celulă a cartelului de droguri Sinaloa și într-o noapte a fost răpit de pe stradă în Tucson. Forbes, care fusese martor la răpire, i-a urmărit pe agresori și s-a luptat cu ei, reușind să îl elibereze pe Ned, chiar dacă în timpul confruntării un bătăuș din cartel i-a tăiat gâtul, rana fiind aproape mortală.

Forbes a ridicat receptorul aflat de partea cealaltă a geamului blindat.

— Alex, apreciez că ai venit.

— Măcar atât puteam să fac.

— Sunt nevinovat.

— Am văzut că ai pledat nevinovat.

— Da, a spus el. Nu e nicio strategie avocățească, Alex. Cineva mi-a înscenat totul.

Am oftat.

— Marty, ai spus că vrei consiliere. De aceea am venit.

— Ştiam că altfel nu ai fi venit. Nu am făcut eu asta.

— Marty, ai antecedente. Trecutul te-a prins din urmă.

Forbes s-a înroșit de furie, dar în cele din urmă s-a calmat.

— Am fost achitat în cazul acelor împușcături. Nu tu spuneai că dacă vrei să stingi

un incendiu, trebuie să te apropii mult de flacără?

— Mahoney a spus asta.

— Ei bine, eu nu sunt un justițiar. Nu știu cine a tras în acei ticăloși de pe iaht, dar pe cât de convins sunt că și-au meritat soarta, pe atât de sigur sunt că nu eu am fost făptașul.

Preț de câteva clipe nu am răspuns, lăsându-mi mintea să deruleze din nou cazul, așa cum fusese prezentat la știrile care îl supranumiseră pe fostul agent FBI Dirty Marty, o aluzie la filmul *Dirty Harry,* al cărui protagonist era un polițist scăpat de sub control, dornic să-și facă singur dreptate.

Deși judecătorii îl achitaseră pe Forbes pentru acele incidente cu împușcături, conducerea Biroului fusese suficient de îngrijorată încât să îl retragă din post, transferându-l dintr-o funcție de conducere din domeniul investigațiilor, la Chicago, la munca de birou, în departamentul de analiză infracțională din Quantico. La vremea aceea, Forbes aduna probe pentru a prinde o rețea de traficanți de persoane – o bandă de indivizi care aducea femei, fete tinere și băieți din țări subdezvoltate în Statele Unite prin Canada sau Mexic.

Investigația durase două luni, dar Forbes reușise să se infiltreze la nivelul cel mai de jos al rețelei, suficient însă pentru a elibera peste cincizeci de femei ținute în sclavie sexuală și care călătoreau prin țară, păzite de proxeneți violenți. Acele femei eliberate identificaseră cu o mare probabilitate doi bărbați și o femeie ca fiind capii rețelei.

Despre Carlos Octavio, un panamez care vorbea fluent în opt limbi, se credea că ar lucra în tandem cu Ji Su Rhee, o tipă din Coreea de Sud, cunoscătoare a nouă limbi. Octavio și Rhee cumpărau fete, băieți și tinere femei din țări corupte și afectate de sărăcie. Investigatorii credeau că Gor Bedrossian, un armean având

legături cu clanurile mafiote americane și rusești, era cel care crease sistemul de trafic și de distribuție și îl conducea cu o mână de fier.

Pentru Forbes, problema asta era o sabie cu două tăișuri. În primul rând, nu exista nicio dovadă concretă care să facă legătura între oricare dintre cei trei suspecți și sclavele sexuale care fuseseră eliberate în timpul diverselor razii din țară. În al doilea rând, cei trei se fereau, în general, să pună piciorul pe pământ american.

Înainte de a fi scos din activitatea de investigații, Forbes urmărise circuitul banilor, încercând, fără rezultat, să găsească o legătură cu liderii rețelei. La un an după transferul său, Forbes și-a luat două luni de concediu neplătit ca să scrie o carte despre sclavia sexuală în secolul XXI.

De fapt, procurorii credeau că adevăratul motiv pentru care își luase liber era să îi ucidă pe suspecți.

La șase săptămâni după ce Forbes s-a retras să-și scrie cartea, ofițerii Pazei de Coastă a SUA au urcat la bordul unui iaht numit *Haren* – ”harem” în spaniolă – care plutea în derivă în largul coastelor Floridei. La bord se găsiseră cadavrele umflate a șase bărbați, printre care Bedrossian, Octavio și Rhee, toți fiind împușcați mortal înainte de a fi decapitați.

În compartimentele de sub punte, ofițerii descoperiseră șaisprezece adolescente din Brazilia, Cambodgia și India. Toate erau înfometate și deshidratate.

Ulterior, fetele au declarat anchetatorilor că împușcăturile avuseseră loc cu patru nopți în urmă. Ele au mai relatat că auziseră o barcă apropiindu-se de iaht, ceea ce nu era un lucru neobișnuit. De obicei, asta însemna că un cumpărător sau un vânzător urca la bord.

Apoi se declanșaseră împușcăturile, la început lente și metodice, apoi tot mai frenetice. Fetele auziseră cum cealaltă barcă se îndepărtează și apoi

zile întregi nu se mai întâmplase nimic. Pentru că iahtul fusese găsit plutind aproape de apele internaționale, fusese solicitată prezența FBI-ului. Starea cadavrelor îngreunase investigația, dar nu o zădărnicise.

Fiecare dintre cele șase victime fusese împușcată de aproape, din spate, între omoplați. Capetele fuseseră apoi îndepărtate cu o precizie chirurgicală.

Mai târziu, s-a dovedit că gloanțele aveau același calibru – .40 – cu al pistolului utilizat de Forbes cât timp fusese agent de teren. Pistolul lui fusese găsit într-un dulap din cabana din Virginia de Vest, unde agentul se dusese să își scrie cartea. Cei de la FBI găsiseră pe iaht inclusiv probe ADN care îl incriminau pe Forbes.

— Alex! a spus Forbes acum, lipindu-și mâna de geamul antiglonț. Te rog, trebuie să mă asculți. Nu am făcut eu asta. Totul este o înscenare.

— A cui?

A ezitat.

— Nu știu... Nu pot să spun sigur. Ştiu doar că individul își spune M.

CAPITOLUL 9

ÎN ACEA DUPĂ-AMIAZĂ LA ORA TREI, am urcat în tribuna care străjuia pista de alergare a liceului Coolidge, simțindu-mă încă într-un fel de zonă crepusculară, în care parcă intrasem în timpul discuției cu Martin Forbes.

M?

Din nou?

Cum de este posibil?

Dar cele șase cadavre erau... exact la fel ca...

— Alex?

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Mama Nana făcându-mi semn cu mâna. Bunica mea purta o pălărie de lână și o jachetă și avea o pătură grea în poală. Ploaia se oprise, dar aerul era încă rece și umed. Lângă ea, Ali era captivat de ceva pe telefonul său.

— Ce face fata noastră? am întrebat, așezându-mă lângă ei.

— Încă nu am văzut-o, a spus Ali fără să ridice capul.

— Serios? am făcut eu, privind spre pista de alergare unde sportivi de la trei licee diferite se încălzeau. Nu îi stă în fire.

— Ai observat că a rămas în urmă cu școala? m-a dojenit Nana. Îți spun eu: nu se odihnește suficient.

— Este o fată de șaptesprezece ani. Este imposibil să se odihnească suficient.

— Tată, a spus Ali, pot să împrumut telefonul tău? Al meu s-a descărcat.

— Ca să te joci?

A părut insultat.

— Nu, ca să citesc o carte.

I l-am dat, spunând:

— Ce citești?

Degetele sale au zburat peste ecranul telefonului meu în timp ce a rostit dintr-o suflare:

— *Introducere în principiile și practica investigațiilor criminalistice,* de Peter Stelfox.

— Unde ai găsit asta? am întrebat.

— Pe internet.

— Ar trebui să citești cărți care sunt mai potrivite pentru vârsta ta, a spus Nana.

— Lucrurile potrivite pentru vârsta mea mă plictisesc, a spus Ali, holbându-se la ecranul telefonului meu.

Bunica mea m-a privit intens, aparent așteptându-se să spun ceva.

— Mi-ar prinde bine dacă m-ai susține din când în când, a zis ea, pe un ton mustrător.

Înainte să-i pot răspunde, Jannie a ieșit și a început să alerge pe pistă. Purta pantaloni de sport și un hanorac cu gluga ridicată. De obicei, fiica mea alerga cu o arcuire anume care ieșea în evidență, se vedea de fiecare dată când piciorul ei atingea pământul. Era ca și cum ar fi alergat în salturi. Acel pas natural atrăsese în mod serios atenția mai multor antrenori din Liga Națională de Atletism și toți îi promiteau burse.

Dar, pe când Jannie mărea ritmul alergării de încălzire, am observat că nu lovea pământul cu partea anterioară a tălpii, ci cu zona situată mult mai în spate, spre călcâie. Pașii ei o făceau să arate ciudat și Jannie nu lăsa niciodată impresia asta pe pistă.

— S-a lovit iar la picior? a întrebat Mama Nana, îngrijorată.

— Sper că nu, am spus, ridicându-mă și privind prin binoclu ca să văd mai bine.

Jannie trecuse printr-un an greu după ce își rupsese unul dintre oasele sesamoide de la picior. Suferise o operație și pentru o vreme nu s-a știut dacă își va reveni complet. Dar se refăcuse și scosese chiar niște timpi impresionanți în cursul sezonului de alergare pe pistă acoperită.

Acum, totuși, se vedea clar că era în neregulă, deși nu credeam că din cauza piciorului. Avea umerii lăsați și când se lăsa pe talpă, pe chip nu i se citea durerea.

Și nu avea scânteia pe care o vedeam de obicei la ea.

— Ţi-a spus că ar deranja-o ceva la școală? am întrebat-o pe Mama Nana, după ce Jannie și-a încetinit alergarea, cu mâinile în șolduri și capul aplecat.

— Până acum are numai calificative maxime la toate materiile.

— Băieți?

Ali a chicotit.

— Băieții se sperie de Jannie.

Bree a sosit și s-a așezat lângă noi.

— Am ratat-o?

— Nu, am spus eu, privindu-mi din nou fiica prin binoclu. Părea distrasă, aproape fără vlagă, în timp ce traversa terenul spre echipa sa.

Am lăsat binoclul jos, apoi am îmbrățișat-o și am sărutat-o pe Bree.

— Mă bucur că ai ajuns.

— Şi eu, a spus ea și a zâmbit. Ce era cu acel mesaj pe telefon, cum că ai ceva bizar să îmi spui?

CAPITOLUL 10

ÎNTR-ADEVĂR, AVEAM CEVA SĂ ÎI SPUN, ceva aproape la fel de necrezut precum cele spuse de Forbes, ceva cu implicații și ramificații care treceau cu mult dincolo de misterul lui M.

— E bizar și e complicat, am spus eu.

— Ce este? a întrebat Ali.

— Nu-i treaba ta, tinere, a spus bunica mea. De ce nu citești despre biciclete de teren și cum să le repari? Așa cum ți-a sugerat căpitanul Abrahamsen.

Ali a înclinat din cap și a zâmbit.

— Este o idee bună, Nana.

— Vorbim despre asta mai târziu? a întrebat Bree.

— Da. Cu siguranță.

Am alungat conversația mea cu Forbes într-un cotlon al minții și am încercat să-mi concentrez iarăși atenția asupra lui Jannie, care urma să alerge în cursa de 400 metri și apoi în cea de 200 metri.

În ultima parte a încălzirii dinainte de start, Jannie părea să fi alungat acea angoasă care o deranjase până atunci. A mers către banda ei de alergare, culoarul cu numărul trei, a alergat câteva secunde pe loc, după care a făcut câteva salturi largi.

— Sare bine, a lăudat-o Bree.

— Uită-te acolo, i-a atras atenția Mama Nana.

Nu am spus nimic, ci doar am privit-o pe Jannie cum revine la culoarul ei și ia poziția de start. Când arbitrul a strigat „Fiți gata“, fata s-a încordat, iar când pistolul marcând startul s-a declanșat, ea a țâșnit imediat înainte.

Brațele pistonau direct pe lângă corp. Genunchii se ridicau și coborau iar, aproape instantaneu, spre sol. Fiecare pas era ușor și

elastic, iar ritmul ei era aproape perfect la încheierea primei ture de stadion.

— Este în frunte! a strigat Ali. O să câștige!

Jannie părea în formă. La intrarea pe turnantă se afla deja în fața celorlalți atleți cu mai bine de zece metri.

Şi-a păstrat poziția fruntașă în continuare și la curba următoare, dar când mai erau mai puțin de o sută de metri de alergat, capul a părut să-i alunece în jos și ea a început să dea semne de oboseală. Până și ritmul respirației părea să i se fi schimbat.

O elevă dintr-un an superior, de la un alt liceu, a depășit-o chiar pe ultimii metri ai cursei. Mi-am dat seama că pur și simplu nu mai avea energie.

O altă fată a trecut pe lângă ea, apoi încă una. Jannie a trecut linia de finiș abia a patra – fusese cea mai slabă cursă de la accidentarea la picior.

A încetinit ritmul, ajungând să meargă la pas, apoi a continuat să înainteze cu capul plecat. Mă așteptam să fie devastată din cauza eșecului, dar când și-a ridicat, în sfârșit, privirea, mi s-a părut că avea o expresie mai degrabă de uluială.

Jannie a părut că încearcă să se agațe de un reazem inexistent, apoi a dat ochii peste cap, s-a împleticit și a căzut pe pistă, cu fața în jos.

— Jannie! am răcnit cât am putut de tare și sărind peste rândurile de scaune din tribune, am dat buzna pe poarta către pistă. Antrenorul lui Jannie și încă un instructor erau deja lângă ea. Au întors-o pe spate. Fata avea o tăietură pe bărbie, în locul unde se izbise de teren, dar ochii, larg deschiși, mă căutau.

— Tată?

— Nu te mișca, scumpo, am rugat-o eu.

Un medic, mama uneia dintre alergătoare, a venit repede lângă noi. Doctorița Ellen Roberts a examinat-o pe Jannie, care era tot mai panicată.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, i-a cerut doctorița Roberts.

Jannie a spus că se simțise obosită toată ziua, mai rău decât cu o zi înainte și alaltăieri. Adormise de două ori la ora de biologie și fusese nevoită să facă un duș rece ca să se trezească pentru cursă. La începutul și până chiar după jumătatea cursei se simțise bine.

— Dar apoi am pierdut totul, a șoptit ea. Nu știu... eu... A închis ochii. Mă doare tot corpul.

— Cred că are febră, a spus medicul. Ceea ce nu mă miră.

— Gripă? a întrebat antrenorul ei.

— Nu, mă gândesc la Epstein-Barr, deși trebuie să îi facem analizele cât mai repede cu putință.

— Epstein-Barr? am întrebat mirat.

— Virusul care provoacă mononucleoza, a spus doctorița Roberts. Face ravagii în școală. Dacă este vorba despre asta, mă tem că fiica dumitale nu va mai alerga timp de șase săptămâni.

CAPITOLUL 11

— ŞASE SĂPTĂMÂNI, A GEMUT JANNIE.

Ne întorseserăm acasă după un drum la spital, unde medicul confirmase, în urma analizelor, diagnosticul de mononucleoză.

Jannie stătea întinsă pe canapeaua din camera de zi, învelită cu o pătură, și avea o privire tristă.

— Tată, șase săptămâni înseamnă aproape tot sezonul de primăvară. Gata, s-a dus. Exact ca anul trecut. Sunt blestemată sau ce?

Îi înțelegeam durerea și frustrarea și i-am spus asta, dar ea a început să plângă.

— S-a terminat, a izbucnit. Niciun antrenor de colegiu n-o să mă mai vrea acum în echipa lui. Sunt blestemată.

— Ești bolnavă pentru că te-ai suprasolicitat. Şi stai liniștită, sunt sigur că antrenorii de la D-One au mai avut de-a face și până acum cu atleți cu mononucleoză.

Ea a privit în gol, către perete.

— Am vrut să fie totul bine, tată. Adică eram cu siguranță pregătită.

— Ştiu. Şi cred că deja ești în vizorul multor antrenori. Ei au văzut înregistrări cu tine și timpii pe care i-ai obținut, îți cunosc potențialul.

M-a privit cu speranță.

— Așa crezi?

— Da. Cel mai bun lucru pe care poți să îl faci acum este să urmezi sfatul doctorului Roberts. Ia vitaminele pe care le-a recomandat, bea multe lichide pe zi și odihnește-te cât mai mult. O să te faci bine rapid.

Jannie a părut să accepte situația.

— Mama Nana îmi aduce supă.

Bree s-a întors de la farmacie cu un adevărat stoc de vitamine, iar apoi am urcat amândoi în

dormitorul nostru de la etaj, să ne schimbăm înainte de cină.

— Şi, cum a mers întâlnirea ta cu Dirty Marty? m-a întrebat Bree din dressing.

— Mi-a zis că e curat, i-am răspuns.

A ieșit și m-a privit încruntată.

— Şi tu îl crezi?

— Nu știu, am spus, și i-am povestit despre cum Forbes fusese contactat de M.

În afara unui cerc restrâns, format din membri ai agențiilor de aplicare a legii, nimeni nu știa despre biletele pe care mi le trimisese M, iar Forbes sigur nu făcea parte din acel cerc. Hotărâserăm să păstrăm secretă acea informație încă de la început, cu mulți ani în urmă.

— Asta nu înseamnă că Forbes nu ar fi putut să pătrundă în dosarele de la FBI ca să afle despre M, mi-a atras atenția Bree.

— Ai dreptate, am zis eu și apoi i-am destăinuit totul.

Forbes pretindea că M îl contactase primul, printr-un e-mail trimis de pe un server anonim din Panama și apoi printr-un mesaj de pe un telefon cu cartelă.

Forbes susținea că M părea să știe detalii din interiorul operațiunilor împotriva acelor rețele de trafic de persoane în care el încercase să se infiltreze și s-a oferit să-i furnizeze acestuia dovezi privind vinovăția celor trei conducători ai rețelei, precum și locația unde îi putea găsi.

La scurtă vreme după aceea, M i-a trimis lui Forbes documente care detaliau achiziția unui iaht în Panama și lucrările efectuate ulterior la bord pentru a improviza celule de detenție sub punte.

M l-a ademenit pe Forbes în Florida, promițând că-i va dezvălui locația iahtului imediat ce ambarcațiunea intra în apele SUA, pentru a livra ultimul transport de sclave sexuale. I-a mai spus lui Forbes să aducă cu el 25 000 de dolari și

să închirieze o cameră la un anumit motel din Fort Lauderdale.

Forbes pretindea că a doua zi după cină, când intrase în camera de motel, în baie era ascuns un bărbat. Acesta i-a pus lui Forbes pe față o cârpă îmbibată într-o substanță chimică – Forbes credea că fusese cloroform.

— Am căzut la pământ, dar nu mi-am pierdut cu totul cunoștința, spusese Forbes. Era ca și când eram paralizat și îl priveam pe acel bărbat ca într-un coșmar, pe când el m-a târât în pat și mi-a băgat o perfuzie în venă. Apoi am leșinat. Mi-am pierdut cunoștința cu totul și am rămas așa patru zile.

— Patru zile? m-am mirat eu. Şi nu te-a găsit nimeni în camera aceea de motel?

— Tot ce știu este că atunci când m-am trezit, patru zile mai târziu, după-amiaza, aveam o durere de cap foarte puternică, iar banii dispăruseră.

— Dar nu ai raportat asta la poliție?

A coborât ochii în podea și a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să o fac, acum știu asta, dar la vremea respectivă eram prea jenat. Pornisem într-o investigație de unul singur și fusesem păcălit de un tâlhar.

— Unul care ți-a luat banii și ți-a înscenat totul, astfel încât să fii învinuit pentru uciderea a șase oameni.

M-a privit furios.

— Nu știam asta atunci. Eram atât de dezgustat de mine, încât m-am hotărât să mă sui în mașină și să conduc înapoi spre Virginia de Vest. Am ajuns acolo a doua zi și am început să lucrez din nou la carte. După două zile, la ușa mea au apărut agenții federali.

M-am gândit la asta câteva minute.

— Aveai cu tine pistolul de calibrul de .40 când te-ai dus în Florida?

— Nu, l-am luat pe cel de 9 milimetri, dar știu la ce te gândești: cum au pus mâna pe cel de .40? Tipul care m-a lăsat lat sau cineva care lucra

cu el trebuie să fi intrat prin efracție în cabana mea și să-l fi găsit. Este singura explicație pe care o pot găsi.

— Doar că pe armă nu erau alte amprente în afară de ale tale, am spus. Şi pe iaht au găsit fire de păr și mici fragmente de piele care se potrivesc cu ADN-ul tău.

— Le-a pus acolo ca să îmi însceneze totul! a spus Forbes. M sau oricine o fi fost.

— Ai spus toate astea celor de la FBI?

— Absolut tot, dar nu au crezut niciun cuvânt.

— De ce?

— Pentru că dovezile împotriva mea sunt copleșitoare, a rostit el pe un ton amar. Şi pentru că le-am spus cine cred că este M.

— Cine?

— Alex, nici tu nu vei crede. Şi nici eu nu cred încă. Dar i-am văzut chipul când eram în acea stare de confuzie, după ce inspirasem cloroform, iar el se chinuia să îmi pună perfuzia.

Înțelegeam unde bate.

— Vrei să spui că l-ai recunoscut?

Forbes și-a mușcat buza, a privit în altă parte și a dat din cap aprobator, dar atât de subtil, încât mi-am dat seama că se îndoia de propriile sale gânduri.

— Cine era? am întrebat eu.

A tras aer adânc în piept și m-a privit drept în ochi.

— Un vechi prieten al tău, a spus el. Kyle Craig.

CAPITOLUL 12

ÎN DORMITORUL NOSTRU, DUPĂ CE i-am relatat toată discuția cu Forbes, Bree a rămas uimită.

— Craig? Dar este imposibil. Craig e mort de ani buni, Alex. L-ai văzut murind.

Am încuviințat.

— Așa este. A murit chiar în fața mea. În luna noastră de miere.

Kyle Craig *era* mort. Cel mai malefic adversar al meu dispăruse pentru totdeauna de multă vreme. Îl rănisem și știind că dacă era prins viu avea să se întoarcă la închisoare, Craig trăsese într-un rezervor de oxigen, care explodase instantaneu, transformându-l și pe el în cenușă.

Așezându-mă pe marginea patului, am încercat să nu-l văd cu ochii minții pe Craig murind, dar era o imagine aproape tatuată în creierul meu. Tot ce trebuia să fac era să închid ochii ca să o văd.

— Cred că Forbes halucina, am spus. Efectele cloroformului au adus la suprafața minții sale imaginea lui Craig.

— Sau Dirty Marty a inventat toată povestea, a spus Bree. Cumva a aflat despre M și acum mizează pe faptul că ești obsedat de Kyle Craig.

Am rămas pe gânduri.

Marty Forbes trebuie să fi știut cât de preocupat fusesem de agentul FBI care devenise diabolic. Kyle Craig era un criminal în serie sadic care o omorâse pe Betsey Cavalierre, iubita mea de la acea vreme.

Bree s-a întins pe pat. M-am întins și eu lângă ea.

— Ar fi putut să mă manipuleze. Dar pentru ce? Ca să îl ajut să iasă din închisoare convingând

procurorii federali că bărbatul incinerat în fața mea se ridicase din morți și acum se numea M?

— Oamenii vinovați au scornit povești și mai ciudate de-atât, a spus ea.

Am stins veioza, gândindu-mă: *Dar în definitiv Craig a folosit multă vreme aliasul Mastermind, nu-i așa? Să fie el acum M? Este posibil să fi supraviețuit acelei explozii?*

Partea rațională a minții mele a spus: *Nu. În mod sigur nu.*

După câteva minute, Bree sforăia ușor. M-a cuprins și pe mine toropeala...

Câinele acela a început să latre iar și m-am trezit brusc, de-a binelea. Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac și să merg în sfârșit să-i cer socoteală stăpânului său, când am auzit o răpăială în geamul ferestrei de la dormitor și mi-am dat seama că începuse să plouă. M-am gândit că asta va opri lătratul.

M-am înșelat. Peste douăzeci de minute eram tot treaz și câinele încă lătra în acel ritm nenorocit și repetitiv.

În cele din urmă, m-am ridicat și am urcat scările spre biroul meu din pod. Am închis fereastra din spatele mesei mele de lucru, am aprins lumina și m-am uitat la cutiile așezate unele peste altele, într-un maldăr care îmi ajungea până la brâu, lângă alte șapte dulapuri înalte, de asemenea burdușite cu hârtii. Dosarele unor cazuri vechi, unele rezolvate, altele nu.

Deși nu voiam, știam unde trebuia să caut – direct la începuturi, la vânătoarea lui Mikey Edgerton, cu multă vreme înainte ca M să fi apărut în peisaj.

Am găsit ce căutam într-o cutie etichetată „KISSY“, aflată la baza teancului din colțul din dreapta al biroului, unde pusesem acele dosare crezând că nu mă voi mai atinge niciodată de ele. Am pus cutia pe masă, dar am ezitat să o deschid, întrebându-mă dacă era înțelept să scormonesc în

această parte a trecutului meu. Intuiția îmi spunea că era totuși mai înțelept să procedez astfel, decât să ignor.

Am ridicat capacul cutiei, am scos primul dosar și aproape imediat m-am întors în timp.

CAPITOLUL 13

Cu doisprezece ani înainte

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DE LA SFÂRŞITUL lui mai, pe o ploaie torențială, mergeam cu mașina, împreună cu John Sampson, pe Wisconsin Avenue, îndreptându-ne spre nord, către La Cravate, un magazin de îmbrăcăminte masculină de lux, a cărui clientelă era alcătuită din cei mai bogați și puternici oameni din Washington, DC.

Aveam cu noi, într-o pungă de plastic sigilată, o cravată. Una de mătase, cu imprimeu în picățele albastre și roșii, de genul celor purtate de lobbyiștii puternici de la Washington. Sau cel puțin asta a fost impresia mea când am văzut-o, viu colorată, apretată și cu nodul aproape perfect strâns la gâtul sugrumat al Cassandrei „Kissy“ Raider, o tânără de nici douăzeci și șase de ani.

Doi bărbați fără adăpost care căutau un loc unde să înnopteze găsiseră cadavrul domnișoarei Raider într-o dubă furată și abandonată în sud-estul orașului. Tânăra zăcea dezbrăcată și întinsă pe podea, cu picioarele desfăcute și încheieturile și gleznele legate cu cabluri groase de nailon prinse de inele fixate de pereții dubei. În mașina abandonată mirosea puternic a clor.

În urma autopsiei s-a descoperit că ucigașul spălase trupul lui Raider cu o soluție diluată de clor, distrugând astfel orice dovadă de ADN care ar fi putut rămâne după ce tânăra fusese bătută și violată cu sălbăticie în mod repetat, înainte să fie strangulată.

La început am tratat violul și crima drept un incident singular și în primele patruzeci și opt de ore, cruciale în orice anchetă, ne-am concentrat asupra activității lui Raider la Stallion Club, un

club de striptease din suburbia Marylandului, și a fostului ei iubit, un motociclist din Roanoke, în Virginia, condamnat în trecut pentru infracțiuni minore.

Dar, când am introdus datele lui Raider în arhiva FBI și am căutat cazuri similare, am obținut nu mai puțin de șapte rezultate, inclusiv unul din Boca Raton, în Florida, și altul în Newport Beach, din California.

La fel ca în cazul lui Kissy Raider, ambele victime fuseseră blonde, minione, voluptuoase și mame singure cu copii mici. Şi tot ca ea, ambele femei fuseseră violate, bătute și apoi strangulate cu o cravată fină de mătase.

Niciuna dintre cravate nu avea vreo emblemă a producătorului, ceea ce ne-a blocat ancheta timp de aproape o săptămână. Pe urmă însă Sampson a început să ia la rând magazinele specializate în cravate de lux și așa am ajuns la buticul din Georgetown.

Am intrat și am fost întâmpinați de un amestec de mirosuri – uleiuri esențiale, cedru și ceva ce nu am putut identifica exact. Orice ar fi fost, se părea că mă detensionase, deși un motiv pentru buna mea dispoziție putea fi și faptul că ieșisem în sfârșit din ploaie.

Din spatele tejghelei a apărut un bărbat suplu, chel, de vreo patruzeci de ani, cu pielea bronzată. Un al doilea bărbat aranja pe raft teancuri peste teancuri de cravate bărbătești. Era la fel de înalt ca și celălalt tip, dar părea să cântărească aproape o sută treizeci de kilograme. Dar nu ți-ai fi dat seama la prima privire, întrucât croiala costumului îi ascundea masivitatea, până când a început să se miște și a devenit evident că era un om foarte corpolent.

Cel din spatele tejghelei ne-a fixat cu o privire disprețuitoare, ca și cum ar fi vrut să spună: *Ce căutați voi doi într-un loc atât de select?* și a spus, cu un puternic accent englezesc:

— Livrările se fac în spatele magazinului.

Sampson s-a îndreptat de spate cât era de înalt – cu mult peste un metru optzeci – și i-a aruncat bărbatului o privire ursuză. Apoi și-a scos insigna și legitimația și eu am făcut același lucru.

— Nu suntem aici pentru o livrare, Cresus, a spus Sampson.

— Suntem investigatori ai Serviciului Omoruri, Poliția Metropolitană, am adăugat eu.

Bărbatul din spatele tejghelei a părut revoltat și apoi s-a bâlbâit:

— Numele meu nu este Cresus, este Bernard Mountebank și nu știm nimic despre nicio crimă.

— Absolut nimic, a bâiguit și celălalt bărbat, cu un vag accent sudist.

Ne-a zis că se numește Nathan Daniels și că deține magazinul împreună cu Bernard.

— Nici n-am spus că sunteți implicați în vreo crimă, a mormăit Sampson. Avem însă nevoie de ajutorul vostru.

— Domnilor, sperăm că ne puteți ajuta să identificăm această cravată, am spus eu, ținând punga de probe la vedere. Să precizați care este producătorul și să oferiți orice fel de informații despre ea.

Asta a părut să îl îmbuneze întrucâtva pe Daniels, dar Mountebank părea încă destul de afectat de insulta lui Sampson, care îl numise Cresus. Faptul că Sampson îl ironizase mi se părea în egală măsură amuzant și justificat, de vreme ce acesta ne luase drept curieri și ne tratase cu aroganță.

Mountebank nu s-a clintit din loc, dar Daniels s-a apropiat de noi, brusc interesat, în timp ce costumul îi foșnea la fiecare mișcare.

I-am întins punga de probe. S-a uitat la cravată și apoi a răsucit punga.

— Pot să o scot? a întrebat el.

— Numai dacă porți mănuși, a spus Sampson, ținând o pereche de mănuși de unică folosință.

Am scris pe pungă un bilet, cu ora la care o deschideam, mi-am pus mănușile, am desfăcut fermoarul și i-am dat lui Daniels cravata, care era încă înnodată.

— Hm, a mormăit acesta, examinând cravata. Ca să o vadă mai bine, și-a pus ochelarii de citit.

— Este din mătase Jacquard și fabricată în Italia, în mod sigur. Foarte frumoasă, într-adevăr. Bernard, cred că este o Stefano Ricci.

Mountebank a îngăimat, bosumflat:

— Ești sigur?

— Nu, nu sunt, a recunoscut Daniels. Tu ai un ochi mai bun pentru astfel de lucruri.

Vorbele lui au părut să îl încânte peste măsură pe Mountebank, iar acesta s-a apropiat rapid, privindu-l cu ostilitate pe Sampson când a trecut pe lângă el. Şi-a pus mănușile, a studiat cravata în detaliu, observând cusătura și țesătura.

— Ai zice că este o Ricci, dar nu este, a spus Mountebank în cele din urmă. Este o cravată în ediție limitată de la Kiton, o firmă din Napoli, din Italia. Foarte frumoasă. Pe piață se vinde cu două, poate trei sute de dolari.

— Cum? O cravată să coste atât? s-a mirat Sampson.

— Dacă v-ați pricepe la modă, domnule detectiv, ați înțelege, a pufnit celălalt și mi-a înapoiat cravata.

— Vindeți multe cravate Kiton în ediție limitată? a întrebat eu.

Daniel a râs.

— Este o piață mai degrabă de nișă.

— Ați avut acest model de cravată?

Mountebank s-a gândit la asta și apoi a spus:

— Cred că da. Anul trecut. Am avut o singură cravată Kiton, pe care am vândut-o unuia dintre cei mai buni clienți ai noștri.

— Cine este? a întrebat Sampson.

— O, nu pot să spun. Este cineva care apreciază confidențialitatea.

Sampson a părut tentat să-l plesnească pe netot, dar s-a abținut și i-a strecurat printre dinți:

— Domnule, aceasta este o anchetă criminalistică. Ne putem întoarce cu un mandat ca să răscolim peste tot și să vă confiscăm și computerele.

Mountebank s-a albit la față.

— O, Doamne! Ei bine, atunci vă spun: îl cheamă Perry Singer.

Partenerul său a părut confuz.

— Perry?

— Sigur că da, a spus Mountebank, ridicându-și nasul, cu o atitudine trufașă.

— Este un fanatic al cravatelor. S-ar putea să fie omul vostru, domnilor detectivi.

CAPITOLUL 14

NATHAN DANIELS A CĂUTAT adresa lui Perry Singer și, fără absolut nicio tragere de inimă, ne-a oferit-o. Tipul locuia pe Cambridge Place, în Georgetown, la doar opt străzi distanță de magazin. Ploaia încetase, așa că ne-am decis să mergem pe jos.

Domnul Singer trăia într-o frumoasă clădire veche, în stil georgian. Trotuarul și treptele erau de cărămidă, ca și fațada casei. Ușa, de un verde-închis, nu avea nicio sonerie, ci doar un inel de alamă lustruită, deasupra căruia era sculptat un soare răsărind.

Sampson a ciocănit de câteva ori cu inelul în ușă.

După câteva clipe, o servitoare a venit să ne deschidă. Am înștiințat-o că doream să vorbim cu domnul Singer și ne-a spus că acesta tocmai ieșise, dar că aveam noroc, fiindcă se afla încă la Washington și nu în Palm Beach sau La Jolla, unde avea, de asemenea, case de vacanță.

Cum celelalte două cazuri de viol și crimă avuseseră loc la mică distanță de orașele menționate de ea, acum chiar deveniserăm amândoi foarte interesați să discutăm cu domnul Singer.

Menajera ne-a spus că bărbatul se hotărâse să iasă la o plimbare după ploaie și se îndreptase spre Georgetown Cupcake, o cofetărie de pe M Street.

Am pornit spre sud și apoi spre vest până la cofetăria respectivă, plină de copii care tocmai ieșiseră de la școală și de mame cu copii mai mici, toți dornici să cumpere brioșe. În afară de noi, în cofetărie mai erau doar doi bărbați, fiecare așezat la câte o masă. Unul avea vreo 30 de ani, purta un costum cenușiu cam strâmt și o cravată care arăta de parcă era prinsă cu clips. Celălalt, așezat cu

spatele la noi, purta o haină sport elegant croită, pantaloni kaki și șosete albastre cu picățele albe. Avea părul negru și pieptănat pe spate, uns cu un fel de pomadă. Acesta trebuia să fie Perry Singer.

Când am ajuns la masă, am descoperit un bărbat de aproape nouăzeci de ani, sorbind un espresso și ciugulind dintr-o brioșă cu ciocolată pe care o ținea cu mâini tremurătoare. Purta o cămașă albă, apretată și un papion asortat cu șosetele. De coapsă avea sprijinit un baston elegant.

Omul nu părea să ne fi remarcat prezența nici măcar după ce Sampson a mormăit, destul de tare:

— Ăsta ar trebui să fie suspectul nostru? Nu-mi place deloc de Bernard Mountebank.

— Britanicii au un simț al umorului ciudat, am spus eu. Domnul Singer? Perry Singer?

Bătrânul a tresărit.

— Ne cunoaștem? a întrebat el, cu un ușor accent sudist.

I-am arătat insignele și legitimațiile și i-am spus că lucram la anchetarea unei crime.

— Încercăm doar să punem cap la cap niște informații, a spus Sampson. Nu trebuie să vă alarmați.

Domnul Singer a ridicat din umeri.

— În ordine. Cu ce pot să vă ajut?

După ce i-am arătat cravata din punga de probe i-am spus:

— Dețineți o cravată ca asta? Este o Kiton, genul care se vinde la magazinul La Cravate.

A căutat în buzunarul de la piept, a găsit ochelarii și i-a pus la ochi. A studiat apoi cu atenție cravata și a dat aprobator din cap.

— Da, am una. Sau cel puțin am avut. N-am mai văzut-o de ceva timp. În plus, acest stil de cravată este aproape demodat în prezent.

— Dar ați spus că nu ați mai văzut cravata de ceva timp? a întrebat Sampson.

Domnul Singer a părut mai întâi derutat și apoi amuzat.

— Așa este, dar cine știe, s-ar putea să fie în vreun dulap din casa mea de aici sau în cele din Palm Beach sau La Jolla. Am cel puțin patru mii de cravate în colecție, domnilor.

— Deci asta *ar putea* fi cravata dumitale? am întrebat eu.

— Ei bine, bănuiesc că ar fi putut fi furată. Dar în mod sigur nu am făcut eu acel nod. Este unul care se face din patru mișcări, iar eu prefer întotdeauna un nod Pratt sau, dacă vreau să fiu foarte elegant, un nod Van Wijk.

Înainte să pot răspunde, am ridicat întâmplător privirea și l-am văzut intrând pe ușă pe agentul special FBI Kyle Craig. Acesta m-a observat și a părut surprins.

M-am scuzat și m-am dus la el.

— Kyle?

— Alex, ce faci aici?

— Intervievez un octogenar despre cravatele lui.

Craig și-a mușcat buza.

— Perry Singer?

Asta m-a surprins.

— Da.

— Tipul ăla englez te-a trimis?

— Da.

— Nu-mi place deloc de acel Bernard.

— Nici lui John. Dar ce cauți tu aici?

— Cei de la Brigada de Analiză Comportamentală au preluat ancheta, fiindcă acum sunt deja trei cazuri similare, a spus el în grabă. M-am uitat la fotografiile cravatelor găsite la locul crimelor și am decis să mă interesez la singurul magazin local de cravate.

— Hm, marile spirite se întâlnesc, Kyle. Şi eu am procedat la fel.

— Există vreun indiciu cum că tipul ăsta ar fi implicat?

Am dat din cap, în semn de dezaprobare.

— Domnul Singer are o cravată care se potrivește cu cea folosită la uciderea lui Kissy Raider, dar spune că nu a văzut-o de ceva timp. Deși asta nu înseamnă nimic, omul spune că are vreo patru mii de cravate împrăștiate prin dulapuri în toate cele trei locuințe ale lui.

I-am povestit și despre noduri.

— Celelalte noduri sunt din patru mișcări? l-am întrebat.

Craig a ridicat din umeri.

— Nu știu care e diferența. Eu fac nodul doar așa cum m-a învățat tata.

— Cel pe care mi l-a arătat Mama Nana este, cred, un nod Windsor.

— Am ajuns într-o fundătură, așadar?

L-am văzut pe Sampson strângând mâna slăbită a domnului Singer și apoi luând punga de probe de pe masă.

— Cam așa se pare, am spus.

CAPITOLUL 15

INVESTIGAŢIA CAZULUI KISSY RAIDER a rămas blocată pentru încă o săptămână, iar apoi au venit documentele și rapoartele de la laboratoare și răspunsurile la solicitările pe care le făcusem către FBI și alte agenții de implementare a legii din Florida și din California. M-am așezat la birou și am citit.

Mi se părea interesant că fiecare dintre cele trei victime avusese o relație proastă cu tatăl copilului lor. Fiecare femeie se hotărâse să pornească pe drumul ei, alături de fiu, pe când acesta era încă foarte mic.

Althea Marks, femeia găsită în Newport Beach, avea un băiat de șase ani. Samantha Bell, victima găsită în Boca Raton, avea un băiețel de cinci ani. Fiul lui Kissy Raider avea cinci ani când mama lui fusese ucisă prin strangulare.

Sora lui Kissy, Crystal, venise în nord aproape imediat după crimă, pentru a sta cu nepotul său. Crystal fusese cât se poate de dispusă să ne ofere informații, dat fiind faptul că sora ei fugise de acasă la șaisprezece ani ca să trăiască alături de Ricco, iubitul ei motociclist, care o „trata ca pe un gunoi“ și o „lăsase borțoasa”.

Crystal mai declarase că, de îndată ce sora ei își dăduse seama care era adevărata fire a lui Ricco, îl părăsise și plecase la un adăpost pentru mamele singure, ca să înceapă o nouă viață. Şi se mândrea cu asta, chiar dacă era nevoită să lucreze în locuri precum Stallion Club ca să își întrețină fiul.

Am verificat dacă și celelalte două femei lucraseră în localuri de striptease, dar am primit răspunsuri negative. Althea Marks fusese ani de zile chelneriță la mai multe restaurante, ultimul ei

loc de muncă fiind un local fast-food din Laguna Niguel, în California.

Samantha Bell lucrase în mai toate domeniile, de la comerț la construcții, ajungând în cele din urmă barmaniță într-un local Hooters. Spre uimirea mea, localul se afla în Laurel, din statul Maryland. Potrivit unui raport primit de la detectivii din Florida care lucrau la caz, doamna Bell locuise în apropiere de Washington, DC, cu trei ani în urmă. Abandonase slujba de la Hooters cu zece săptămâni înainte să fie strangulată.

M-am întors la dosarul lui Marks trimis de detectivii din Newport Beach, și apoi la un dosar FBI pe care îl primisem de la Kyle Craig. Am găsit cererea ei de angajare la restaurantul fast-food și m-am uitat la ultimul loc de muncă pe care îl declarase.

Cu cinci luni înainte de a fi ucisă, Marks demisionase de la un restaurant Hooters din Fairfax, Virginia, după ce locuise aproape un an în acel oraș.

Cu sentimentul că aș putea descoperi o pistă, am început să scormonesc prin fișierele lui Kissy Raider. Am găsit cererea ei de angajare la Stallion Club, dar am remarcat că la rubrica unde trebuia trecut fostul loc de muncă femeia scrisese *Nu este cazul.*

Așa că am sunat-o pe Crystal Raider, în Florida.

Când sora lui Kissy mi-a răspuns, pe fundal am auzit țipete de copii.

— Crystal la telefon, a răspuns ea, părând frântă de oboseală.

— Aici detectivul Cross.

— Da? a făcut ea, înviorându-se deodată. L-ați găsit pe criminal?

— Încă îl căutăm, am spus.

— O, a bâiguit ea, dezamăgită. Apoi a întrebat, cu teamă în glas: Cât va mai dura până să

îl găsiți? Nu știți cum este să te trezești în fiecare zi și să nu știi asta.

— De fapt, știu, am zis eu. Cu mai mulți ani în urmă, soția mea a fost ucisă, iar ucigașul ei încă umblă liber. La fel ca în cazul soției mele, investigația lui Kissy va dura cât va fi necesar. Nu renunțăm la investigarea crimelor. Niciodată.

Ea a oftat.

— Cum puteți să trăiți cu asta? Cu faptul că nu știți cine e criminalul?

— Înveți să pui totul într-un sertar pe care-l lași deoparte până când va trebui din nou deschis.

— Nu pot să fac asta încă.

— Nici nu mă așteptam să puteți.

Crystal a oftat iar.

— Cu ce pot ajuta?

— Vă rog să-mi spuneți dacă Kissy a lucrat vreodată la un local Hooters? înainte de Stallion Club, mă refer.

— Nu... stați. Da, poate. Cred că a spus că a lucrat la un Hooters, dar numai câteva săptămâni. Un individ ciudat se tot dădea la ea, așa că și-a dat demisia.

— Ca să lucreze apoi la un bar de striptease? am întrebat eu.

Crystal a răspuns pe un ton glacial.

— Kissy se simțea în siguranță la Stallion Club. Acolo aveau bodyguarzi pentru fete. Din câte știu, nu este cazul și la Hooters.

— Îmi pare rău că am părut arogant mai devreme, încerc doar să înțeleg situația.

A urmat o tăcere și apoi femeia a spus:

— Bine.

— Mai țineți minte la ce Hooters a lucrat?

— Nu știu. Undeva aproape de Washington, DC. Câte ar putea să fie?

CAPITOLUL 16

E BINE DE ȘTIUT CĂ SUNT șapte restaurante Hooters în zona Washington, DC, inclusiv unul pe Seventh Street, în partea nord-vestică a districtului.

Sampson și cu mine am ajuns acolo într-o seară caldă de iunie, dar când i-am arătat managerului o poză cu Kissy, a susținut că nu o mai văzuse vreodată. Am întrebat dacă putem să verificăm în lanțul Hooters, dar a spus că pentru asta va trebui să ceară permisiunea conducerii de la sediul central din Atlanta.

Era aproape șapte seara, ceea ce însemna că era foarte improbabil ca funcționarii de la sediul central să se mai afle încă la birou, așa că ne-am hotărât să mergem la francizele din Laurel, Maryland și Fairfax, în Virginia, unde știam sigur că lucraseră două dintre victime.

Alice Fox, managerul locației din Laurel, a recunoscut-o imediat pe Samantha Bell.

— Sigur că o știu, a spus ea. Are un copil mic. Şi e foarte muncitoare. De ce?

— A fost ucisă în Florida, a spus Sampson.

— Ucisă? a repetat ea, îngrozită. Dumnezeule mare! Nu poți ști niciodată ce-ți rezervă destinul, nu-i așa?

— Așa e, doamnă, am zis. De ce a plecat?

— Cred că avea probleme, a spus Fox, încruntându-se.

— Probleme cu iubitul?

— Cu câteva săptămâni înainte să își dea demisia, a început să susțină că un bărbat o urmărea mereu până la mașină. Spunea că era un tip care o pândea.

— Ce tip? Un client?

S-a încruntat din nou, s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu cred. Mi-ar fi spus ceva despre asta, nu?

— Așa s-ar crede.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, a spus ea.

— Nu, tot ce ne-ați spus ne este de mare ajutor, am asigurat-o.

În drum spre localul Hooters din Fairfax, am pariat pe cât de probabil ar fi fost ca vreun tip dubios să fi apărut în viața Altheei Marks. După părerea lui Sampson, existau trei din cinci posibilități ca așa să fi stat lucrurile.

Dar când am intrat pe ușa din față și am văzut mai multe tinere, extrem de bine dotate fizic, în pantaloni scurți mulați și tricouri albe, aducând băuturi și mâncare unor bărbați care se holbau la ele, la fel cum văzusem că se întâmplă și la restaurantele Hooters din Washington, DC, și Laurel, mi-am zis că de fapt probabilitatea era de cinci din cinci.

Un ciudat ar putea foarte bine să pândească femei tinere aici, mi-am zis în gând, în timp ce Sampson a cerut să vorbească cu managerul. Peter Mason, managerul, a venit și s-a scuzat că nu le putea identifica pe Kissy Raider sau Althea Marks din fotografii.

— Dar domnișoara Marks a lucrat aici. A aplicat pentru un loc de muncă, a spus Sampson.

Mason s-a încruntat.

— Cu cât timp în urmă?

— Trei ani și câteva luni.

S-a gândit și apoi a ridicat din sprâncene.

— Pe atunci eram în concediul de paternitate de zece săptămâni. Lăsați-mă s-o întreb pe Stella. Ea lucrează aici de la fel de multă vreme ca mine.

Stella, asistentul managerului de noapte, nu a recunoscut numele Althea Marks, dar când a privit fotografia a spus:

— A, este Aly. A lucrat aici, poate șase săptămâni. O chelneriță bună.

— A spus de ce și-a dat demisia? a întrebat Sampson.

Asta a părut s-o facă pe Stella să se simtă stânjenită.

— Despre ce este vorba? Aly e bine?

— Nu, am spus. A fost ucisă cu doi ani în urmă, în Newport Beach, California.

— Ucisă? a spus ea, uimită. O, Dumnezeule, avea dreptate.

— Aly avea dreptate? am întrebat.

— Am vrut s-o promovez sau cel puțin să îi dau mai multe ture de lucru. Dar într-o zi a venit să-mi spună că ea și fiul ei nu sunt în siguranță aici și că își dă demisia. Voia să îi trimit ultimul cec de salariu la o căsuță poștală din California.

— Cine o făcea să se simtă în nesiguranță? Un client?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu. Oricum, nu cred. Nu am observat incidente între ea și un tip anume, pe care să-l pot identifica. Dar știți cum este – viețile oamenilor sunt complicate. Mai ales pentru o mamă atât de tânără.

Când am plecat, se făcuse aproape zece și Sampson voia să reluăm investigația a doua zi.

— Nu, m-am opus eu. Avem trei victime din trei care simțeau că sunt în pericol sau sunt urmărite de un ciudat. Trebuie să aflăm doar unde a lucrat Kissy.

— Vrei să mergem la toate celelalte patru localuri Hooters de pe listă în seara asta?

— Încă unul, am spus. Cel din Chantilly și apoi gata.

Big John nu a fost deloc încântat de idee, dar a acceptat:

— Bine.

Din fericire, norocul era de partea noastră.

Carol Patrick, managerul de la Chantilly Hooters, a recunoscut-o pe Kissy Raider încă din secunda în care i-a văzut fotografia.

S-a albit la față și a îngăimat:

— Kissy e bine? Vă rog, spuneți-mi că e în regulă, draga de ea.

CAPITOLUL 17

CAROL PATRICK A IZBUCNIT ÎN PLÂNS într-un separeu din spatele localului Hooters unde ne retrăseserăm să vorbim.

— Kissy mi-a spus că era un psihopat, a spus Patrick printre plânsete. A spus că vedea asta în ochii lui și că trebuia să fugă.

L-am rugat să reia puțin și să ne spună tot ce știa. După ce și-a mai revenit, Patrick a spus că era vorba despre un tip în jur de 30 de ani, foarte bine îmbrăcat, care venise la restaurant de mai multe ori și ceruse de fiecare dată să fie servit de Kissy.

Într-o seară a încercat să o urmărească până acasă, ne-a dezvăluit Patrick. Kissy îi povestise apoi că gonise tare cu mașina și că scăpase de el, dar era înspăimântată, spunea că trebuie să-și dea demisia.

— Avem un nume? a întrebat Sampson.

— Nu cred că-i știa tot numele. Îi spunea doar Mike Ciudatul, din câte îmi amintesc.

— Mike, am spus eu, notând. Niciun nume de familie?

— Doar Mike Ciudatul, cel cu ochii sticloși. Și tipul purta o perucă.

— Plătea cu cardul de credit? a întrebat Sampson.

— Nu. Asta știu sigur. Plătea cu bani-gheață și îi lăsa lui Kissy un bacșiș mare de fiecare dată când venea.

— Și cât de des se întâmpla asta? am întrebat eu.

— Kissy a lucrat aici numai... cât să fi fost? Trei săptămâni? Posibil ca tipul să fi venit aici de patru ori în intervalul ăsta.

— Dar după ce a plecat ea?

Patrick a rămas pe gânduri.

— Nu-i văd pe toți cei care intră pe ușă.

— Dar l-ai văzut?

— Da. De două ori.

— L-ai văzut bine? a întrebat Sampson. Suficient de bine cât să lucrezi cu un portretist al poliției?

— Cred că da. Sigur și...

Brusc, bărbatul a părut să aibă o revelație.

— Ce este? am întrebat eu.

— Să fiu al... am pe cineva cu care s-ar putea să vreți să vorbiți.

Patrick s-a ridicat și a revenit însoțit de o chelneriță. Se numea Marlene Rogers. Avea aproape treizeci de ani, un metru șaizeci înălțime, era o blondă drăguță, cu sâni mari.

— Ar putea să fie sora lui Kissy, nu-i așa? a spus Patrick. Mereu am spus asta.

O știam pe sora lui Kissy și nu arăta deloc ca doamna Rogers, dar nu puteam nega faptul că Marlene semăna foarte mult cu Kissy Raider, Althea Marks și Samantha Bell.

Toate erau același gen de femeie.

— Spune-le, Marlene, a spus Patrick. Spune-le ce mi-ai spus mie săptămâna trecută.

— Nu știu, a zis fata, răsucindu-și o șuviță de păr. E doar un sentiment pe care-l am.

— Ce sentiment? am întrebat cu blândețe.

— Ca și cum aș fi privită. Ca și cum cineva mă urmărește.

— Cine?

— Nu știu sigur, dar aș putea jura că a fost tipul ăsta care a venit la prânz, cam cu șase săptămâni în urmă. Poate mai mult.

— Bine îmbrăcat, a adăugat Patrick. Cu o perucă vizibilă, nu?

Rogers s-a încruntat.

— Nu avea perucă, avea un început de chelie. Era înalt și slab și, da, avea haine frumoase.

— Despre ce a vorbit? a întrebat Sampson.

— Voia să știe totul despre mine.

— Ce anume despre tine?

— Dacă sunt măritată. Şi dacă am copil.

— Şi eşti? Ai?

— Soțul meu a murit în Irak și am un băiețel. Eddie.

— Câți ani are? am întrebat eu.

— Patru ani.

O mamă singură, blondă, cu sâni mari și un băiat mic.

Am întrebat-o dacă își amintea ceva anume despre tip, în afară de faptul că era suplu și bine îmbrăcat. A spus că o incomoda de fiecare dată când se ducea la masa lui pentru că se holba la ea cu un zâmbet larg.

— Şi avea niște ochi ciudați. Prea albaștri ca să fie reali, ca și cum purta lentile de contact.

Nu-și amintea data exactă când individul fusese în restaurant, dar în mod sigur trecuse mai mult de o lună de atunci. Patrick a spus că, din păcate, nu păstrau filmările de pe camerele de supraveghere mai mult de treizeci de zile. Politica acestei companii.

Chelnerița era mai mult decât dornică să lucreze și cu un portretist.

— Asta ne va ajuta, mulțumim, am spus. O ultimă întrebare se poate?

— Sigur.

— Când a fost ultima oară când ai simțit că eşti privită sau urmărită?

— Păi, cam în fiecare noapte de atunci. Mereu privesc peste umăr.

Le-am dat cărțile noastre de vizită și i-am spus doamnei Rogers să ne alerteze dacă acel client intră în restaurant sau dacă îl vede oriunde altundeva.

— Puteți suna oricând, am spus. Zi sau noapte.

Tot drumul spre casă și chiar și până să mă ia somnul m-am tot gândit că, dacă tipul descris de Rogers era același ciudat despre care Kissy Raider credea că o urmărea, semăna foarte mult cu tipul

de prădător din manualele de criminalistică. Şi era posibil ca Marlene Rogers să fie cea mai bună momeală pe care am fi putut-o găsi vreodată.

CAPITOLUL 18

ÎN SEARA URMĂTOARE, SAMPSON și cu mine ne-am instalat într-o mașină de poliție nemarcată, în fața localului Hooters din Chantilly, în timp ce Marlene Rogers intra în tura de noapte.

Urmăream un tip înalt, slab, cu început de chelie sau care purta o perucă evidentă, dar nu am văzut pe nimeni care să se potrivească cu oricare dintre aceste descrieri. Am început să mă întreb dacă nu cumva chelnerița simțea că este privită sau urmărită din simplul motiv că fusese obișnuită să se simtă astfel.

M-am gândit la ideea asta. În acel an fusesem la un seminar la care un vorbitor întrebase câți bărbați din încăpere se simțiseră fizic sau psihologic amenințați în ultima lună. Poate patru bărbați din cei două sute prezenți ridicaseră mâinile. Când cele două sute de femei din sală fuseseră întrebate același lucru, cam o sută șaptezeci ridicaseră mâinile.

Fusesem șocat de asta și căpătasem o nouă înțelegere a ceea ce femeile, inclusiv Marlene Rogers, trebuie să fi simțit zilnic. M-am gândit că fusese hărțuită sexual destul de des încât să știe dacă un tip reprezenta o amenințare reală, așa că dacă ea spunea că se simte urmărită, eu o credeam.

În jurul orei nouă, Rogers, acum fără uniforma Hooters și cu o geantă grea pe umăr, a ieșit pe ușa din spate a restaurantului. S-a suit în Toyota ei Prius și a plecat din parcare. Nimeni nu a urmărit-o în afară de noi.

— Se îndreaptă spre casa mamei ei ca să-și ia fiul, am spus. Hai să așteptăm în fața casei și să ne asigurăm că ajunge cu bine, apoi încheiem pentru seara asta.

— Sună bine, a spus Sampson.

Rogers locuia la ultimul etaj al unei clădiri cu două niveluri și patru apartamente de închiriat, nu departe de Walmart Supercenter, la capătul autostrăzii interstatale I-66. Am parcat peste drum de blocul ei.

Am cercetat cu binocul mașinile de pe stradă, dar nu am remarcat nimic suspect. Rogers a ajuns zece minute mai târziu, și-a parcat mașina pe locul obișnuit – cu capota lângă un gard de tuia – și și-a luat în brațe fiul care dormea, urcând scările spre apartament.

Am privit timp de câteva minute și tocmai ne pregăteam să renunțăm, când Rogers a ieșit înapoi afară și s-a grăbit spre mașină. A deschis portiera, s-a aplecat înăuntru și a apărut cu geanta. Punând-o pe umăr, s-a întors și s-a îndreptat iar spre apartament.

Atunci, o siluetă întunecată s-a desprins de lângă gardul viu, a făcut câțiva pași spre femeie și a atacat-o din spate.

CAPITOLUL 19

INDIVIDUL ERA MASIV ŞI O DEPĂŞEA PE Marlene Rogers cu cel puțin cincizeci de kilograme. I-a pus tinerei o mână înmănușată pe gură, trecându-și celălalt braț peste gâtul ei.

A început s-o târască pe chelneriță, iar în acel moment noi am țâșnit din mașină și am alergat pe stradă spre ei. Dar până să ajungem la mașină, o trăsese deja printre tufele de tuia.

Am trecut de gardul viu, cu armele pregătite și ne-am trezit pe peluza din spatele parcării unui alt complex de apartamente, mai mare.

Individul se afla poate la 45 de metri distanță de noi. Era îmbrăcat tot în negru, inclusiv cizmele, masca și gluga de pe cap îi erau negre. Rogers nu se mai zvârcolea, iar agresorul o târa acum spre ușa laterală, deschisă, a unei dubițe bej. Ne-am repezit spre el, eu alergând mai încet și mai împiedicat decât Sampson, dar nu m-am oprit.

Bărbatul încă nu ne vedea și s-a răsucit pe loc, ținând-o pe chelneriță în fața lui și încercând să o urce în dubiță. Atunci ea s-a opintit pe călcâie și s-a împins în spate, izbindu-l în piept. Dezechilibrat, agresorul i-a eliberat gura suficient cât ea să țipe și să-l lovească puternic cu cotul în coaste.

El a gemut, a înjurat și s-a tras înapoi.

— Poliția! a strigat Sampson, cu pistolul ridicat, venind dintre două mașini parcate cam la treizeci de metri distanță de ei. Dă-i imediat drumul femeii!

Bărbatul a scos un Glock și l-a dus la tâmpla lui Marlene. Cu o voce monotonă, a spus:

— Dacă vrei să trăiască, lasă-mă să plec.

— Dă-i drumul *acum!* am răcnit, venind spre el dintr-o direcție ușor diferită decât cea din care se apropia Sampson.

— Stai pe loc, sau o omor, a mârâit el. Nu am nimic de pierdut. Jur că o să o omor pe cățeaua asta doar ca să vă fac în ciudă, gaborilor!

Înainte să mai putem răspunde altceva, s-a auzit o împușcătură, apoi încă una.

Sampson și cu mine ne-am lăsat în jos, să ne adăpostim.

Dar deja nu mai era nevoie.

Nu tipul mătăhălos trăsese cu pistolul. Un glonț îi pătrunsese în umărul drept, facându-l să-și îndoaie brațul, care i-a căzut neputincios, iar al doilea îl nimerise cu zece centimetri mai sus, intrându-i în gât, dintr-o parte.

S-a lăsat moale ca o păpușă de cârpă și a dat drumul armei și lui Marlene Rogers. Apoi a căzut pe spate, prăvălindu-se, de la brâu în sus, în dubiță, în timp ce restul corpului i-a rămas afară.

Chelnerița a țipat și a luat-o imediat la fugă. Încă stând în genunchi, am încercat să o apuc când a trecut pe lângă mine.

— Stai liniștită, ești bine!

— Nu, nu sunt bine! a strigat ea. Trebuie să mă asigur că Eddie este în siguranță!

A fugit mai departe și s-a strecurat prin gardul de tuia, plângând isteric.

Sampson și cu mine ne-am ridicat și ne-am lăsat pe vine, gata să tragem, încă în alertă, cu pistoalele îndreptate spre zona întunecată de unde se trăsese.

Agentul special FBI Kyle Craig a ieșit din umbră, cu mâna dreaptă și pistolul din dotare lăsate în jos, pe lângă corp, și cu palma stângă deschisă, ridicată în semn de salut și de nonagresiune.

CAPITOLUL 20

— BINE CĂ AM VENIT la timp, a spus Craig, pe un ton mai mult practic decât arogant, altfel acea tânără ar fi murit. Sau unul dintre voi.

Eram complet uimiți și am lăsat pistoalele în jos.

— Doamne sfinte, Kyle, tu de unde ai mai apărut? s-a mirat Sampson.

— De acolo, a spus el, mergând spre cadavru. L-am tot urmărit pe tip. Dar nu aveam habar ce urma să facă, după ce a dispărut pe după tufișul ăla.

— Stai puțin, am spus eu. Îl urmăreai?

— Seara trecută și azi toată ziua l-am urmărit, a spus Craig.

— Ştii cine este? l-a întrebat Sampson.

— Sigur că da, a zis Craig, punându-și pistolul în toc, după care a scos o lanternă și a îndreptat-o spre chipul bărbatului mort. I-a scos masca și a rânjit: Ia te uită, Sampson, ăsta nu-i amicul tău?

Am rămas cu gurile căscate când l-am văzut pe Bernard Mountebank, proprietarul magazinului care ne repezise când întrebasem despre cravată.

— Ceee? a făcut Sampson, uluit.

— Nu-i așa că te miră și pe tine? a surâs Craig, părând mulțumit de sine.

— Cum i-ai luat urma? l-am întrebat eu, în timp ce sirenele mașinilor de poliție se auzeau tot mai aproape – fără îndoială că focurile de armă îi alarmaseră pe polițiști.

— Mi-am dat seama încă de la început că era genul de tip pus pe rele. L-am mirosit cumva, mai ales după ce ne-a trimis pe toți după acel bătrân la cofetărie. Așa că am făcut unele cercetări în privința lui. Nu se numește Bernard Mountebank și nu este din Anglia. Faceți cunoștință cu Gerald St.

Michel, un individ suspectat de multiple agresiuni sexuale în Insulele Virgine Britanice.

Craig ne-a spus că St. Michel intrase în Statele Unite după ce obținuse viza de ședere căsătorindu-se cu o femeie din Northern Virginia. St. Michel nu-i suflase o vorbă acesteia despre trecutul lui criminal și nici nu pomenise, în cererea de obținere a rezidenței permanente, despre faptele lui reprobabile sau despre afacerile cu Nathan Daniels.

Dar Craig găsise documente într-o bază de date FBI care arătau că St. Michel își schimbase numele în Mountebank cu un an înainte să plece din Insulele Virgine. Craig avea în insule contacte care îl puseseră în legătură cu un detectiv de acolo.

— Detectivul nu știa că St. Michel primise statut de rezident în State, ne-a zis Craig. Nimeni nu contactase autoritățile din Insulele Virgine Britanice în privința lui. Pentru că, dacă cineva ar fi făcut-o, detectivul l-ar fi anunțat că St. Michel era suspectat acolo de mai multe agresiuni sexuale, adesea comise față de turiste.

Detectivul credea că St. Michel răpise cinci femei tinere pe parcursul a șapte ani. În fiecare an, ținea femeia răpită drept sclavă sexuală timp de trei zile, apoi o seda și o elibera.

— De fiecare dată purta mască, a spus Craig, arătând către masca pe care o lăsase lângă capul bărbatului împușcat. Și avea grijă să șteargă orice eventuală urmă care l-ar fi putut trăda.

Dar detectivul era convins că St. Michel era omul lui.

— Crezi că el este cel care a ucis-o pe Kissy Raider? a întrebat Sampson.

— Mi se pare că lucrurile se potrivesc prea bine pentru ca ucigașul să fie altcineva, a spus Craig.

Am scos o lanternă din buzunar și am îndreptat fasciculul de lumină către dubă, unde era pregătită o trusă: role de bandă adezivă pentru gura

și gleznele victimei sale, deasupra cărora atârnau cătușe, sudate de peretele dubei.

— Avea totul pregătit. Arată la fel cum am găsit-o pe Kissy, a zis Sampson.

— Dar nu este chiar la fel, i-am atras eu atenția. Kissy a fost legată cu cabluri de nailon, trecute prin inele.

— Suficient de asemănător, a spus Craig.

— Poate, am acceptat eu, deschizând portiera din dreapta șoferului.

Becul din plafon era stins, dar am luminat cu lanterna pe sub scaune, peste consola de bord și în torpedou.

Apoi, când prima mașină de patrulă a șerifului comitatului Fairfax a intrat în parcare, am început să scotocesc prin buzunarele lui St. Michel. N-am găsit nimic.

— Crezi că e același tip? m-a întrebat Sampson după ce ne-am îndepărtat puțin de locul faptei.

— Nu știu, am spus. Dar dacă este același, unde este soluția de clor? Şi, mai important, unde este cravata cu care urma s-o stranguleze pe fată?

CAPITOLUL 21

În prezent

ÎNTR-UN FINAL AM PUS DEOPARTE fișele din dosar în mansardă și m-am întors în pat. În ziua următoare, după mai puțin de cinci ore de somn, am reușit să mă văd cu câțiva clienți privați în biroul meu de la subsol. Dar în intervalele dintre programări mă întorceam cu gândul în trecutul îndepărtat, reamintindu-mi cum apăruse Kyle Craig de nicăieri, pentru a-l împușca pe Gerald St. Michel.

Dar nici urmă de plasă de nailon. Niciun șurub cu inel în pereții dubei. Nicio picătură de clor. Nicio cravată.

Doisprezece ani mai târziu, încă mai simțeam reacția instinctivă pe care o avusesem față de acele discrepanțe, încă îmi aminteam cum am plecat de la locul crimei având serioase îndoieli că St. Michel era violatorul și criminalul în serie pe care-l căutam.

Dar, după cum continua să susțină Sampson, St. Michel vizase o mamă blondă, singură, care avea un fiu mic și lucra la Hooters. Care erau șansele ca doi ucigași diferiți să aibă același profil al victimei? Destul de reduse, așa că acest aspect, precum și faptul că pentru o vreme nu s-au mai produs alte atacuri mi-au alungat suspiciunile.

Apoi, un bărbat a atacat, noaptea târziu, o tânără blondă, la Falls Church, în Virginia. Individul a folosit o cravată ca să îi lege mâinile și a aruncat-o într-o dubă. Femeia a reușit să fugă când mașina s-a oprit la un semafor și a putut să dea poliției o descriere sumară a atacatorului.

Eram pierdut în gânduri când am auzit o bătaie în ușa biroului și aproape că am sărit de pe scaun de surprindere.

— Da, ce este? am spus încruntat, știind că deja terminasem cu clienții pe ziua respectivă.

— Alex, fac negrese, a spus bunica mea, deschizând ușa. Și Ali a venit acasă de la școală.

Negrese. M-am uitat la ceas. Patru și jumătate. Era un moment bun să iau o pauză.

— Urc imediat, am promis și am închis laptopul.

Când am intrat în bucătărie, mirosul de negrese puse la copt era incredibil.

— Să nu cumva să deschizi ușa cuptorului, m-a avertizat Mama Nana. Le cronometrez.

— Nici nu mă gândesc, am spus, turnându-mi niște suc de portocale, deși voiam cu disperare să deschid cuptorul și să inspir aroma aluatului divin al negreselor gătite de bunica mea, care făcea prăjiturile cu trei tipuri de ciocolată, nuci tocate și fistic.

Ali a intrat în bucătărie și și-a pus ghiozdanul pe bufet.

— Bună, tată. Cât mai durează, Nana?

— Zece minute. Oricine poate să aștepte zece minute.

A început să protesteze zgomotos, dar l-am întrerupt:

— Regula numărul unu: ascult-o pe Nana. Regula numărul doi: vezi regula numărul unu.

— Bun sfat, a spus bunica, venind în spatele meu, după care a aprins lumina cuptorului și s-a aplecat să se uite pe geam.

În acel moment s-a auzit soneria de la intrare.

— Răspund eu! a spus Ali și a și zbughit-o din loc.

M-am hotărât să cobor înapoi în biroul meu și să termin de scris o notă despre unul dintre clienți și tocmai urma să o rog pe Nana să-mi trimită o negresă proaspătă, după ce scotea prăjiturile din cuptor, când l-am auzit pe Ali spunând:

— Salut, domnule căpitan Abrahamsen!

— Nu este domnul amabil care l-a adus pe Ali acasă? s-a interesat Mama Nana.

— Chiar el, am spus, ieșind din bucătărie pe holul de la intrare. Căpitanul era pe verandă, în uniforma armatei SUA. Stătea de vorbă cu Ali prin plasa ușii, iar când m-a văzut, a luat poziție de drepți.

— Domnule Cross, a spus el, zâmbind.

— Căpitane, am înclinat din cap, apoi m-am uitat la Ali.

— Nu ai de gând să-l lași să intre?

Ali a deschis ușa.

Abrahamsen purta insigne laminate pe care le-am recunoscut ca fiind permise de intrare de la Pentagon și Capitoliu. A ridicat o pungă de plastic de cumpărături, apoi a intrat și a spus:

— A trebuit să merg la Capitoliu pentru o ședință și m-am gândit că Ali ar putea folosi astea pentru bicicleta lui. Le am în plus.

Ali a luat punga și a privit înăuntru.

— Ura! a exclamat el și a scos pe rând un cauciuc pliat și înfășurat în benzi de plastic, o pompă mică de biciclete, o cameră pentru cauciuc și un kit de reparații.

Căpitanul i-a zâmbit lui Ali și apoi m-a privit.

— Chiar ar trebui să aibă la el kitul de reparații dacă se plimbă singur.

— Bine punctat, am spus. Ali, știi să îl folosești?

Fiul meu a ridicat din umeri.

— Într-un fel. Am urmărit pe cineva făcând asta pe YouTube.

— Am douăzeci de minute la dispoziție, a spus Abrahamsen. Ia-ți bicicleta. Îți arăt eu.

— N-o să te murdărești? a întrebat Ali.

— Nu și dacă tu ești cel care face treaba.

Ali s-a uitat la mine și am făcut semn din cap că sunt de acord. Băiatul a urcat treptele verandei, sărind câte două deodată, și a dispărut pe după colț.

— Mi-aș dori să am energia lui, a spus Abrahamsen, apoi a râs. Îmi aduce aminte de fratele meu vitreg. Willis are tot zece ani.

A scos portofelul, a căutat prin el și a scos o poză cu el în genunchi lângă un băiat blond și ciufulit, în echipament de jucător de baseball.

— Unde locuiește? am întrebat, văzând palmierii din fundal.

— În sudul Californiei, a spus Abrahamsen. Cu tatăl meu și a doua lui soție. Îl iubesc pe puștiul ăsta.

— Vă pot întreba ce faceți în armată, domnule căpitan?

— Acum? a spus el. Realizez informări pentru congresmeni. În special activități de ofițer de legătură.

— Dar mergeți pe bicicletă.

Căpitanul a zâmbit.

— Am ordin să includ în programul meu ture de antrenament de trei ori pe săptămână.

— Ofițer de carieră? am întrebat, în timp ce Ali venea gâfâind pe treptele verandei, cu bicicleta pe umăr.

— Cât timp munca mea îmi mai oferă provocări, aș putea rămâne în armată până la vârsta pensionării.

— Domnule căpitan? a intervenit Ali.

— Vin imediat, a spus el. Aș putea să folosesc toaleta dumneavoastră?

— Sigur, i-am spus. Intrați pe hol, treceți de bucătărie și apoi faceți la stânga.

— Vă mulțumesc, a spus el. A trecut grăbit pe lângă mine și aproape că a dat peste Mama Nana, care apăruse cu o farfurie de negrese calzi.

— M-am gândit că ați vrea câteva, căpitane Abrahamsen, a zis ea, iar Abrahamsen a râs.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Mama Nana.

— Unica și singura, am spus. Domnul căpitan are nevoie la baie.

— Dincolo de bucătărie și la stânga. Las astea pe verandă pentru voi.

În acel moment am fost sunat pe telefonul mobil. Era agentul special FBI Mahoney.

— Da, Ned, te ascult, am spus.

— Fă-ți bagajele, mi-a cerut Mahoney. Şi vino cât poți de repede la Aeroportul Național Reagan.

CAPITOLUL 22

PATRU ORE MAI TÂRZIU, MAHONEY și cu mine intram cu mașina pe aleea unei case frumoase din Shaker Heights, în Ohio.

Diane Jenkins, o femeie în vârstă de patruzeci și doi de ani, mamă a doi copii, dispăruse în urmă cu treizeci și șapte de ore. Soțul ei, Melvin, proprietarul unui lanț de companii de îngrijire la domiciliu, a declarat că soția lui nu mai ajunsese să le ia pe fiicele lor de la școală. Fetele și tatăl lor încercaseră să dea de doamna Jenkins timp de ore întregi, dar apelurile lor erau preluate de căsuța vocală.

Jenkins a mers în aceeași zi la poliția din Shaker Heights ca să reclame dispariția soției lui. Polițiștii i-au spus însă că investigația nu putea fi demarată decât la cel puțin 24 de ore după ce doamna Jenkins nu mai dăduse niciun semn.

În cele din urmă, Jenkins și-a amintit că soția lui avea instalată aplicația OnStar, de când își cumpărase un automobil Cadillac. Vehiculul lui Diane a fost astfel localizat lângă un cartier de locuințe pentru persoane cu venituri reduse, aflat la douăzeci și patru de kilometri de casă, în North Royalton, în Ohio, unde soția lui nu avea ce să caute. Când Jenkins a ajuns acolo, a găsit mașina dezmembrată.

Apoi Jenkins a primit un apel telefonic de la cineva care utiliza un dispozitiv de distorsionare a vocii. Apelantul cerea cinci milioane de dolari într-o criptomonedă numită Ethereum, în schimbul eliberării soției sale. Jenkins avea la dispoziție 48 de ore să plătească.

Deși fusese avertizat de răpitor să nu facă asta, Jenkins a sunat la FBI. A reușit să înregistreze convorbirea despre răscumpărare. O transcriere a discuției ajunsese și pe biroul lui Mahoney, motiv

pentru care băteam amândoi acum la ușa lui Jenkins.

Ne-a deschis un agent FBI din Cleveland, pe nume Andrea Rowe.

L-am găsit pe Melvin Jenkins, un maratonist suplu, de aproape cincizeci de ani, părând epuizat emoțional. Totuși, mental omul era iute, alert și direct.

Soția lui fusese văzută ultima oară luând prânzul în centrul Shaker Heights cu o prietenă care trecea printr-o perioadă grea după ce soțul îi murise recent, într-un accident de mașină. Când se despărțiseră aveau în plan să se revadă săptămâna următoare.

— Prietena ne-a spus că Diane voia să treacă mai întâi pe la biblioteca orașului, unde este membru în consiliul de administrație, iar apoi să le ia pe fete, ne-a precizat Jenkins. Dar n-a mai ajuns la bibliotecă.

— Ştim la ce oră i-a fost închis telefonul? am întrebat eu.

— La două și jumătate după-amiaza, a intervenit agentul special Rowe, adică la aproximativ patruzeci de minute după ce a plecat de la restaurant.

— Unde a pierdut semnalul? a întrebat Mahoney.

— Aproape de Rezervația Brecksville, a spus Jenkins. Este o zonă împădurită, ideală pentru drumeții, nu departe de locul unde a fost găsită mașina.

— Se duce des acolo? a întrebat Mahoney.

— Des? Nu. Adică, a mai fost acolo, a spus Jenkins. Cu toții am mai fost.

— Dar nu a menționat că ar intenționa să meargă acolo?

— Nu.

— Putem să auzim solicitarea de răscumpărare?

Jenkins a dat din cap afirmativ și a scos telefonul din buzunar. A atins ecranul și s-a auzit o voce androgină, modificată digital.

— Melvin, sunt singurul care îți menține soția în viață, a spus vocea.

— Cine ești? a întrebat Jenkins.

A urmat o pauză, după care necunoscutul a rostit:

— Dacă te ajută cu ceva, poți să-mi spui M.

CAPITOLUL 23

„POŢI SĂ-MI SPUI M.“

Replica asta ne-a determinat în cele din urmă pe Mahoney și pe mine să luăm primul avion spre Ohio. Şi a continuat să-mi răsune în minte multă vreme după ce auzisem plânsul lui Diane Jenkins în înregistrare și implorându-l pe soțul ei să plătească răscumpărarea.

— Cinci milioane în Ethereum? a întrebat, mirat, Mahoney.

— Nici eu nu știam ce înseamnă asta, ne-a explicat Jenkins. Este o criptomonedă. Trebuie să parcurgi un îndelungat și complicat proces legislativ, care durează cam o lună până să poți începe măcar să transferi bani într-o casă de schimb ca să poți cumpăra Ethereum.

— Are dreptate, domnule, a spus agentul special Rowe. Nu există nicio cale rapidă de a obține aprobarea pentru atât de multe criptomonede în timpul scurt pe care domnul Jenkins îl are la dispoziție ca să își adune resursele.

— Doar dacă nu am putea solicita cuiva din conducerea Trezoreriei să aprobe asta...

— De obicei nu încurajăm oamenii să plătească răscumpărările, dar pot să întreb – dacă doriți să faceți asta, domnule Jenkins. Vreau să spun, dacă aveți această sumă, a propus Mahoney.

— Nu dispun de lichidități, a spus Jenkins. A ezitat puțin și într-un final a adăugat: Dar aș putea să obțin banii printr-o linie de credit pe care o are compania mea. Pot să folosesc suma drept împrumut și apoi să-o returnez.

— Aș suna pe cineva. Ştim ce fel de bursă pentru criptomonede veți utiliza?

— Kraken? a spus Jenkins.

Ned a înclinat din cap și a ieșit, iar Jenkins m-a privit atent, întrebându-mă:

— Pot să vă aduc niște cafea, doctore Cross? Aș vrea să fac puțină cafea.

— Vin cu dumneavoastră, am spus. Am stat prea mult pe scaun.

L-am urmat pe un hol îngust, pe ai cărui pereți erau agățate fotografii cu Jenkins, cu copiii și cu soția lui, o brunetă frumoasă cu un zâmbet larg și sincer. Am ezitat în fața unei fotografii în care Diane Jenkins stătea singură pe o stâncă de pe țărmul unei mări tropicale.

Femeia radia de fericire și nu mă puteam abține să nu mă întreb în gând: *De ce ar cere M o răscumpărare pentru ea? N-a mai făcut așa ceva până acum. De ce are nevoie de bani?*

— Este frumoasă în fotografia aceasta, a spus Melvin Jenkins. Și n-a fost niciodată mai bucuroasă. Era în Fiji. A fost visul ei să ajungă acolo.

— Dumneavoastră ați făcut fotografia?

El a dat din cap, în semn de încuviințare.

— I se poate citi în ochi dragostea, când vă privește, am spus.

Lui Jenkins îi tremura bărbia. A aprobat iar și s-a întors cu spatele, trăgându-și nasul.

Am intrat într-o bucătărie cu tavan jos, cu bârne negre și cu o atmosferă intimă. Jenkins părea să găsească consolare acolo și a pregătit un ibric cu cafea.

Telefonul meu a făcut un sunet ciudat, ca un clinchet. L-am scos din buzunar și am văzut un mesaj pe ecran: *Bună, tata!*

Apoi a dispărut. M-am încruntat și am băgat telefonul la loc.

— Sunteți căsătorit, doctore Cross? m-a întrebat Jenkins, turnându-mi cafeaua într-o cană.

— Da, domnule.

— Copii?

— Trei, am spus. Unde sunt fiicele dumneavoastră?

— Acasă la sora mea. Nu am vrut să fie aici dacă se află informații despre răpire. Va urma un circ mediatic și nu vreau să fie expuse la așa ceva sub nicio formă.

— Nu vă învinovățesc. Am trecut prin asta și știu că presa încearcă să te mănânce de viu pentru audiență.

— O, știu, a spus Jenkins. Diane a fost reporteriță de teren, dar a ajuns să fie dezgustată de toate astea și și-a dat demisia.

— Pare o doamnă dură.

— Nu aveți idee, a spus el cu un zâmbet care a dispărut repede. Acest M a mai făcut și alte lucruri? Vreau să spun, apare în bazele voastre de date un răpitor pe nume M?

— Da, i-am confirmat.

— Bun, a spus Jenkins, luminându-se la față. Şi le eliberează?

Nu voiam ca Jenkins să își piardă speranța. Ca să treacă mai ușor peste următoarele câteva zile, trebuia să fie mai puternic decât fusese vreodată și mă temeam să nu cumva să îi afectez cumva moralul.

Dar, până la urmă, i-am mărturisit adevărul. Am ajuns la concluzia că a minți oamenii, chiar și cu intenții bune, ajunge să te bântuie într-un fel sau altul. În plus, un om ca Jenkins ar fi vrut să știe cu cine și cu ce se confruntă.

După ce am terminat de povestit, s-a uitat la podeaua de lemn și apoi și-a ridicat privirile în sus, spre bârne.

— Asta a fost ideea lui Diane, mi-a arătat el, gesticulând. A proiectat-o ca să arate ca bucătăria de la ferma bunicii ei, acolo unde a fost cea mai fericită în copilărie.

— Este foarte frumos, am spus.

— Așa cred, și-a înghițit el cu greu lacrimile. Fetele mele... nu știu ce să le spun...

Bărbatul a izbucnit în plâns și a lăsat capul în jos.

— Domnule Jenkins, trebuie să rămâneți optimist, am încercat să-l încurajez, punându-mi mâna pe umărul său. Există mereu posibilitatea ca M să își schimbe modul de operare.

Jenkins a încremenit.

— *Dumneavoastră* sunteți la mijloc aici, nu-i așa, doctore Cross? Adică M lasă aceste notițe pentru *dumneavoastră.* Ştia că veți ajunge la acest caz.

— Cred că este o concluzie corectă, domnule Jenkins.

— Deci Diane a mea este un pion într-un fel de joc bolnav pe care îl aveți cu tipul ăsta?

— Nu este un joc în care am intrat de bunăvoie. Este un joc în care am fost forțat să intru.

— Timp de doisprezece ani? a spus el. Cine face asta? Şi de ce tocmai dumneata?

— Nu știu.

Telefonul meu a scos iar acel clinchet ciudat.

Nu mi s-a clintit niciun mușchi.

— O va ucide pe soția mea ca să te pedepsească? a întrebat Jenkins.

— Nu pot să vă răspund. Dar știu că aceasta este prima oară când a cerut bani. Ceea ce este un lucru bun. Banii pot fi urmăriți.

— Nu și acele criptomonede, m-a contrazis Jenkins. Am citit despre ele în ultimele zile. Nu pot fi urmărite. De aceea China le-a interzis.

— *În general* nu pot fi urmărite, am spus. Experții de la Academia FBI din Quantico sunt pe drum, iar ei sunt geniali în tot ce ține de domeniul cibernetic. Dacă există cineva care poate urmări fluxul banilor de răscumpărare, ei sunt aceia. Telefonul mi-a piuit a treia oară.

— Mă scuzați, am spus. Am ieșit pe hol și am scos telefonul din buzunar la timp ca să văd mesajul:

> Tata, sunt eu, Ali! Accesează Wickr pe telefon și trimite-mi mesaj înapoi. Putem fi spioni!

CAPITOLUL 24

PÂNĂ ÎN SEARA URMĂTOARE, pe măsură ce se apropia termenul-limită pentru plata răscumpărării, am lăsat deoparte iritarea extremă pe care o simțisem aflând că Ali instalase aplicația Wickr pe telefonul meu fără să-i dau permisiunea.

Am verificat aplicația pe internet și am văzut că era în regulă, dar i-am spus lui Ali ca pe viitor să mă întrebe înainte să instaleze orice pe telefonul meu și am subliniat că nu putem „spiona“ cât timp sunt la datorie. Niciodată. A promis asta și după câteva mesaje „secrete” între noi la micul dejun, am putut să-mi îndrept toată atenția către cazul Dianei Jenkins.

Un contractor FBI și geniu excentric al tehnologiei pe nume Keith Karl Rawlins venise cu însoțitorul său, agentul special Henna Batra. Mai lucrasem cu ei în trecut și îi consideram o echipă formidabilă. Cât am stat în bucătăria familiei Jenkins în acea seară am simțit că aveam mari șanse să-i găsim, cu ajutorul celor doi, pe M și doamna Jenkins.

Rawlins, care era poreclit Krazy Kat sau uneori KK, purta pantaloni bufanți verzi, sandale și o cămașă mov, brodată, care se asorta cu culoarea părului – sau, oricum, o parte din părul lui. FBI îi tolera spiritul liber pentru că, având două doctorate, unul la Stanford, celălalt la MIT, omul era mai mult decât un magician al informaticii.

— Suntem gata? a întrebat Mahoney, privind ceasul de perete din bucătăria familiei Jenkins.

Rawlins s-a așezat la bufetul de mic dejun mușcându-și buza și privind trei laptopuri diferite dispuse în jurul unui ecran mult mai mare.

— Dacă datele istorice se întorc spre medie, avem o șansă reală, a spus el.

Agentul special Batra, o femeie măruntă, de vreo 30 de ani, s-a așezat lângă el.

— Am avea, dacă aceasta ar fi o tranzacție cu bani gheață, a pufnit ea. Criptomonedele reprezintă o schimbare radicală de paradigmă.

— Schimbare de paradigmă, a pufnit Rawlins, pe un ton ironic. Ce neologisme poți folosi, Batra!

— Ar putea fi oriunde, s-a răstit ea.

Înțelegeam disputa dintre ei. Statisticile FBI, bazate pe date colectate încă din anii 1920, sugerau clar că răpitorii interesați de bani rămâneau de obicei aproape de locul de unde își răpeau victimele. Pe baza interviurilor cu răpitorii în serie, investigatorii știau că existau multe motive pentru o asemenea alegere. Principalul motiv era să evite un drum lung cu mașina și implicit eventualele controale rutiere din partea poliției. Pentru răpitori era mai sigur să-și ducă victima repede într-un loc apropiat și să facă cererea de răscumpărare de acolo.

Să fie aproape de casa victimei îi ajuta pe răpitori și când se deplasau să încaseze recompensa. Dar în cazul criptomonedelor, acest aspect părea mai puțin important.

Oricum, Rawlins instalase capcane digitale în sistemele de operare ale antenelor de telefonie mobilă din Cleveland și din parcul unde telefonul mobil al doamnei Jenkins fusese detectat ultima oară. De asemenea, inserase și instrumente de urmărire digitală în metadatele legate de moneda Ethereum.

iPhone-ul lui Jenkins a vibrat și apoi a început să sune. Pe ecran a apărut un număr de telefon necunoscut.

— Acum începem, am spus, punându-mi o pereche de căști wireless conectate la telefonul lui Jenkins.

— Alo, da? a răspuns Jenkins.

Vocea era la fel ca aceea de pe înregistrare – monotonă, fără gen, goală de conținut.

— Sunteți cu mâinile curate, domnule Jenkins?

— Nu înțeleg.

— Ați anunțat FBI?

— Mi-ai spus să nu o fac.

— Răspundeți la întrebare.

— Nu.

— Mințiți, domnule Jenkins.

— Nu, eu...

O altă voce se auzi la telefon, una care nu era distorsionată. Diane Jenkins începuse să țipe, în agonie.

— Nu! Nu! Nu! Melvin! Ce ai făcut?

S-a auzit un zgomot surd, de obiect căzut pe podea și apoi femeia a tăcut brusc.

— Astea au fost inelele de căsătorie și de logodnă ale soției dumitale, domnule Jenkins, pe care acum i le-am dat jos. Cu tot cu deget.

Pe chipul lui Jenkins am văzut întipărită o groază absolută.

— Dar am banii! a strigat el. Monedele Ethereum. Nu asta ai vrut? Te rog, spune-mi unde vrei să trimit banii. Dă-mi numărul de cont.

Au trecut câteva secunde și apoi M a întrebat:

— Doctore Cross? Ești acolo, nu-i așa?

Am închis ochii pentru o clipă. După doisprezece ani, mi se adresa direct. Ştiam că nu îi auzeam vocea adevărată, dar înainte să răspund m-am rugat să îi pot auzi sufletul.

— Sunt aici, M.

Am auzit cu toții un oftat de plăcere.

— Mă gândeam eu!

Nu am spus nimic.

El a început să râdă.

— Este destul de amuzant, nu-i așa? După toți acești ani, tu și cu mine? Ca niște amici prin corespondență care nu s-au întâlnit niciodată, dar care sunt profund conectați. Am dreptate, Alex?

— Până acum a fost o conversație unilaterală.

— Anumite lucruri merită așteptarea. Şi planificarea. Şi anticiparea. Acum iată-ne aici. Vorbind. În sfârșit.

— Domnul Jenkins are banii de răscumpărare. Îi vrei sau nu?

— O, îi vreau, a spus el. Așa că iată regulile. Cross, dacă ai pus să fie urmărite transferurile, anulează asta. Acum. Voi ști dacă tranzacția este urmărită. Odată ce voi fi primit banii, îi voi spune lui Jenkins unde își poate găsi soția.

Apoi a rostit un cod de șaisprezece caractere – litere, numere și simboluri – și a adăugat:

— Trimite criptomonedele în acest cont prin bursa Kraken într-o oră. Dacă monedele Ethereum nu intră în acel cont până la ora zece seara, ora Coastei de Est, ei bine, atunci adio, doctore Cross. Şi îmi pare rău pentru pierderea dumitale, domnule Jenkins.

Convorbirea s-a întrerupt subit. Ne-am îndreptat cu toții privirile către Rawlins, ai cărui ochi fugeau de la un ecran la altul.

— Ei bine? spuse Mahoney. L-ai prins?

— Elimin dificultățile evidente, a spus el.

— Ştiam eu că nu-l vei putea depista pe aproape, a spus Batra.

Dinspre laptopul aflat cel mai aproape de mine s-a auzit un clinchet puternic. Rawlins a tastat ceva, a privit ecranul laptopului și a început să aplaude.

— Şi totuși, Batra, tocmai l-am prins pe aproape, a spus el.

CAPITOLUL 25

FERMA SCHULTE AVEA APROAPE treizeci și șase de hectare și se afla la un kilometru de Mennonite Road, lângă Mantua, în Ohio, la mai puțin de 30 km est de locul de unde dispăruse Diane Jenkins. M rămăsese pe fir, tachinându-mă, suficient de mult ca Rawlins să poată localiza telefonul mobil cu cartelă de pe care vorbea în zona acelei ferme.

Mahoney și cu mine l-am lăsat pe agentul special Batra să supravegheze transferul criptomonedelor și am pornit imediat spre fermă.

Am solicitat mai mulți agenți, sperând să înconjurăm locul, dar aceștia se aflau încă la jumătate de oră distanță când noi ajunseserăm deja pe marginea Mennonite Road. Am stins farurile mașinii și m-am uitat la ceas. Era 21:44. Mai aveam încă 16 minute.

Mahoney a sunat-o pe Batra și a pus-o pe difuzor.

— Cât vrei să mai aștept până să fac transferul? a întrebat ea.

— Până la zece fără două minute, a spus el.

Ne-am dat jos din vehicul, am luat din portbagaj veste de protecție, puști semiautomate și ochelari cu vedere nocturnă și apoi am pornit spre locul care, până în urmă cu trei ani, fusese o fermă zootehnică înfloritoare. Proprietarii muriseră, iar copiii lor nu voiau să trăiască din mulgerea vacilor. Prin urmare, ferma fusese împărțită în parcele și scoasă la vânzare pentru o sumă astronomică, motiv pentru care rămăsese în paragină. Cel puțin asta dedusesem după ce am căutat informații despre proprietatea respectivă pe *Zillow.com.*

— E locul perfect pentru M, am spus. Copiii foștilor proprietari trebuie să țină căldura și curentul funcționale, pentru posibilii cumpărători,

iar clădirea este suficient de izolată ca nimeni să nu o poată auzi pe Diane țipând.

— Individul nu e prost, a spus Mahoney, cățărându-se peste poarta de oțel care bloca drumul de pământ spre fermă.

Am făcut același lucru și apoi mi-am pus ochelarii cu infraroșu. Imediat aleea mi s-a părut mai luminoasă decât la apusul soarelui. Am trecut repede peste câmpul deschis. Casa era cufundată în întuneric.

— Tocmai s-a făcut transferul, ne-a comunicat Batra în căștile pe care le purtam.

— Ceea ce înseamnă că se va pune în curând în mișcare, a spus Mahoney.

Dar am stat acolo privind casa timp de douăzeci de minute până ce Batra ne-a transmis iarăși:

— Are cele cinci milioane și Rawlins spune că deja au fost împărțiți și transferați mai departe. Vestea bună este că nu le-a pierdut urma.

— Să mergem, a spus Mahoney.

Cu puștile ridicate, am alergat până la ușa din față a casei, am apăsat clanța și am descoperit că nu era încuiată. Am împins ușa și am intrat încet. În camerele care se deschideau din holul central se vedea mobila acoperită în plastic, însă bucătăria era goală.

Gândindu-ne la lovitura puternică pe care o auzisem la telefon, am luat în calcul posibilitatea ca M să-și fi ținut prizoniera într-o încăpere de la subsol sau afară, în hambar. Le-am verificat pe ambele, dar nu am găsit nimic.

Nu ne-am dat seama ce se întâmplă decât atunci când am descoperit un mic dispozitiv care emitea o lumină intermitentă și era conectat la o priză, în dormitorul principal. După ce i l-am descris, Rawlins ne-a informat că ne uitam la un amplificator de rețea wirless.

M apelase emițătorul din fermă de pe telefonul lui, iar acesta, la rândul său, ne sunase pe

noi. În timp ce ne întorceam la mașină, cerurile s-au deschis parcă dintr-odată și a început să toarne cu găleata.

— Ticălosul, a spus Mahoney. Ne-a tras pe sfoară.

— E perfect, am spus, îndreptându-mă spre portiera din dreapta. Trebuie doar să sperăm că vorbea serios, că va primi cele cinci milioane și o va elibera pe Diane Jenkins.

Mahoney a apăsat pe telecomandă ca să descuie mașina și să aprindă luminile de interior.

Atunci am zărit pe bancheta din spate pete de sânge, un deget având pe el un inel de logodnă și o verighetă și, alături, capul tăiat al unei femei, cu părul negru, răvășit peste față.

CAPITOLUL 26

MI S-A STRÂNS STOMACUL ŞI a trebuit să întorc capul și să mă adun preț de câteva momente ca să îmi regăsesc stăpânirea de sine.

— A fost chiar aici, am spus. Toată zona asta este scena crimei.

— Puține șanse să găsim ceva pe ploaia asta, a pufnit Mahoney. Ea este?

M-am străduit să văd mai bine, prin geamul pe care se prelingeau picături de ploaie, capul tăiat, petele de sânge și degetul, apoi mi-am pus mănușile și am deschis ușa din spate.

— Inelele sunt ale doamnei Jenkins, am spus, simțind un gust acid în gât. Le recunosc dintr-o poză de la ei de-acasă.

Mahoney a deschis cealaltă ușă din spatele mașinii și a examinat atent capul, care era mai aproape de el. Cu mănușile pe mâini, a dat într-o parte părul de pe fața cadavrului și a oftat.

Femeia era asiatică.

— Nu știu dacă să fiu bucuros sau trist, a îngânat Mahoney.

— De ce să fi ucis altă femeie? am întrebat, studiindu-i fața.

— N-am idee de-a ce se joacă individul ăsta, a spus Mahoney. Ia stai, are în gură ursuleți gumați?

M-am aplecat, simțindu-mă din nou îngrețoșat.

— Are gura plină de jeleuri în formă de ursuleți, am confirmat.

Apoi am observat ceva alb sub capul femeii moarte. M-am întins și am întors capul. O bucată de hârtie împăturită a căzut în petele de sânge de pe banchetă. Am luat-o înainte să se îmbibe de sânge și am despăturit foaia. Pe ea era scris un mesaj scos la imprimantă.

Doar nu credeai că o să fie atât de simplu, nu-i așa, Cross?

Ei bine, nu este simplu. Nu va fi niciodată simplu. Nu cu un geniu ca mine.

Ştii, dacă nu ai fi încercat să mă găsești, poate că aș fi eliberat-o pe doamna Jenkins. Dar ai încercat să-mi dai de urmă și acum nu știu ce să cred sau să fac și bănuiesc că nici tu.

N-avem altceva de făcut decât să așteptăm să vedem ce va fi, tu și cu mine.

M

— Ce scrie? a întrebat Mahoney.

Înainte să pot răspunde, am văzut farurile mai multor vehicule mari îndreptate asupra noastră. Au încetinit și s-au oprit la vreo douăzeci de metri distanță, razele lor puternice luminând din spate mașina și interiorul acesteia.

Mahoney a ridicat brațul, ca să își protejeze ochii, a scos legitimația și insigna, le-a ridicat și a strigat:

— FBI! Opriți luminile astea nenorocite!

Luminile s-au stins și am putut să disting trei care de televiziune cu antene de satelit.

Din cea mai apropiată mașină a coborât o femeie cu păr blond platinat, nu mai înaltă de un metru cincizeci, în urma căreia venea un cameraman.

— Este adevărat? a întrebat ea. Înăuntru este un cap cu gura plină cu ursuleți gumați? Şi un deget tăiat? Este doamna Jenkins? Şi cine este acest misterios M?

CAPITOLUL 27

MAHONEY S-A RIDICAT cât era de înalt și a venit repede spre ea, spunând:

— Plecați. Acum. Părăsiți perimetrul. Aici s-a comis o crimă și vreau ca zona să fie izolată imediat!

Reporterii s-au retras, în timp ce tânăra insista:

— Avem dreptul la răspunsuri.

— Nu, aveți dreptul să puneți întrebări, a spus Mahoney, proțăpindu-se chiar în fața ei. Eu decid dacă răspund sau nu la ele. Şi e mai probabil să răspund dacă îmi dați răgazul să mă ocup de o situație periculoasă, în evoluție. Bine?

Femeia s-a relaxat și a aprobat din cap.

— Bine. Lisa Sutton. Channel Six News. Ne vom retrage, dar presupun că întrebările mele au răspunsuri.

Mahoney a ridicat brațele.

— Presupuneți ce vreți, doamnă Sutton. Dar plecați de la locul crimei. Acum!

Reporterii s-au mai dat înapoi câțiva pași, iar Mahoney a scos telefonul să îl anunțe pe șeriful local și să cheme o echipă de criminaliști.

M-am întors la mașină și m-am uitat la deget și la capul femeii asiatice. Cine era? De ce criminalul îi pusese ursuleți gumați în gură? Şi ce legătură exista între M și afurisiții de ursuleți din jeleu?

Gândurile mi-au fugit în trecut, cu doisprezece ani în urmă, atunci când primisem primul mesaj de la M.

Brusc, m-am văzut împreună cu John Sampson coborând dintr-o mașină fără însemne, la sud de orășelul Rupert din Virginia de Vest.

Am intrat pe un drum noroios și am parcat lângă un lanț care străjuia o alee de pietriș năpădită

de ierburi, ducând spre o pădure deasă. De lanț era agățat un semn cu „TRECEREA INTERZISĂ”. Un semn decolorat care anunța că terenul era de vânzare atârna de un pin.

— Ce e cu afurisitele astea de insecte? a mormăit Sampson, fluturând din mâini spre norii de muște și țânțari care roiau în jurul capetelor noastre.

— Sunt mai ieftine decât câinii de pază, am spus, plesnindu-mă pe gât. Nu pare promițător, nu?

Am privit dincolo de lanț și nu am văzut niciun fel de urme de cauciucuri sau de pași.

Sampson s-a arătat deranjat:

— Am fi putut să solicităm poliției statale din Virginia de Vest să arunce o privire înainte să conducem patru ore ca să ajungem aici.

— Nu-mi place să îmi facă alții treaba, am spus și am sărit peste lanț.

Sampson a ezitat.

— Nu avem mandate.

— De când ai început să respecți regulile? l-am întrebat și i-am arătat semnul de vânzare. Ai uitat că ne gândim să cumpărăm un loc de pescuit unde să ne retragem la bătrânețe?

— Sunt puțin cam tânăr pentru pensionare.

— N-ai văzut reclamele alea despre consiliere financiară? Nu este niciodată prea devreme să te gândești la pensionare, am spus.

Sampson și-a strâns buzele, a ridicat din umeri și apoi a pășit peste lanț. Cicadele bâzâiau din tufișuri de ambele părți ale aleii și undeva deasupra noastră cârâiau ciorile.

Tot analizam noroiul, sperând să văd vreo urmă care să indice că un vehicul trecuse pe aici recent. Dar în ultimele trei zile fuseseră furtuni în zonă și, în afară de urmele lăsate de pantofii noștri, pământul ud părea neatins.

— Nu pare un cadru prea romantic, a spus Sampson.

— Fiecare cu gusturile lui, am răspuns.

Ne aflam acolo în căutarea unei femei de treizeci și șapte de ani pe nume Arlene Duffy. Duffy conducea un lanț de creșe de succes și muncea extrem de mult. Avea întotdeauna un borcan de ursuleți gumați pe birou.

Deși era singură și, potrivit personalului ei, nu se vedea cu nimeni, în ziua dispariției sale Duffy plecase devreme de la serviciu și cumpărase o lenjerie cu corset dintr-un magazin Victorias Secret de la un mall din Falls Church. Opt zile mai târziu, mașina ei încă era parcată acolo.

Înregistrările de pe camerele de supraveghere de la mall o arătau pe doamna Duffy cum se suie într-un Chevy Tahoe negru. Ferestrele erau fumurii. Plăcuțele de înmatriculare erau modificate.

Dar utilizând programe computerizate de îmbunătățire a imaginilor, am putut să distingem abțibildul de pe bara mașinii. Pe el scria: „Spellman: momeli și unelte de pescuit”.

Sampson și cu mine am ajuns la un luminiș năpădit de vegetație, dincolo de care se întindea un lac. Printre mărăcinii și plantele cățărătoare care împânzeau locul se găseau mai multe cabane cu ușile și ferestrele acoperite cu plăci de lemn.

Sampson arătă spre cea mai înaltă clădire, al cărei acoperiș se prăbușise pe verandă. Pe un semn ruginit, atârnat într-un singur cui, scria: „Spellman: momeli și unelte de pescuit”.

Am mers până la malul lacului.

— Nu s-a construit prea mult aici, am remarcat eu. Sunt doar câteva cabane.

— Vrei să spui că *ar putea* reprezenta o investiție avantajoasă pentru pensionare? a întrebat Sampson, în timp ce ciorile croncăneau puternic în pădure.

— Minunat loc, am spus, văzând cum o cioară se lasă în picaj spre ierburile de pe partea opusă a vechiului magazin de pescuit. Încă una a

venit în urmă croncănind și apoi amândouă au zburat, bătându-se pe ceva, din câte se părea.

M-am îndreptat într-acolo, am găsit o potecă făcută de animalele sălbatice și am mers pe ea câțiva metri. Apoi m-am oprit și l-am strigat pe Sampson. Acesta a venit repede și s-a uitat la grămăjoara colorată de pe poteca din fața mea.

— Ursuleți gumați?

CAPITOLUL 28

— CE NAIBA CAUTĂ O GRĂMADĂ de ursuleți din jeleu aici? a întrebat Sampson.

— Exact, am spus, luând unul. Şi sunt proaspeți.

— Nu înțeleg.

— Arlene Duffy ținea mereu un borcan de jeleuri pe birou, mai ții minte? am întrebat, privind spre potecă. Uite, sunt mai mulți aici.

Sampson și cu mine am ieșit de pe potecă și am mers paralel cu ea printre mărăcini și coarde de viță sălbatică, găsind un jeleu sau două la fiecare câțiva metri. În curând am ieșit din luminiș și am intrat într-o dumbravă.

Lumina era mai slabă, dar am văzut o cioară care stătea pe o parte, dând spasmodic din aripi, pe potecă, în fața mea. Erau jeleuri peste tot în jurul păsării, care părea că suferă de un fel de criză.

— Dulciurile astea sunt otrăvite, am spus, arătând spre cioară.

— Cel puțin unele dintre ele.

Am mai găsit o pasăre moartă și apoi o a treia și am ajuns apoi într-un al doilea luminiș, mai mic. Acolo se afla o singură cabană dărăpănată, cu acoperișul înclinat și înghițită de plante cățărătoare, mușchi și puieți.

Am luat urma ursuleților până la cabină, dar când vântul s-a întețit și și-a schimbat direcția, n-a mai fost nevoie să ne orientăm după jeleuri.

— Iisuse, a spus Sampson, scoțând o batistă și acoperindu-și gura și nasul. Cred că avem camfor în mașină, în caz de nevoie, a spus el.

Am respirat pe gură în timp ce ne apropiam de veranda dărăpănată, auzind deja bâzâitul muștelor. Am scos lanterna mică pe care o port mereu la mine și am aprins-o.

Podeaua de dușumea era îndoită și acoperită cu frunze uscate, gunoaie și câte un jeleu ici și colo. Am pășit ușor înăuntru, sperând ca podeaua să nu cedeze.

Scândurile din dușumea scârțâiau la fiecare pas, dar au rezistat totuși, pe măsură ce înaintam.

Am întors lanterna spre muștele agitate. Fasciculul de lumină a trecut peste un aragaz vechi și peste rămășițele unei canapele, și apoi a dezvăluit un cadavru fără cap, legat de un scaun. Capul se afla pe o masă, lângă trup.

— Ea este, am strigat, simțind cum mă cuprindeau depresia și furia. Arlene Duffy.

— Rahat, a spus Sampson. Ești sigur?

— Poartă corsetul, am spus, îndreptând lumina peste ea. Şi i-a tăiat capul în stilul Măcelarului.

— Cred că glumești, a bâiguit Sampson, amintindu-și fără îndoială detaliile groaznice ale unui caz la care lucraserăm cu un deceniu în urmă.

— Aș vrea eu, am spus, făcând un pas spre femeie.

Era moartă de cel puțin două zile și cadavrul începuse deja să intre în putrefacție din cauza căldurii. În ciuda norului de muște, vedeam ursulețiii din jeleu îndesați în gura ei. De piept avea prins un bilet scris cu ruj. Pe el scria:

> Am făcut lumii o favoare, Alex Cross. Târfa asta a fost o prădătoare sexuală și o pornografă. Folosea ursulețiii de jeleu cu droguri în ei ca să-și controleze victimele. Verifică borcanul de pe biroul ei. Şi aresteaz-o pe asistenta ei. Dacă nu știa, cel puțin bănuia. – M

CAPITOLUL 29

În prezent

LA MAI BINE DE UN DECENIU DUPĂ acel mesaj și la patru zile după ce M reușise să pună un cap și un deget retezate pe bancheta mașinii noastre în Ohio, am intrat în centrul de vizitatori al închisorii din Alexandria pentru întâlnirea programată cu Martin Forbes.

Nu credeam pe deplin povestea alibiului lui. Încă credeam că ar fi putut găsi informațiile cu privire la M în dosarele FBI de la Quantico și apoi să fi inventat tot restul, sperând să mă ademenească să îl ajut.

Când a intrat în cabina de pe partea opusă a geamului antiglonț, Forbes zâmbea.

— Citesc ziarele, a spus el. Văd că acum a ajuns totul public. M te joacă pe degete, nu-i așa, Cross?

— A trimis un bilet.

— Ce scria pe el?

— Nu am voie să discut asta.

Asta l-a enervat pe Forbes.

— Nu ai încredere în mine. Eu trăiesc pentru chestia asta.

— Știu, și nu, nu am încredere în tine. Nu complet. Asta e situația.

A rămas o vreme pe gânduri și într-un final a spus:

— Sunt un tip deștept. Am fost un agent bun, un investigator bun.

— Sunt de acord cu asta.

— Atunci folosește-l, mi-a cerut Forbes, ciocănindu-și încetișor capul. Nu fac nimic altceva, doar stau toată ziua. Cine era femeia? Capul era al ei?

— Încă nu știm.

— Haide, Cross, dă-mi voie să mă implic în caz. Aș putea să te ajut.

M-am gândit la asta și am decis să îi dezvălui o parte din informații. I-am citit textul biletului pe care ni-l lăsase M.

Forbes a ascultat, privind fără țintă în depărtare.

— Își spunea Mastermind, a spus el după câteva clipe. Pseudonimul lui Craig.

Am clătinat din cap.

— M nu își spune Mastermind. A spus că este un *mastermind,* un geniu.

— Oricum. E ceva.

— Nu este, am insistat. Craig a murit. L-am văzut explodând și ars de flăcări. Tipul ăsta folosește cuvinte care să mă calce pe nervi. Vrea să inducă în eroare.

— Știu ce am văzut, a spus Forbes.

— În timp ce erai drogat, l-am atenționat. Ar fi putut fi o halucinație. Sau M s-ar fi putut deghizat ca să arate precum Craig.

Mi-am dat seama că Forbes nu era convins, dar a lăsat acest aspect la o parte și a schimbat subiectul:

— Tipul a sunat presa. E o mișcare îndrăzneață.

— Foarte îndrăzneață, am spus. Şi acum știu că are un nume. Sau o literă, oricum.

— Povestea capătă amploare?

— Presa nu știe încă toate dedesubturile, am răspuns. Nici pe departe.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat el, studiindu-mă atent.

Pentru o clipă, m-am gândit să îi spun despre biletele mai vechi de la M, dar m-am hotărât să țin asta pentru mine.

— Povestea ta, de exemplu.

— O să iasă la iveală, a spus Forbes. Le-am spus celor din FBI despre asta.

Era o noutate pentru mine, dar înainte să-i pun o altă întrebare, a adăugat:

— Şi ți-am spus ție și avocatului meu.

— Acesta este un lucru bun, am încuviințat eu. Dar aș aprecia dacă ai ține toate astea pentru tine până când se discută în instanță. Dacă individul vrea să te vadă acolo, înseamnă că are un motiv pentru asta.

M-a fixat cu privirea, apoi a clătinat din cap a dezgust.

— Nu ai venit aici pentru că îți pasă de mine, Cross. M-am înșelat. Nu ești tipul corect care credeam că ești. Ești aici doar pentru tine, la fel ca M, la fel ca toți ceilalți, între timp, eu stau și putrezesc în închisoare.

Înainte să-i pot răspunde, a trântit telefonul, m-a privit fix și apoi s-a ridicat și a plecat.

CAPITOLUL 30

ÎN SEARA ACEEA MAMA NANA făcuse coaste tradiționale, cu orez jasmine și salată de varză. Gătise coastele la foc domol, iar carnea era dulce și picantă, desprinzându-se de pe oase. Mâncarea era atât de gustoasă, încât timp de zece minute nimeni nu a scos o vorbă, ci am devorat pur și simplu preparatele gătite de Nana.

Jannie și-a strâns halatul pe ea și a oftat.

— Nana, nu mă simt mai puternică după asta, dar în mod sigur mă simt mult mai bine.

Bunica s-a ridicat și a îmbrățișat-o.

— Devii mai puternică, a spus Nana. Vitaminele pe care le iei lucrează deja. Şi încă nu și-au făcut efectul complet.

Jannie a răspuns, bosumflată:

— Prietena mea Jeanette a avut și ea boala asta și a spus că a durat șase săptămâni până i-a trecut oboseala. Şi băiatul acela, Connor Bartlett, îl știți? El a făcut boala de două ori. De două ori!

— Oprește-te, am întrerupt-o eu. Jeanette și Connor nu sunt ca tine. Şi nu urmează regimul ăsta cu vitamine.

Ea a dat ochii peste cap.

— Da, dar vitaminele mă deranjează la stomac.

— Medicul a spus să nu le iei pe stomacul gol, a atenționat-o Bree. Iar după ce le iei, bea multe lichide și dormi mult, și chiar vei începe să te simți mai bine de săptămâna viitoare.

— Poate chiar mai repede, am zis.

— Sau mai târziu, a adăugat Ali.

L-am fixat cu privirea.

— Ce e? s-a mirat el. Nu există doi oameni care să reacționeze la fel la o boală. Am citit asta în *Washington Post* alaltăieri.

Nu doream să dezvolt subiectul, așa că i-am spus:

— Ce ar fi să începi să strângi masa?

— Azi e rândul lui Jannie.

— Ea e bolnavă, i-am replicat, uitându-mă la fiica mea. Jannie, n-ar trebui să stai acum pe canapea, să te înveleşti cu o pătură şi să bei un ceai cald?

Fata s-a ridicat, a îmbrățișat-o pe Nana, ne-a sărutat pe frunte, pe mine şi pe mama ei, şi a ieşit.

Ali încă nu se mişca.

— Te ajut eu să strângi, i-am propus.

— Şi eu, a adăugat Bree, luându-şi farfuria şi paharul. Am lucrat ca o echipă în timp ce Nana se uita la *Ştii şi câştigi!*

— Tată, a început Ali. Am citit în ziare despre tipul acela M şi am căutat pe Google nişte lucruri despre investigație.

— Da? Şi de ce mă rog?

— Pentru că eşti implicat în caz.

— Ştii că nu pot vorbi despre anchetele în desfăşurare.

— Am înțeles asta. Dar ştii ce cred eu?

Am oftat.

— Ce anume?

— Cred că este un imitator. M. Vreau să spun că lasă o femeie decapitată într-o maşină la fel ca tipul acela pe care l-ai prins cu multă vreme în urmă, Măcelarul, şi... tot M este cel care ucide oameni strangulându-i cu cravate? Ca Edgerton?

Mă holbam la copilul meu de zece ani. Nu menționasem asemănările dintre crimele Măcelarului şi cele comise de Mikey Edgerton.

— Ce te face să crezi asta?

A ridicat din sprâncene.

— Ei bine, am citit că imediat după ce a fost executat omul acela, Edgerton, cineva a ucis o femeie exact aşa cum o făcuse el, cu o cravată. Şi apoi a tăiat capul acelei doamne, la fel cum a

făcut-o Măcelarul. Este un imitator, nu-i așa, tată? M?

M-am uitat la Bree, care părea îngrijorată.

— E o teorie bună, am acceptat. Şi una bine gândită, dar îți repet: nu pot să vorbesc despre anchete în curs.

Ali a părut dezamăgit, dar apoi a observat cât este ceasul.

— Bun, e în regulă atunci. Cam în zece minute începe o cursă importantă de ciclism, în Italia. Se transmite pe ESPN.

Într-o secundă, Ali redevenise fiul meu, concentrat pe cea mai recentă obsesie a lui: ciclismul.

— Căpitanul Abrahamsen te-a învățat cum să folosești trusa de reparat și cum să schimbi cauciucul? l-am întrebat.

El s-a luminat la față.

— Da. Am prins destul de repede, după ce el mi-a arătat cum se face. Este un profesor tare bun. Pot să mă plimb cu el într-o zi?

— Nu parcurge optzeci de kilometri pe zi?

— Nu mereu. Uneori, el și echipa se antrenează pe biciclete de teren, așa că urcă și coboară pe poteci înguste, dar nu atât de mult. Asta am face.

— Te-a invitat să mergi cu el?

— Nu, eu l-am întrebat. A spus că poate. Cred că aș învăța repede și multe lucruri de la el.

— A zis poate.

— O să zică da.

În seara aceea, mai târziu, când Bree și cu mine eram în dormitor, Bree mi-a spus:

— Nu cred că este bine că Ali petrece atât de mult timp citind despre crime și omoruri pe internet. Are totuși doar zece ani.

— Zece ani, dar în unele zile merge pe șaisprezece, i-am răspuns.

— Intelectual, poate, dar emoțional este încă un băiețel. Nu poate fi un lucru bun pentru el să se

gândească la criminali și sadici la vârsta asta, nu?

— Ei bine, nu. Nu atât de în detaliu cum pare să fie el interesat.

— Şi ce vei face? îi vei interzice să se uite pe acele site-uri?

— Cum? Are telefon, laptop, acces la computere la școală. Dacă vrea să le acceseze, probabil o va face oricum.

Vedeam că urma să protesteze, așa că am ridicat mâinile.

— Bine, bine, o să vorbesc cu el. Promit. Şi o să continuăm cu ciclismul. Este pasionat de asta într-un fel la care nu m-am așteptat.

Bree s-a mai îmbunat.

— Ali nu are doar un creier bun – este printre persoanele cele mai inimoase pe care le cunosc. La fel ca tine, Alex, și nu vreau ca inima lui... nu știu... să fie coruptă de crime. Nu la vârsta asta. Nu când încă poate să se minuneze de o excursie cu bicicleta de teren.

Am început să râd și ea a zâmbit.

— Dar înțelegi ce vreau să spun?

— Da, înțeleg, am șoptit și m-am aplecat să o îmbrățișez. Şi iubesc faptul că îl iubești la fel de mult ca mine.

— Cum aș putea să nu-l iubesc? a spus ea, cuibărindu-se în brațele mele. Este o parte din tine.

CAPITOLUL 31

ÎN ACEA NOAPTE, CÂINELE A ÎNCEPUT SĂ LATRE pe la ora unu, ascuțit, insistent, în același ritm iritant, ca un fierăstrău cu mișcări ritmice.

Asta a pus capac. Nu mai puteam suporta încă o noapte nedormită, așa că m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat și am ieșit să găsesc câinele.

Dar nu l-am putut găsi.

Când am ieșit pe veranda din fața casei, lătratul suna ca și cum venea dinspre curtea din spate. Dar când am ocolit pe alee, aș fi putut jura că auzeam câinele lătrând spre sud.

Am luat-o spre sud, dar sunetul părea să se îndepărteze. Dintr-odată, s-a oprit. Apoi a început iar și atunci am zărit animalul.

Era pe veranda din spate a unei case mici, neluminate, la câteva zeci de metri distanță, peste drum de soții Casey, niște vechi prieteni de-ai bunicii mele. Îi vedeam silueta acolo sus, lătrând, un câine mic pentru un lătrat atât de puternic, un fel de terier.

Tocmai urma să mă duc în fața casei și să bat, când pe veranda din spate s-a deschis o ușă și câinele a dispărut înăuntru.

Am stat acolo așteptând timp de zece sau cincisprezece minute ca să mă asigur că animalul n-o să apară iar, apoi m-am dus acasă. În timp ce urcam scările, mi-am spus că trebuie să mai dorm câteva ore.

Dar la ușa dormitorului mi-am dat seama că eram treaz de-a binelea. M-am decis să cobor în bucătărie, poate să-mi prepar una din acele băuturi cu magneziu care ar trebui să te ajute să dormi prin activarea glandelor adrenale sau o prostie de genul ăsta.

În schimb, m-am trezit că urcam la etajul al doilea, gândindu-mă la cât de perspicace fusese Ali să teoretizeze că M uneori acționa ca un imitator. Oare mie mi-ar fi venit ideea asta la vârsta lui?

Mă îndoiam. La zece ani nu mă preocupau decât sporturile și încercam să mă integrez la școală. Mama mea tocmai murise, iar Mama Nana mă luase să mă crească ea, în Washington, DC. Nu, în viața mea existase prea mult tumult la vârsta aceea ca să fi rațional cum o făcuse Ali.

Am aprins lumina în biroul meu de la mansardă și m-am așezat la masa de lucru. Bree avea dreptate. Chiar nu era bine pentru un băiețel de zece ani să fie obsedat de comportamente criminale, deviante.

Şi cu toate astea, exista în mine o parte care voia să se laude cu el.

Iată-l pe Ali, la doar zece ani, dându-și seama de unul singur de ceva ce le scăpase reporterilor care scriau despre M și Diane Jenkins. Ei nu făcuseră conexiunea dintre răpire și uciderea, cu mulți ani în urmă, a lui Ariene Duffy sau între capul tăiat și Măcelar. Dar Ali o văzuse.

Cum se întâmplase asta? Unde era indiciul?

După câteva momente de analiză, m-am îngrijorat, gândindu-mă la posibilitatea ca Ali să sape mai departe și mai adânc, mai ales în cazul lui Mikey Edgerton.

Cine știe ce ar fi descoperit dacă ar fi avut ocazia?

Mi-am îndreptat atenția spre alt colț al biroului meu, unde se aflau alte maldăre de cutii cu vechile mele dosare de investigații. Unde erau dosarele Edgerton?

Nu eram sigur și, dintr-un motiv sau altul, asta m-a făcut să am ceva emoții. M-am ridicat de la masă și am mers să mă uit. Nu erau unde mă așteptam să fie, la un loc cu vechile dosare ale lui Kissy și atunci am început să mă panichez.

Dacă Ali venise aici și se uitase prin dosare? Dacă le luase în camera lui și le studia? Cât de perspicace poate să fie un băiat de zece ani?

Dar apoi am ridicat o veche pătură militară și le-am găsit – erau patru cutii, fiecare marcată cu inițialele M.E.

O parte din mine voia să pun la loc pătura militară peste dosarele lui Mikey Edgerton și să le las în pace, așa cum făcusem ani întregi. Dar ideea că Ali ar fi putut găsi dosarele m-a forțat să dau pătura deoparte și să iau cutiile.

După ce le-am aranjat iar lângă masa de lucru, m-am gândit ce să fac cu ele. De ce le mai aveam încă? Ar fi trebuit să le fi ars în urmă cu multă vreme, să transform secretele din acele dosare în fum și cenușă.

Dar nu o făcusem.

Așa procedase John Sampson cu dosarele lui. Îmi destăinuise asta la două luni după condamnarea lui Edgerton, când îmi povestise cum le dusese la cabana unui prieten în Poconos și arsese dosarele unul câte unul într-un foc mare. Lăsase totul în trecut.

Oricât aș fi încercat, nu puteam să fac asta, deși nu puteam nici să spun exact de ce procedam astfel.

Ceva mă împiedicase să distrug dovezile vinovăției, cât și dovezile nevinovăției din acele cutii. Nu era vorba de rușine sau de remușcări din partea mea, pentru că nu simțeam asta deloc în ceea ce-l privea pe Mikey Edgerton.

Şi atunci ce era?

M-am holbat la cutii și mi-am zis în gând că trebuie să mă întorc la somn. Dar o altă voce interioară îmi spunea că în cutii existau răspunsuri, indicii care m-ar fi putut duce la M.

Sau m-ar fi putut incrimina.

Odată ce mi-a trecut asta prin cap, n-am mai avut niciun chef să continui. Am pus pătura peste cutii și am plecat.

CAPITOLUL 32

TELEFONUL MOBIL A VIBRAT și m-a trezit brusc. L-am luat și am văzut un prefix de Northern Virginia și un număr necunoscut. M-am gândit să las apelul să intre în mesageria vocală, dar în final am răspuns.

— Alex Cross.

— Domnule Cross, căpitanul Arthur Abrahamsen la telefon. Sper că nu vă supărați că Ali mi-a dat numărul dumneavoastră.

— Deloc, am spus, ridicându-mă. Cu ce vă pot ajuta, căpitane?

— Ali m-a rugat să vină cu mine în ture, dar, domnule, sincer, turele de antrenament planificate în următoarele câteva săptămâni vor fi grele și pentru mine, darămite pentru un copil de zece ani.

— Cam asta i-am spus și eu, am adăugat.

— Sigur că așa este și vă mulțumesc, domnule. Dar, oricum, i-am vorbit unui prieten despre Ali și mi-a spus despre un club de ciclism pentru copii, numit Wild Wheels, îl puteți căuta pe internet. Sunt mai multe reprezentanțe locale, una dintre ele orientată spre ciclismul de teren. Mă gândeam, cu permisiunea dumneavoastră, că aș putea să mă duc la una din turele lor de seară cu Ali. Astfel am putea împușca doi iepuri dintr-o lovitură – el are ocazia să se plimbe cu mine și face cunoștință cu prieteni mai potriviți ca vârstă și parteneri de antrenament pentru viitor.

— Apreciez asta. Dați-mi voie să mă uit pe site-ul lor și să i-l arăt, am spus. Dar probabil că îi va plăcea. Mai ales să se plimbe cu dumneavoastră.

Abrahamsen a râs.

— Are o energie inepuizabilă.

— Așa este, am încuviințat. Şi vă mulțumesc că v-ați preocupat de el.

— Măcar atât pot face pentru cineva cu așa de multă pasiune pentru acest sport cât are Ali. Următoarea sesiune de antrenamente la Wild Wheels este joi, la ora cinci după-amiaza, în Rock Creek, ceea ce s-ar potrivi cu programul meu. În ziua aceea mă recuperez, din punctul de vedere al antrenamentului.

— Bine, vă voi suna eu.

— De-abia aștept, a spus el, după care și-a luat la revedere și a închis.

Pentru o clipă, m-am uitat la telefon și apoi am văzut că partea de pat a lui Bree era goală. M-am uitat la ceas și am mormăit. Era aproape ora nouă.

Dar înainte să mă ridic, l-am sunat pe Ned Mahoney.

— Îmi faci o favoare? am întrebat.

— Depinde.

— Poți să îl cauți pe un căpitan în armata SUA pe nume Arthur Abrahamsen? Lucrează ca ofițer de legătură între Pentagon și Congres.

— De ce?

— Nu știu. Abrahamsen e un ciclist înrăit, sponsorizat de armată și pare să se fi atașat foarte mult de Ali. Vreau doar să mă asigur că este într-adevăr cine spune că este.

— Alex, pentru tine fac orice, mi-a spus Mahoney.

Am făcut un duș și mă îmbrăcam când a sunat telefonul.

— Căpitan în armata SUA Arthur Abrahamsen, ofițer de informații în cadrul Comisiei pentru Servicii Militare a Camerei Reprezentanților. Absolvent de West Point. Două misiuni în Afganistan. Un ciclist foarte bun. Puștiul tău are noroc că este interesat de el.

— Mulțumesc, Ned.

— Hei, nu pentru asta sunt făcuți unchii? a râs el și a închis.

M-am încălțat, simțindu-mă puțin demoralizat. Apreciam că un om de calibrul căpitanului Abrahamsen îl ajuta pe Al. Şi eu avusesem antrenori și profesori care mă influențaseră mult. Dar simțeam și o anumită tristețe, dându-mi seama că Ali, băiețelul meu, trecea printr-o etapă în care avea să se bazeze din ce în ce mai puțin pe mine pentru sfaturi.

Telefonul a sunat din nou. De data asta era Keith Karl Rawlins.

— Monedele Ethereum s-au oprit din mișcare, a spus.

— Bun, am șoptit. Unde sunt acum?

— În 214 conturi împrăștiate prin toată lumea. Unele au fost descărcate în așa-numitele „portofele", dar am codurile pentru ele. Cu toate astea, nicio monedă virtuală nu a fost cheltuită, din câte îmi pot da seama.

— Deci practic monedele stau în conturi și atât?

— Exact.

— Ştim cine deține conturile?

— Companii-fantomă de un fel sau altul. Nu am ajuns prea departe în privința identificării lor. Dar s-ar putea să am altceva care să te intereseze. Este o idee pe care o tot analizez și aș avea nevoie de părerea ta. Poți veni la laboratorul de la Quantico?

CAPITOLUL 33

LA MAI PUȚIN DE TREIZECI de ore după ce vorbisem cu Rawlins, John Sampson conducea mașina pe un drum șerpuit de țară în valea Shenandoah din Virginia de Vest, nu departe de Graves Mill. Aflat în dreapta șoferului, aveam în poală un iPad și studiam aplicația OnX Maps care arăta terenul de pe ambele părți ale drumului, limitele proprietăților și numele proprietarilor terenurilor.

Trecuserăm pe lângă câteva subdiviziuni noi înainte să intrăm pe terenul unei ferme, presărat cu pâlcuri de pădure care ieșeau din munții Blue Ridge.

— Frumos ținut, a spus Sampson.

— Un loc perfect pentru ca un trol să-și construiască bârlogul.

— Mahoney zice că îi spune mușuroi de furnici.

— Am citit rapoartele. Mi se pare mai mult un trol decât o furnică. Proprietatea lui începe peste un kilometru.

— Pe stânga sau pe dreapta? a întrebat Sampson.

— Pe partea dreaptă. Se întinde pe vreo cinci kilometri în direcția asta, iar spre vest tocmai până la Parcul Național Shenandoah. Este o parcelă mare. Peste trei sute de hectare.

— Are destui bani ca să facă ce vrea.

— Și să scape basma curată, am spus.

Banii, aproape 30 milioane de dolari, după unele estimări, ne atrăseseră atenția asupra proprietarului. Sau cel puțin banii erau unul din motivele pentru care ne sărise în ochi. Un motiv să-l alegem pe el dintre toți ceilalți.

Nu cu multă vreme în urmă, aveam senzația că investigația noastră bătea pasul pe loc. Apoi am

primit acel apel de la Keith Karl Rawlins.

Când am ajuns la Quantico, contractorul FBI m-a întrebat dacă făcusem un profil comportamental al lui M. Întrebarea m-a luat prin surprindere pentru că, în mod straniu, nu făcusem așa ceva, deși la FBI mă ocupasem cu crearea acelui tip de profil.

De ce nu mă gândisem până atunci la asta?

Înainte să găsesc un răspuns, Rawlins mi-a propus să scriu un algoritm proiectat să filtreze *genul* de persoană care, cel mai probabil, era M, pe baza evaluării mele comportamentale. Dar a adăugat că nu voia să fac evaluarea ca de obicei.

În schimb, expertul în computere m-a rugat să creez, împreună cu John și cu Ned, un șir de cuvinte de căutare care să îl descrie pe suspectul nostru în cât de multe detalii posibile. Așa am și făcut, începând chiar cu cuvântul *bogat.*

Dat fiind domeniul în care credeam că este implicat M, inclusiv urmărirea și uciderea traficanților de carne vie, am căzut de acord că trebuia să fie bogat. Dar de ce să ceară o recompensă pentru doamna Jenkins? Nu puteam răspunde la întrebarea asta, dar am lăsat oricum *bogat* ca prim filtru. Un alt termen pe care l-am notat era *calculat,* împreună cu *prevăzător* și *imoral.*

Am găsit în total treizeci și șapte de trăsături diferite care rezumau înțelegerea noastră asupra lui M. Trebuie să recunosc că n-am habar ce făcuse Rawlins ulterior cu acele cuvinte. Dar a început să cearnă cu sitele sale digitale și opt ore mai târziu avea o listă cu paisprezece posibili candidați.

Am redus lista la cinci, care locuiau la distanță de o zi de mers cu mașina de unul dintre locurile crimei. Doi au fost eliminați aproape imediat, erau bătrâni și se aflau la închisoare pentru crime groaznice comise în trecut. Al treilea și al patrulea bărbat erau prea puțin interesanți.

Dar al cincilea? Cu cât săpam mai mult în trecutul său, cu atât mai mult părea să fie suspectul pe care îl căutam.

CAPITOLUL 34

JOHN A PARCAT MAŞINA pe banda de siguranță a șoselei, lângă un câmp aflat cam la două sute de metri de colțul nord-vestic al vastei proprietăți. Mahoney a parcat în spatele nostru și a scos din portbagaj o dronă și un laptop.

— E legal să faci chestia asta fără mandat? a întrebat Sampson.

— Atâta vreme cât drona este suficient de sus, da, a răspuns agentul. Doar aruncăm o privire.

A apăsat pe butoanele telecomenzii. Micile elice ale dronei au început să se învârtă și aceasta a decolat.

— Dacă Dwight Rivers o vede, probabil că o să își scoată pușca și o s-o dobore, am spus.

— Chiar sper să facă asta, a rânjit Mahoney. Atunci am avea un motiv să intrăm peste el.

— O persoană nu poate pur și simplu să împuște un dispozitiv care o spionează? a întrebat Sampson.

— Nu și dacă dispozitivul este suficient de sus, a replicat Mahoney.

— Ceea ce înseamnă că nu ai vrea să se ajungă la tribunal, am spus.

— Lasă comentariile, m-a repezi Mahoney, privind cum drona urcă peste vârfurile copacilor, îndreptându-se spre sud-vest.

Telefonul mobil a vibrat, anunțând un mesaj Wickr de la Ali. L-am citit dintr-o privire.

> Mă duc să mă plimb cu căpitanul W și cei de la Wild Wheels!

Am zâmbit și i-am scris înapoi:

> Distracție plăcută! Scrie-mi când ajungi acasă!

Un emoticon cu un deget mare ridicat a apărut și a dispărut. Am pus telefonul înapoi în buzunar. Ne-am adunat în jurul laptopului lui Ned, pus pe capotă, și am văzut ce înregistra și drona: pădurile, mai multe drumuri forestiere, apoi un pârâu iute și o poiană care adăpostea cel puțin cincizeci de panouri solare.

Mahoney a comandat dronei să urce până la o sută douăzeci de metri, survolând panourile solare și trecând pe deasupra unui pin singuratic din poiană, care părea a fi ars (poate fusese lovit de fulger), căci nu mai avea coroană. În crengile rămase din vârf fusese construit un cuib, probabil de vultur, dar care părea abandonat.

Apoi Ned a modificat unghiul camerei de luat vederi și am văzut ceea ce pentru toată lumea arăta ca un mușuroi uriaș de furnici ridicându-se din poiană, la câteva zeci de metri dincolo de pin.

Acoperit cu verdeață, mușuroiul avea circa douăzeci de metri înălțime și nu mai mult de șaizeci de metri lățime. Movila era pătrățoasă, iar diagonala, în vârf, părea să aibă vreo cincisprezece metri. Perimetrul era înconjurat cu un zid de beton cam de un metru înălțime, deasupra căruia erau desfășurate bobine mari de sârmă ghimpată.

— E al naibii de bine apărată chestia asta, am spus.

— Evident, așa a și fost planificat de Rivers, a încuviințat Mahoney, în timp ce drona ne purta pe deasupra mușuroiului.

Acum puteam să vedem de deasupra zidurilor de apărare. Trei antene parabolice erau fixate de plafonul unui vagon de tren vopsit în roșu și verde, care ieșea chiar din vârful mușuroiului, precum turela unui tanc uriaș.

— Câte containere sunt în mușuroi și dedesubt? a întrebat Sampson.

— Sursele noastre afirmă că mai sunt încă treizeci cel puțin, toate conectate și dispuse după un plan înțeles numai de Rivers, a spus Mahoney.

Drona a trecut dincolo de movilă și de mai multe excavatoare grele care zăceau nemișcate lângă un drum de pământ. Drumul continua, cu meandre, până la o casă frumoasă, situată pe marginea unui helești.

Casa era construită din piatră, bârne de lemn și sticlă, avea o terasă largă, acoperită cu lespezi masive de piatră și un garaj pentru trei mașini. Era genul de proprietate-trofeu care putea ocupa coperta unei broșuri de imobiliare scumpe.

— Tipul ăsta, Rivers, e deștept, nu? a spus Sampson.

— Are un masterat la Şcoala de Afaceri Wharton, m-a lămurit Mahoney. Este un om care s-a ridicat prin propriile forțe. *Mucho dinero.*

— Bun, și atunci care este ideea? Vreau să spun, ce determină un astfel de tip, un om care are tot ce-și dorește, să cedeze brusc și să devină un „supraviețuitor”?

— De fapt, indivizii ăștia se autointitulează *pregătitori,* John, l-am corectat. Şi se pregătesc pentru Apocalipsă.

CAPITOLUL 35

AUZISEM DESPRE CEI CARE se pregăteau pentru apocalipsă că ajungeau să ia măsuri extreme pentru a fi gata să înfrunte apocalipsa, iminentă în opinia lor. Oamenii cheltuiau mici averi pe alimente, combustibil și semințe de culturi pe care să le folosească pentru a supraviețui după ce comuniștii, zombie sau orice molimă viitoare ar fi distrus societatea actuală.

Dar, potrivit dosarului pe care Mahoney îl împărtășise cu noi, puțini dintre ei cheltuiseră la fel de mult cu pregătirile ca Dwight Rivers. Din câte se știa, acesta făcuse mulți bani din vânzarea TRUAX, o firmă globală de securitate fondată de un grup de foști militari experimentați. Din câte se părea, el fusese creierul afacerii.

Pe baza informațiilor culese de FBI de la operatori locali de echipamente și constructori, a înregistrărilor de livrări UPS și FedEx și a multor relatări ale martorilor, de când cumpărase proprietatea, Rivers începuse să cheltuiască sume exorbitante. În primii doi ani, supraveghease excavarea și plasarea containerelor subterane și construirea mușuroiului de deasupra. În al treilea an, nenumărați constructori, electricieni și instalatori se perindaseră prin zonă, finalizând interiorul.

Apoi începuseră să sosească proviziile, suficiente pentru ca Rivers și o mică armată să supraviețuiască multă vreme după apocalipsă. Avea trei rezervoare de 11,3 tone de benzină îngropate lângă mușuroi, iar panourile solare alimentau niște baterii mari, situate undeva înăuntru.

Inițial, toate acestea trecuseră neobservate de FBI. Apoi Rivers începuse să cumpere puști de asalt, în cantități uriașe. Adunase un întreg arsenal

subteran și suficientă muniție cât să se apere de o întreagă armată. Dar nici măcar asta nu atrăsese atenția guvernului federal.

Declicul se produsese abia când numele lui Rivers apăruse în timpul unei investigații comune a FBI și a Biroului pentru alcool, tutun, arme de foc și explozibili (BATF). Investigația vizase un grup de foști militari și mercenari care vindeau arme de contrabandă, inclusiv grenade, lansatoare portabile de rachete și mine Claymore.

Când agenții BATF și FBI îl luaseră la întrebări pe Rivers, acesta negase că ar fi știut ceva despre arme. Dar, când autoritățile îi ceruseră să le permită să inspecteze movila, el a refuzat, invocând drepturile sale constituționale.

Așa că, neavând un motiv întemeiat pentru a acționa, agenții federali nu aveau altceva de făcut decât să aștepte ca Rivers să calce strâmb. Iar Sampson, Mahoney și cu mine nu puteam să facem mai mult decât să survolăm zona cu o dronă.

Mahoney nu a observat niciun fel de mișcare pe proprietate și a întors drona la sol. Am cercetat fugitiv restul dosarului, dar câteva informații mi-au captat totuși atenția.

Rivers fusese divorțat de două ori. Documentele acelor proceduri erau sigilate, dar agenții FBI le contactaseră pe fostele sale soții. Ambele femei declaraseră că individul era agresiv și îi plăcea să citească despre cazuri celebre de crime, mai ales cele în care erau implicați criminali în serie, povestind apoi cunoscuților, aparent cu mare plăcere, toate acele grozăvii.

Fostele sale soții spuneau că adesea el făcea glume pe seama polițiștilor, afirmând că cei mai mulți erau niște idioți care puteau fi lesne manipulați și păcăliți de un criminal inteligent.

Rivers intrase în atenția organelor legii înainte de investigația privind armele doar de două ori, de ambele dăți pentru acuzații de agresiune

sexuală. Victimele spuseseră că Rivers le drogase și le violase. Dar testele ADN fuseseră neconcludente, iar multimilionarul negase totul, ba chiar avusese alibiuri solide, care demonstrau că se afla în altă parte în momentul comiterii presupuselor agresiuni.

Rivers avea aproape cincizeci de ani când cumpărase domeniul și își petrecuse mult timp acolo cu o serie constantă de prietene, mult mai tinere decât el. Una dintre ele, Cora James, o femeie în vârstă de douăzeci și șapte de ani, acceptase să stea de vorbă cu un agent FBI.

Femeia declarase că Rivers era un maniaco-depresiv care putea să fie fermecător și genial într-o clipă și rău și paranoic în următoarea.

Totodată, era și foarte secretos, mai ales în privința mușuroiului.

— Îmi dădea fiori reci de fiecare dată când ieșea din casă și se ducea acolo, spusese ea. Bun, ar fi putut fi așa cum susținea Dwight, doar un loc în care să fie în siguranță dacă lucrurile scăpau de sub control. Dar nu puteam să nu mă gândesc că ar fi putut fi și o închisoare, știți?

Întrebată de ce credea asta, Cora James a spus că într-o noapte coborâse până la mușuroi când Rivers era încă înăuntru.

A observat guri de aerisire pe toată latura buncărului.

— Mi s-a părut că aud o femeie care plângea acolo, spusese ea.

James a mărturisit că atunci s-a speriat și l-a descusut pe Rivers în privința asta. El râsese și îi spusese că probabil auzise doar scârțâitul unui mic ascensor de marfa, pe care tocmai îl instalase acolo.

Se oferise chiar să îi facă un tur al buncărului, dar ceva în limbajul trupului lui o făcuse pe femeie să se simtă nesigură și să-l refuze. După aceea, Rivers încercase să îi monitorizeze și restricționeze mișcările.

— Câteva zile mai târziu am așteptat până când a plecat în oraș la cumpărături și apoi mi-am luat naibii tălpășița de acolo, pe jos, spusese ea agentului FBI.

Drona a aterizat și Mahoney a ridicat-o și a dus-o înapoi la mașina sa.

Am închis dosarul și am privit în zare.

— Alex, la ce te gândești? a întrebat Sampson.

Am ezitat o clipă, apoi i-am spus:

— Dacă algoritmul lui Rawlins este corect, dacă Dwight Rivers este M, atunci tare aș vrea să văd ce se întâmplă de fapt în interiorul mușuroiului său.

CAPITOLUL 36

MAHONEY A RESPINS ACEASTĂ IDEE încă din clipa în care a auzit-o.

— În dimineața asta am încercat să obțin mandate de percheziție și interceptare prin doi judecători federali, a spus Mahoney, punând drona în mașină. Ambii m-au refuzat. O movilă plină cu arme cumpărate legal nu este un lucru suficient de suspect ca să justifice emiterea unui mandat de percheziție.

— Cineva trebuie să intre totuși acolo, am insistat.

— Nu fără motiv, Alex, s-a răstit el. Dacă Rivers este M al tău, vrem să-l prindem curat, corect, fără să-i oferim o cale să mai iasă dintr-o celulă de închisoare sau dintr-o cameră de execuție.

Am reflectat asupra acestui aspect după ce Mahoney s-a suit în mașina lui și s-a întors înapoi spre Quantico, pe când lumina zilei dispărea treptat.

— Am terminat? a întrebat Sampson, urcându-se la volan. O să se întunece în curând și suntem departe de casă.

— Nu încă, am spus privind prin binoclu peste câmp și spre drumul de pietriș care ducea peste aleea lui Rivers.

— Haide, Alex, a spus Sampson. Fără o dronă pe cer tot timpul, nu avem cum să-l supraveghem pe tipul ăsta. Doar ne uităm la copaci.

— Asta dacă nu ne suim în copaci.

— Iisuse, doar ai auzit ce-a zis Ned.

— John, dar dacă Rivers are o femeie acolo? Dacă chiar este M și o ține închisă acolo pe Diane Jenkins?

— Şi dacă ar fi așa?

Am rămas câteva clipe pe gânduri, contrariat, dar apoi m-am hotărât.

— Am să mă duc acolo, am spus și am deschis portiera.

— Dacă te duci, vin cu tine.

— Nu, tu stai aici. Încă ești angajat. Eu sunt personal extern și în momentul de față nu mă aflu sub contract.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că sunt civil. Mie mi se aplică alte reguli decât pentru un om al legii cu normă întreagă.

— Hm, încearc-o pe asta în sala de tribunal! Pentru judecător vei fi doar un hoț care riscă zece ani de închisoare.

— Să sperăm că nu se va ajunge acolo. Dacă nu mă întorc într-o oră, folosește aplicația Find My Friends și vino după mine.

Am închis ușa înainte ca Sampson să mai poată protesta și am pornit spre proprietatea lui Rivers, sub ultimele raze de lumină ale zilei.

Drona lui Mahoney trecuse deasupra pădurii în câteva secunde, dar eu am avut nevoie de vreo zece minute să ajung la marginea de nord a pajiștii.

Puteam distinge panourile solare, mușuroiul și, dincolo de ele, casa lui Rivers. Luminile erau deja aprinse.

Mi-am îndreptat binoclul spre ferestrele care dădeau spre iaz și spre pajiște, dar nu am văzut nicio mișcare. Oare era acolo? Sau se afla în buncăr?

Nu mi-am oferit timp să găsesc răspunsuri la aceste întrebări. În schimb, am ieșit iute din pădure și am alergat spre mușuroi cât de repede am putut.

Când am ajuns la vreo cincizeci de metri de ea, m-am întins pe burtă și m-am folosit de binoclu ca să studiez terenul. Deși pereții exteriori nu erau complet verticali, nimeni n-ar fi putut să escaladeze construcția fără echipament special. Mi-am adus aminte că niște muncitori citați în

dosar afirmaseră că intrarea în buncărul lui Rivers se afla pe latura dinspre sud-vest.

M-am ridicat pe vine și apoi am înconjurat perimetrul până când am văzut o firidă în latura mușuroiului. Acolo era o ușă de oțel, cu lacăt, care arăta ca ușile etanșeizate de pe un vapor.

Deasupra ușii am zărit o cameră de supraveghere.

Asta nu era bine. Am studiat camera și unghiul la care era înclinată și am luat-o iar spre vest. Când am ieșit din raza camerei, am cotit spre latura buncărului și m-am strecurat înapoi spre intrare.

M-am apropiat tiptil, m-am aplecat, am luat niște pământ sfărâmicios și am scuipat peste el, să-l umezesc. M-am strecurat cu spatele de-a lungul peretelui mușuroiului până când am ajuns sub cameră.

Apoi m-am întins și am acoperit cu noroiul de pe degete obiectivul camerei.

Am sesizat un zgomot de partea cealaltă a ușii. Să fi fost un generator? Apoi am auzit un scârțâit ușor. Sau era un plânset?

Mi-am lăsat mâneca în jos, peste mână, ca să nu las amprente, și am tras de lacăt. Spre mirarea mea, acesta nu era armat și s-a deschis.

Fie Rivers făcuse o greșeală, fie plănuia să se întoarcă în curând. În timp ce m-am rugat să fie o greșeală, am scos lacătul și am învârtit inelul trapei. S-a rotit ușor, ca și când ar fi fost uns recent. Ușa s-a deschis încet spre exterior.

Am pășit înăuntru și am văzut un hol scurt, luminat de becuri slabe, vopsite cu roșu și amplasate în tavan, care ducea spre o scară de metal. Bâzâitul se auzea mai puternic acum: era în mod sigur un aparat aflat în funcțiune.

Am ezitat și apoi am mers suficient de departe spre dreapta cât să mă pot uita cu binoclul spre casă. Nu vedeam pe nimeni de partea cealaltă a ferestrelor.

M-am întors, am pus lacătul la loc, am intrat și am tras bine trapa în urma mea.

CAPITOLUL 37

DUPĂ CE AM AŞTEPTAT CÂTEVA MOMENTE ca să-mi obișnuiesc ochii cu lumina slabă, roșiatică, am înaintat pe hol, către scări. M-am oprit acolo, amintindu-mi că am citit în dosar că în subteran erau îngropate cel puțin douăzeci și cinci de containere, alte cinci sau șase aflânduse deasupra, în conul mușuroiului.

Scările de sus și de jos nu erau luminate. Sub mine, treptele se cufundau în întuneric și asta mi-a dat o senzație de claustrofobie, chiar și când am aprins lanterna și am îndreptat-o în jos, spre puț.

Muncitorii care îl ajutaseră pe Rivers să construiască movila o descriseseră drept un labirint subteran, genul de loc în care te-ai fi putut rătăci cu ușurință. Şi într-un ungher al minții mele licărea spaima agasantă că lacătul fusese lăsat descuiat în mod intenționat, pentru că proprietarul urma să se întoarcă în curând.

Telefonul mobil a bâzâit. Un mesaj Wickr de la Ali:

> Acasă! Câtă distracție! Căpitanul W e o bestie pe bicicleta de teren!

Am apăsat emoticonul cu degetul mare ridicat și am scris:

> Lucrez. Te sun mai târziu.

Apoi am rămas nemișcat, străduindu-mă să-mi dau seama dacă cineva striga după ajutor. Nu am auzit nimic în afară de acel bâzâit care părea să vină din adâncuri.

M-am uitat la ceas. Trecuseră douăzeci și două de minute de când mă despărțisem pe Sampson.

M-am decis să urc. Am aprins lanterna mică, am urcat un etaj și am dat de uși mici, câte una de fiecare parte a nivelului.

Ambele erau descuiate.

Vagonul-container din stânga avea rafturi pline-ochi cu provizii de alimente. Cel din dreapta era configurat drept unitate medicală de urgență și avea un seif unde am bănuit că erau medicamente.

Am mai urcat un etaj și am mai dat de două uși. Vagonul-container din dreapta era arsenalul. Locul mirosea ușor a ulei și solvent. Pe rafturi se găseau cel puțin optzeci de puști de asalt și trei puști de vânătoare, cu lunetă.

Vagonul-container din stânga era un depozit NATO plin cu lăzi de muniție. Am privit în jur și am văzut o rangă, dar m-am gândit că e pur și simplu inutil să încerc să deschid fiecare ladă, pentru a vedea dacă mai conține și altceva în afară de gloanțe. Erau pur și simplu prea multe.

Am urcat la etajul următor și am găsit un al cincilea container, adăpostind trei stații de lucru și un șir de computere și monitoare, toate închise, cu excepția a două instalate pe o bancă, într-un colț.

Cele două ecrane erau fiecare împărțite în câte patru cadrane care arătau fluxuri în timp real de la camerele de supraveghere. Era evident care flux venea de la camera de deasupra ușii: în cadrul respectiv nu se vedea nimic din cauză că mânjisem obiectivul camerei cu noroi. Următoarele trei fluxuri de pe monitor păreau să fie de la camere fixate sus, pe movilă, căci afișau diverse unghiuri ale pajiștii întunecate.

Fusesem văzut? M-am gândit că nu.

Următorul flux era un cadru în unghi larg, care expunea drumul spre casă și mașinăriile parcate acolo. Ultimele două camere erau îndreptate spre casă, una spre față, una spre spate. Nu se mișca nimic la ferestre – am observat că acestea nu aveau nici obloane, nici perdele.

Nu mai erau trepte, ci doar o scară fixă care ducea spre ultimul vagon-container, acel buncăr suprapus care ieșea din vârful mușuroiului. Înăuntru era întuneric și a trebuit să folosesc iar lanterna ca să mă uit în jur.

Atunci am văzut fantele de cincisprezece centimetri înălțime și șapte centimetri lățime care erau tăiate la diferite intervale în pereții superiori ai containerului. Fante de tragere.

Iar în peretele care dădea către casă era o fereastră culisantă. M-am uitat prin ea, observând că putea fi acoperită cu o clapă de metal, pentru protecție.

Exista și o ușiță care permitea accesul afară, pe acoperișul mușuroiului. Am deschis-o, m-am uitat afară și am văzut un vinci fixat pe latura containerului cu mosoare de funie care coborau până la acoperișul de dedesubt. Acest fapt m-a nedumerit, până când am văzut, în peretele defensiv care împrejmuia acoperișul, o poartă metalică scundă.

Poarta avea aproape un metru lățime și mi-am dat seama că Rivers folosea probabil vinciul și funiile ca să urce obiecte pe movilă.

M-am întors înapoi în buncăr și am aruncat o ultimă privire peste tot prin mica citadelă a lui Rivers, când m-am uitat, întâmplător, pe fereastra dinspre casă. Chiar dacă mă aflam la aproape 200 de metri distanță, am văzut o siluetă care se mișca, acolo, sus.

M-am întors, am coborât pe scară spre containerul cu monitoare și am studiat atent fluxul de imagini de la camerele îndreptate spre casă. Nimic. În schimb, pe camera de luat vederi care supraveghea drumul și excavatoarele, am văzut ceva. Camera a captat mișcarea și a trecut pe un fel de obiectiv cu infraroșu.

Dwight Rivers cobora repede de pe deal și avea cu el o pușcă.

Apoi a început să alerge și s-a îndreptat spre buncărul lui anti-apocalipsă.

CAPITOLUL 38

AM COBORÂT RAPID DOUĂ ETAJE și m-am oprit, respirând din greu, știind că nu voi putea să ies din buncăr înainte ca Rivers să ajungă la ușă.

Îmi doream cu disperare ca lucrurile să nu se sfârșească prost. *Va observa că lacătul nu este închis*? m-am gândit, în timp ce mi-am scos pistolul. *Va veni să mă caute?*

Am încercat să-mi încetinesc ritmul respirației și am auzit zgomot de metal lovit de alt metal. Lacătul se deschidea? Sau cumva Rivers îl încuia, blocându-mă aici?

Roata de la trapă s-a răsucit. M-am ascuns în umbră, pe platformă.

Trapa s-a deschis. Nicio rază de lanternă. Şi niciun sunet, timp de mai multe momente lungi, sfâșietoare.

— Gata cu jocurile, a rostit Rivers pe un ton grav, aspru, articulând cu dificultate. E timpul să o duci la capăt. E timpul să-ți iei angajamentul, scumpo.

M-am lăsat pe vine și am privit în jos printre treptele scării de metal, înspre holul care ducea afară. Oare era cineva acolo cu el?

— E timpul să-ți iei angajamentul, scumpo, a repetat el și am auzit cum se închide trapa. Numai cei care-și asumă angajamente obțin lucruri bune de la viață.

Niciun răspuns. M-am gândit că probabil vorbea singur. A chicotit și mi-am dat seama că era cu siguranță beat când a început să meargă împleticit spre scară.

Am văzut întâi țeava puștii și am ridicat încet pistolul.

Fasciculul iridiscent emis de cătarea cu tritiu radioactiv a pistolului meu l-a găsit pe Rivers. Acesta s-a oprit în dreptul scării, s-a uitat în sus și

preț de o clipă îngrozitoare am fost sigur că va trebui să trag ca să mă apăr.

Dar apoi a privit în altă parte și a chicotit iar.

— Tot ce ai visat, iubire. Iată, este totul al tău...

S-a oprit, ca și când căzuse într-o transă și stătea acolo, nesigur pe picioare.

Apoi și-a lăsat capul pe spate și a urlat ca un lup, de două sau de trei ori, înainte să se oprească și să înceapă să râdă isteric, ca la o glumă numai de el știută. Când ecoul s-a stins, s-a sprijinit de balustrada scării și a strigat în jos, spre subteran.

— Maxine, mă auzi acolo jos? a strigat el. Hei!

S-a oprit să asculte și am ascultat cu atenție și eu. Dar din puț nu s-a auzit niciun sunet.

Rivers a sprijinit pușca de balustradă, a căutat în buzunarul de la pantaloni și a scos o sticlă. A deschis-o și a băut. Când a terminat, a râs încet și a tunat iarăși spre puț:

— O să mă auzi în curând! Ai face bine să fugi, fetițo, pentru că tati coboară să te găsească!

Rivers a luat pușca și a început să coboare scările, grăbind tot mai mult ritmul, până ce pașii lui s-au auzit doar ca niște ciocănituri slabe într-o ușă. S-a îndepărtat tot mai mult și, în clipa în care nu l-am mai văzut, m-am strecurat pe scări și am mers repede spre ușă.

M-am oprit, ascultând și l-am auzit urlând iar și apoi deschizând o ușă, la câteva etaje dedesubt. Zumzetul din adâncuri s-a auzit mai tare, dar numai pentru o clipă.

O parte din mine voia să se ducă după el. O parte din mine voia să știe dacă într-adevăr, acolo, jos, se afla o femeie pe nume Maxine.

Oare aceasta era femeia pe care fosta prietenă a lui Rivers o auzise strigând prin gura de aerisire a mușuroiului?

Maxine era acolo?

Voiam să aflu, dar deja îmi forțam norocul. M-am uitat la ceas. Eram plecat de cincizeci de minute.

Am plecat, am închis ușa, am mers pe partea întunecată, în afara razei de acțiune a camerelor, și am ajuns la șirul de copaci fără niciun incident. Zece minute mai târziu, am ieșit din pădure și am văzut silueta lui Sampson care stătea pe drumul de pământ.

— Tocmai veneam după tine, a spus el.

— Scuze că am întârziat. Hai să plecăm de aici.

Eram în mașină și străbătusem deja o bună bucată de drum, când i-am povestit lui John ce văzusem și auzisem înăuntru.

— Crezi că ține închis pe cineva acolo, jos? m-a întrebat el.

— S-ar putea, am spus. Însă momentan nu avem cum să dovedim asta.

— Şi ce facem?

Mi-am mușcat buza câteva clipe, frământat de gânduri, și am continuat:

— Îl urmărim pe Rivers peste tot unde se duce în afara complexului. Şi când...

Telefonul mi-a piuit în buzunar. L-am scos și am văzut un text Wickr de la Ali:

Tata, Nana vrea să știe când ajungi acasă la cină.

Mesajul a dispărut rapid, iar eu am scris înapoi:

Sunt pe drum, domnule Bond!

CAPITOLUL 39

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE m-am trezit primul.

Până a apărut Mama Nana în halatul ei albastru și în papuci, deja făcusem cafeaua, prăjisem șunca într-un înveliș de zahăr brun și făcusem ouă jumări.

Bunica mea m-a privit cum îi turnam cafeaua, apoi mi-a evaluat mâncarea. A luat o bucată de șuncă și a mușcat din ea.

— Mmm, e chiar bună.

— Totul este mai bun cu șuncă și zahăr, am spus și am sărutat-o pe obraz. Te rog, stai jos. În dimineața asta eu servesc.

Nana a lăsat capul într-o parte.

— Ei, dar ce te-a apucat?

— Mi-am amintit de un sfat pe care mi l-ai dat când erau mici copiii. Ştii, despre a face din fiecare masă un moment special petrecut cu familia.

A zâmbit și s-a așezat la masă. Am servit-o apoi și pe Bree, când a coborât din dormitor, și ne-am pus cu toții la curent cu ce mai era nou în viețile noastre. Apoi a venit Ali, din nou sporovăind despre tura lui cu băieții de la Wild Wheels.

— Erau doisprezece copii, patru de vârsta mea, toți băieți și, o, Doamne, căpitanul Abrahamsen este un ciclist montan fantastic. Ne-am plimbat prin parcul Rock Creek și el a sărit cu bicicleta peste ditamai bușteanul ca și când ar fi trecut peste o bordură!

— Ai mai spus asta și aseară, i-a atras atenția Mama Nana. De două ori.

— Şi tot nu-mi vine să cred!

Jannie a coborât câteva minute mai târziu, înfășurată într-o pătură. A căscat, s-a așezat pe

scaun și s-a uitat la vitaminele pe care i le pusesem într-o cană, lângă farfurie.

A strâmbat din nas.

— Sunt prea multe. Îmi fac rău la stomac.

— Trebuie să le iei după ce mănânci.

— Arăți mai bine, a spus Bree. Cred că vitaminele astea au efect.

Jannie a părut inițial dornică să o contrazică, dar în cele din urmă a înclinat din cap, aprobator.

— Ştii ce? Chiar mă simt mai bine. Este prima dimineață în care chiar am vrut să mă ridic din pat. Nu mă simt grozav, dar nu este ca săptămâna trecută.

— Vezi? am zis, privind-o plin de recunoștință pe Bree. Acum mănâncă ceva și ia vitaminele. De azi într-o săptămână cine știe cât de bine o să te simți?

M-am bucurat să văd că mănâncă ouă, șuncă, pâine prăjită și o banană. Apoi a luat vitaminele și a băut niște suc de portocale.

După ce a terminat, Jannie s-a întors spre străbunica ei și i-a spus:

— Poți să te uiți la acel eseu pe care l-am scris pentru doamna Schultz?

Nana a ridicat din sprâncene.

— L-ai scris deja?

— Ei, e doar o schiță, a spus ea. L-am scris aseară, înainte să mă culc.

— Înseamnă că sigur te simți mai bine. Îl voi citi cu plăcere.

Bree m-a ajutat să strâng vasele, iar Ali s-a dus la etaj să se îmbrace pentru școală.

— Te întorci acolo cu John? a întrebat Bree. Acasă la Rivers?

— După ce cumpărăm o dronă, am spus.

— Cine plătește pentru asta?

— Momentan, eu.

Câteva clipe nu a spus nimic, doar a pus farfuriile și cănile în mașina de spălat. Apoi m-a întrebat:

— Ești atât de convins că Rivers este M?

— Tipul este suficient de deștept să fie M. Are destui bani. Fostele sale soții și iubite cred că este genul care vrea să domine cu orice preț, chiar și prin violență. Şi e ceva ciudat cu movila aia. Este un loc perfect în care să ții ostatici.

Ea a aprobat, dând încet din cap.

— Ce este? am întrebat.

— Nu știu cât de mult te mai pot lăsa să faci echipă cu Sampson, a spus ea.

— Cât de mult poți.

Bree m-a studiat cu atenție.

— Nu crezi că începi să devii obsedat de cazul ăsta?

— Da, dar într-un sens bun.

— Îmi promiți ceva?

— Orice.

— La cel puțin fiecare patru sau cinci ore, oprește-te puțin și încearcă să te distanțezi puțin de situație.

— Să privesc lucrurile în perspectivă, așadar...

— Nu e ceva rău.

Am luat-o în brațe și am sărutat-o.

— Nu e rău deloc.

CAPITOLUL 40

ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL DUPĂ-AMIEZII, Sampson și cu mine ne-am întors pe câmpul situat peste drum de proprietatea lui Rivers. Am scos drona pe care o cumpărasem de la un magazin de gadgeturi din Fairfax, Virginia.

— Ştii s-o folosești? a întrebat el.

— Tânăra care mi-a vândut-o mi-a ținut un instructaj de douăzeci de minute, am spus, apăsând butonul de pornire al telecomenzii.

Drona era vopsită în camuflaj de culoarea deșertului, principalul motiv pentru care cumpărasem exact acel model. Am urmat instrucțiunile primite și am tras de mica manșă care dirija decolarea. Spre încântarea mea, drona s-a ridicat imediat, a urcat la 30 de metri și apoi a aterizat lin, chiar în fața noastră.

— Cred că deja m-am îndrăgostit de chestia asta, am glumit eu. Vezi pe laptop fluxul de imagini transmis de camera video?

— O, da, sunt imagini foarte clare! a exclamat Sampson, părând impresionat. Dar, Alex, nu înțeleg. Ce vom face, o punem doar să survoleze peste casa lui până se descarcă acumulatorul?

— Am cumpărat acumulatoare de rezervă, l-am liniștit eu și am ridicat iar drona în aer. Dar nu știu dacă vom avea nevoie de ele.

— Ce înseamnă asta? s-a mirat Sampson.

— Așteaptă puțin, amice, am spus. Am urcat drona la 90 de metri și apoi am dirijat-o spre sud-est, către proprietatea lui Rivers, unde se aflau pajiștea și buncărul anti-apocalipsă.

Nu părea nimic diferit față de după-amiaza trecută. Am lăsat drona să treacă mult dincolo de panourile solare, de mușuroi și de casă, înainte să dea un ocol larg.

Când drona s-a apropiat de buncăr, pe ruta de întoarcere, am dirijat-o să coboare rapid la 30 de metri. A planat chiar peste vârful mușuroiului spre un pin uscat unde își făcuse cuib un vultur. Am tras de manșă am plasat drona direct deasupra cuibului și am focalizat camera pe interiorul acestuia.

— Sigur este abandonat, am spus. Nu văd nici măcar o pană.

— Alex, ești în spațiul aerian al lui Rivers.

— Ceva e ciudat, am spus și am coborât drona până la câțiva centimetri deasupra cuibului. Am rotit-o la 180 de grade și apoi am oprit alimentarea. Ecranul s-a încețoșat pentru o secundă, când drona s-a lăsat în cuib. Partea de jos a ecranului era ascunsă de un perete de rămurele și frunze, dar partea de sus arăta mușuroiul și terenul din jurul ei.

— Vorbești serios? a spus Sampson.

— Poate să pară o defecțiune, am ridicat din umeri.

— Şi o lăsăm acolo, pur și simplu?

— E mai bine decât să o lăsăm să zboare ore în șir. Şi prelungește bateria.

— Dacă o vede Rivers?

— De ce ar vedea-o? Culoarea o camuflează destul de bine.

John a privit ecranul câteva clipe și apoi a ridicat mâinile, în semn de capitulare.

— Poți să întorci camera spre casă?

După câteva încercări, am mutat camera spre stânga cu aproape 45 de grade, astfel încât să fie îndreptată spre casa care străjuia acel helești.

— Ne-ar fi prins bine o funcție de mărire a imaginii, dar nu e rău nici așa, am spus.

— Şi acum, ce facem? Stăm, pur și simplu?

— Ei bine, eu o să mă așez aici și o să mănânc.

CAPITOLUL 41

IMEDIAT CE PRIMII STROPI DE PLOAIE au început să cadă, Sampson a luat laptopul de pe capotă. Ne-am urcat în mașină și, în timp ce priveam ecranul, am mâncat de prânz niște sandviciuri cumpărate de pe drum. Din când în când mai schimbam unghiul camerei dronei.

Aproape trei ore nu am văzut nimic. Ploaia s-a întețit și deși obiectivul camerei de pe dronă avea o margine protectoare, picături de ploaie apăreau mereu pe imagini. Apoi am văzut că pe aleea de lângă casă oprește o dubă neagră.

Șoferul s-a dat jos, a alergat spre casă și a dispărut înăuntrul acesteia. Câteva momente mai târziu, s-a suit la loc în vehicul și a condus spre mușuroi.

Vântul sufla ploaia spre cameră, făcând ca imaginile să fie încețoșate când duba a trecut de excavatoare și s-a oprit lângă movilă. Câteva minute mai târziu, șoferul s-a dat iar jos, cu gluga de ploaie pe cap, ținând în mâini ceea ce păreau a fi două truse mari, grele, de scule.

A dispărut în spatele buncărului, apoi l-am zărit pentru o clipă lângă acea trapă de intrare, pentru ca apoi să dispară în buncăr.

— Muncitor?

— Așa se pare, am spus. Aș vrea să putem citi ce scrie pe lateralul dubei.

M-am gândit dacă să pornesc drona și să o apropii, dar mă îndoiam de abilitatea mea de a o pilota în condiții de vânt și ploaie.

Cinci minute mai târziu, șoferul a ieșit din mușuroi, s-a întors la dubă, a întors și s-a făcut nevăzut pe alee.

Câteva minute mai târziu a apărut un alt vehicul, de astă-dată un jeep Cherokee verde.

— Ăsta este Rivers, am spus, în timp ce porneam mașina. S-a pus în mișcare.

— Dar cum rămâne cu drona?

— O las acolo, oprită. Nu pleacă nicăieri.

N-am văzut ca duba să părăsească proprietatea, dar Rivers a ieșit din jeepul său câteva minute mai târziu. L-am urmărit treisprezece kilometri până la un magazin de bricolaj din Madison, în Virginia. Sampson a intrat și l-a văzut cum cumpără un fierăstrău, o cutie de pungi de compactor de gunoi, o rolă de folie de plastic, mănuși de cauciuc și clor.

— Clor? am întrebat eu când Sampson mi-a enumerat lista de cumpărături.

— Și un fierăstrău, a spus el. Și orice altceva ar mai putea avea nevoie un ciudat dacă ar intenționa să ucidă pe cineva și să scape de cadavru.

L-am urmărit pe Rivers până acasă, de la distanță. Ploaia se domolea când el a dispărut pe alee. Ne-am întors pe câmp, ne-am reconectat la camera dronei și l-am văzut în fața trapei de la intrare, cum își scotea cumpărăturile din mașină.

Rivers a intrat în buncăr și n-a mai ieșit. Se făcea tot mai întuneric.

— Trebuie să iau drona aia de acolo, am spus, folosind telecomanda pentru a o porni.

Preț de câteva momente tensionate, am crezut că m-am deconspirat, pentru că atunci când am încercat să fac drona să decoleze, aceasta se mișca și camera se înclina, ca și când un picior al dispozitivului se prinsese de vreun băț de pe marginea cuibului.

Dar am dat drona puțin mai în spate și aceasta s-a eliberat. În lumina tot mai slabă a sfârșitului zilei, am adus-o înapoi în zbor și am făcut-o să aterizeze lângă mașină.

— Ned are dreptate. Este un aparat uimitor, am spus, luând-o și întinzându-i-o lui Sampson, care deschisese portbagajul.

— La fel este și un fierăstrău, în felul lui, a spus Sampson. Poate că este suficient să-ți faci treaba cu el.

Am pus drona în portbagaj și l-am închis.

— Nu pare destul, am spus.

Am auzit cum telefonul face acel zgomot infernal de la Wickr. Ali probabil încerca să afle când voi veni acasă la cină.

M-am îndreptat spre ușa șoferului și am scos telefonul.

— John, vom avea nevoie de ceva mult mai convingător decât...

Am privit ecranul și am înghețat.

Salut, Cross,

Chiar în această clipă, omor o persoană nu-așa-nevinovată.

Dar unde sunt, doctore C? Unde aș putea fi?

Lângă River[1]?

Sau undeva adânc, în subteran?

M

CAPITOLUL 42

— E ACOLO, ÎNĂUNTRU! AM STRIGAT sărind pe locul șoferului și pornind mașina.

Sampson s-a suit și el, grăbit.

— Cine?

I-am aruncat telefonul.

— M! Citește! Ucide pe cineva chiar acum.

Înainte ca Sampson să poată răspunde, am apăsat accelerația.

Am derapat, am sărit și am aruncat noroi înainte ca roțile să prindă drumul de pietriș și să putem căpăta tracțiune. Am întors de volan, am îndreptat mașina și am pornit în viteză.

— Unde mergem?

— La mușuroi, am spus, apăsând mai tare accelerația. Este acolo.

— M este în mușuroi?

— Citește mesajul, John! Şi-a jucat cartea.

— Pe ecran nu e nimic!

Am lovit volanul.

— Pentru că mesajele se autodistrug!

— Ce?

— Wickr! am strigat, în timp ce goneam spre aleea lui Rivers. Este o aplicație pe care a pus-o Ali pe telefon. Mesajele dispar pentru totdeauna după câteva secunde, dar îți spun, M a zis că ucide pe cineva și m-a luat peste picior. A scris: „Unde sunt, doctore C? Lângă River“ – cu *R* mare – ”sau undeva adânc, în subteran”.

— Așa scria?

— Semnat M.

— Alex, așteaptă! Crezi că știe că suntem aici?

— Nu. Nu are cum, am spus, apăsând frâna și intrând pe aleea lui Rivers.

— Dar dacă M este cineva complet diferit?

Am strigat:

— John, ce ai prefera: să riști viața unei femei nevinovate sau să încalci legea cu cele mai bune intenții?

Nu a spus nimic, dar l-am privit atent și mi-am dat seama că nu era deloc mulțumit.

— Cum o să explici că te duci acolo dacă nu ai nicio dovadă a acelui mesaj? a întrebat el.

— Cât de bine voi putea, am spus, conducând dincolo de casă și parcând lângă excavatoare. Hai să mergem.

Sampson ezita.

— Vrei să îmi spui că nu crezi că am văzut acel mesaj?

El a clătinat din cap.

— Nu.

— Atunci hai să facem asta, cel mai vechi prieten și partener al meu.

— Rahat, a mârâit el, deschizând portiera. Nu joci cinstit.

— Nu când e în joc viața cuiva.

M-am dat jos, cu pistolul scos și lanterna sub el.

— Câte intrări și ieșiri sunt? a întrebat Sampson, în timp ce ne grăbeam spre buncăr.

— Știu doar una, am spus, încetinind când am ajuns la jeepul verde al lui Rivers.

Am îndreptat lumina prin geamul lateral, am văzut niște dosare pe scaun și cheile mașinii în suportul de pahar.

Trapa nu avea lacăt. Sampson m-a acoperit cât timp învârteam de roată și am deschis ușa. Am auzit din nou acel zumzet în subteran și m-am îndreptat spre scară.

M-am oprit să ascult, dar nu am auzit nimic în afară de zumzetul enervant. Tocmai mă hotărâsem să dau un pas înapoi, când am crezut că aud un plânset slab, la mare distanță sub noi.

— Ai auzit asta? am șoptit.

Sampson a dat din cap că nu.

— Ce e?

— Ar fi putut fi un plânset sau un strigăt, am spus și am început să cobor cu mai multă convingere și viteză, cu Sampson în urma mea.

Ne-am oprit la primul nivel, dar am găsit două uși încuiate cu lacăte.

La următorul nivel mai jos, o ușă nu era încuiată și s-a deschis. Am intrat într-un vagon-container configurat drept bucătărie și cămară, cu două mese și scaune. Mirosea a urină de pisică dintr-o litieră aflată lângă ușă.

La capătul opus al galeriei era o a doua ușă, dar nu am verificat-o. Eram sigur că acel sunet ascuțit venise de undeva mai din adâncurile mușuroiului lui Rivers.

S-a deschis și singura ușă de la nivelul al treilea. Instantaneu, zumzetul s-a auzit mai tare. Am văzut un întrerupător și l-am acționat. Ne aflam în centrala electrică a buncărului, plină de baterii și motoare electrice alimentate de la panourile solare de pe câmpul de deasupra.

În lateralul centralei mai erau două uși, dar m-am hotărât să aștept până să le explorez, gândindu-mă că nu aș fi putut să aud strigătul sau orice o fi fost peste zgomotul motoarelor.

— Alex, nu-mi place asta, a spus Sampson.

— Coborâm până jos de tot, încă un nivel, apoi urcăm la loc.

Părea să nu agreeze ideea, dar în cele din urmă a acceptat-o, ridicând din umeri.

— Dacă tot am ajuns până aici...

— Așa te vreau.

— Dar ce naiba facem dacă ne întâlnim cu Rivers?

— Depinde ce face și cu cine este.

— N-aș vrea să fim nevoiți să tragem cu arma aici. Pereții sunt de oțel.

— Atunci nu vom trage, am spus și am început iar să cobor.

La baza scării mai erau două uși. Cea din stânga dădea spre un vagon-container care

conținea un sistem elaborat de filtrare a apei și o pompă.

Când am dat să ne îndreptăm către ușa din dreapta, am auzit un zăngănit puternic de partea cealaltă.

— Cineva e acasă, am șoptit, ridicând pistolul și trăgând piedica.

CAPITOLUL 43

UȘA S-A DESCHIS SPRE INTERIOR și am dat de un atelier luminat, cu etajere ordonate pline cu provizii pe o parte și cu bănci de lucru și dulapuri și fișete, pe partea cealaltă. Nu era nimeni în spațiul lung, dreptunghiular și ușa de oțel de la capătul celălalt era întredeschisă.

— Să mergem, am șoptit. Rivers a împins ușa când a ieșit, dar nu s-a închis.

Hotărât, am pornit prin atelier, cu intenția să ajung la capătul opus și să ies pe acea ușă cât de repede posibil. Sampson m-a prins de umăr înainte să ies.

M-am întors, confuz și enervat. John părea uluit, arătându-mi spre o bancă de lucru de lângă dulapuri. Pe ea se afla fierăstrăul. Alături, un alt fierăstrău, acoperit cu sânge și resturi umane. Pe podea, lângă bancă, era o pată mare de sânge, iar o dâră ducea spre un dulap pe jumătate deschis.

Am înaintat câțiva metri, suficient cât să vedem în dulap, pe un raft, capul tăiat al unui bărbat. Era un caucazian în jur de 40 de ani. Ochii săi priveau fix și avea gura deschisă, încremenită.

Am auzit un zăngănit, undeva deasupra noastră.

— Omul nostru spală putina, am spus. M-am întors și am alergat până la etajul al doilea, cu Sampson chiar în urma mea.

Am intrat pe un hol scurt care avea în capăt o scară de metal fixată de un perete. Am îndreptat lumina spre ea și am văzut că urca spre un puț de oțel galvanizat, aducând mai mult a canal de scurgere.

Praful și murdăria pluteau în raza lanternei.

— A urcat, am șoptit, punând pistolul în toc și urcând pe trepte. Du-te înapoi la cealaltă scară și asigură-te că nu iese pe acolo.

Sampson nu a comentat și s-a întors spre atelier, iar eu am urcat în puț, cu lanterna în mâna stângă. Canalul era suficient de larg cât să trec prin el, dar nu de-ajuns cât să îmi pot stăpâni sentimentul groaznic de claustrofobie care amenința să mă cuprindă cu cât urcam mai mult.

Strângeam din dinți și mă concentram pe fiecare treaptă a scării, continuând să urc. La șase metri înălțime, scara trecea printr-o gaură în podeaua unui alt coridor scurt, care conecta două containere. Când am urcat în acel hol am auzit motoarele electrice de partea cealaltă a unei uși și aproape că am căzut de pe scară. Dar în jur încă pluteau praful și murdăria de deasupra. Am continuat să urc, am străbătut un alt coridor scurt, am trecut de o ușă care eram sigur că ducea în bucătărie și din nou am urcat printr-un al treilea puț. Transpirația îmi curgea de pe frunte când am scos capul deasupra nivelului următor, care fusese încuiat pe partea cu scara.

Ușa din dreapta mea nu era încuiată și am simțit că mă roade curiozitatea, întrebându-mă ce ținea Rivers acolo. Dar ușa din stânga mea era mai aproape.

Am apăsat clanța, am deschis ușa și am simțit o pală de aer. Pentru câteva momente am fost confuz, din cauza forței curentului și pentru că nu dădusem de alt vagon-container, ci de un tunel lung, cu tavan jos.

În lumina lanternei puteam să văd urme proaspete de pași și amprente de palme în praful de pe podeaua tunelului. Se îndreptau mai adânc în pasaj, care o lua spre stânga după cincisprezece metri, ceea ce mă împiedica să văd mai departe.

Primul instinct a fost să mă târăsc după Rivers și să continui să-l urmăresc până aveam să-l prind.

Dar mintea mea s-a concentrat pe vântul care îmi sufla în față.

Acest tunel duce afară. Este o altă ieșire. Trebuie să fie.

O voce interioară mi-a spus să mă opresc o secundă și să încerc să mă orientez pe deasupra și pe sub pământ, să încerc să îmi imaginez unde ar fi putut să ducă pasajul.

Spre nord-vest, mi-am spus. Departe de jeepul său, spre... casă?

Ei bine, avea sens, nu? O persoană care se pregătește pentru apocalipsă nu și-ar dori să aibă o cale de acces privată și sigură spre buncărul său?

O fracțiune de secundă mai târziu, m-am decis. Să mă târăsc patru sute de metri printr-un astfel de tunel ar fi durat mult și cu siguranță puteam să merg mult mai repede dacă străbăteam acea distanță pe afară.

Am sărit înapoi pe scară, am coborât un nivel și am alergat prin bucătărie și afară pe ușă, spre scară. Am urcat scările în goană, gândindu-mă că Sampson și cu mine am putea să ne suim în mașină și apoi să ne îndreptăm repede către casa aceea – poate nu înaintea lui Rivers, dar foarte curând după el.

Când am ajuns la holul care ducea spre ieșirea principală, Sampson era lângă trapă și m-a întâmpinat cu o privire disperată.

— Ticălosul ne-a încuiat aici. Te rog, spune-mi că există altă ieșire.

CAPITOLUL 44

PRIMUL MEU GÂND A FOST la acel tunel. Dar cum de reușise Rivers să se întoarcă și să ne încuie înăuntru? Exista vreo ieșire înainte de casă?

Atunci mi-am amintit ceva. M-am repezit pe scară, strigând:

— Urmează-mă!

Am străbătui iute cele trei etaje și am urcat scara până la vagonul-container superior, cel care ieșea din acoperișul mușuroiului. Am deschis ușa și mi-am îndreptat lanterna spre vinciul prins de lateralul buncărului și spre funia încolăcită de sub el.

Până să ajungă și Sampson, am găsit telecomanda vinciului într-o trusă de unelte din buncăr. Am făcut o buclă la un capăt al funiei și am agățat-o de cablul de oțel, gros de șase milimetri, al vinciului.

I-am dat telecomanda lui John, am luat colacul de funie și m-am apropiat de acea poartă joasă din peretele defensiv. Am descuiat-o, am deschis-o și am aruncat funia de partea cealaltă. După cum am bănuit, nu a ajuns până jos.

— Lași încet cablul vinciului în jos, pe măsură ce cobor, i-am spus lui Sampson, întorcându-mă spre el.

Am început să cobor în rapel pe peretele abrupt a buncărului. Vegetația care acoperea buncărul m-a ajutat să mă sprijin mai bine cu tălpile de exteriorul lui, astfel că m-am mișcat mai repede decât aș fi crezut.

Sampson a desfășurat șase metri de cablu până când funia de sub mine a ajuns la sol. Când am ajuns acolo, John deja cobora și el.

Am alergat până la mașină, m-am suit iute, am băgat cheia în contact, dar nu s-a întâmplat nimic.

Nimic!

M-am dat jos furios și am alergat înapoi. Sampson aproape ajunsese și el pe pământ.

— Ne-a stricat mașina, am strigat, trecând în fugă pe lângă el.

Când am ajuns la jeepul lui Rivers, cheile erau încă acolo, în suportul de pahar. Le-am luat, am găsit-o pe cea potrivită, am băgat-o în contact și mi-a venit să strig de bucurie când motorul a pornit.

Sampson s-a suit lângă mine, transpirat tot, cu mâinile sângerânde.

— Cablul ăla m-a tăiat de tot! a pufnit el.

— Mai rezistă puțin, am spus și am demarat.

Am apăsat tare pe accelerație și am tot rotit de volan ca să ocolesc baza buncărului, apoi am întors pe partea opusă ca să evit mașina noastră defectă și buldozerele. Odată ce am ajuns pe drumeagul care ducea spre casă, am îndreptat volanul și am gonit către deal.

Imediat ce am trecut de iaz, lângă casă s-au aprins niște faruri.

Din garaj a ieșit în trombă o mașină sport Porsche.

Pentru o fracțiune de secundă, farurile noastre au luminat mașina dintr-o parte, înainte ca aceasta să accelereze pe alee.

Dwight Rivers era aplecat la volan și părea îngrozit când a privit spre noi.

— Prinde-l până să ajungă la o autostradă! mi-a strigat Sampson.

Am înțeles ce voia să spună și am continuat să accelerez cât puteam, șerpuind pe alee, încercând să nu pierd din ochi stopurile mașinii lui Rivers.

Porsche-ul a ieșit ca un fulger de pe alee și a derapat puțin pe drumul cu pietriș, dar Rivers părea un șofer priceput și a menținut controlul volanului, fără să reducă deloc viteza.

N-am vrut să risc, așa că am frânat pentru a evita derapajul, dar chiar și așa, aproape că m-am rostogolit cu jeepul pe drumul de țară. Până să redresez mașina, Rivers era cu mult înaintea noastră și accelera spre o curbă.

— N-o să-l prindem, a mormăit Sampson. Merge cu cel puțin o sută treizeci la oră.

— Sună-l pe șerif, am spus, atunci când nu am mai văzut luminile din spate ale Porsche-ului. Rivers se întoarce la Madison.

Sampson s-a strâmbat, dar și-a folosit mâinile însângerate, care probabil îl dureau îngrozitor, să-și caute telefonul prin buzunar. Dar nu mai era cazul să se deranjeze.

Când am ieșit din curbă, în față nu se mai vedeau farurile din spate ale mașinii lui Rivers îndreptându-se spre est. Pierduse controlul volanului și se rostogolise cu mașina peste un zid scund de piatră, într-un lan de porumb. Mașina sport era cu plafonul în noroi și cu farurile încă aprinse și îndreptate spre câmp. Am oprit cu scrâșnet de frâne.

— Sună la 911! am spus și am coborât.

Am sărit peste zidul de piatră și am gonit spre mașina lovită. Motorul continua să meargă, cu pocnete și întreruperi, când m-am apropiat suficient de mult cât să mă las în genunchi și să îndrept lanterna spre interiorul mașinii. Porsche-ul avea lonjeroane duble și cu siguranță acest lucru îi salvase viața lui Rivers.

Individul atârna cu capul în jos, prins în centura de siguranță și în airbag, sângerând, inconștient, dar era clar că respira.

Am simțit miros de benzină.

— Alex! a strigat Sampson. Rezervorul de benzină!

— Știu! am strigat. M-am aruncat pe burtă, în noroi și m-am târât ca să îmi bag capul și umerii prin geam.

— Oprește motorul! a strigat Sampson.

— Nu pot să ajung la bord, am spus. Dă-mi briceagul tău.

O secundă mai târziu mi-a dat briceagul, deja deschis. M-am întins și am tăiat airbagul și centura de siguranță, eliberându-l pe Rivers.

I-am prins în brațe trupul și i-am cerut lui Sampson să mă tragă afară de picioare.

Când m-am eliberat din mașina contorsionată, am simțit din nou miros de benzină. Ştiam că ne aflam la câteva secunde de dezastru.

Sampson și cu mine l-am apucat pe Rivers de brațe și l-am tras departe de mașină.

Chiar în clipa aceea, un cap de om s-a rostogolit din mașină și apoi Porsche-ul a explodat și a izbucnit în flăcări.

CAPITOLUL 45

NED MAHONEY A ÎNNEBUNIT DE FURIE după ce i-am povestit totul, lângă buncărul lui Rivers, târziu, în noaptea accidentului.

— Nu există nicio copie a mesajului pe care l-a trimis? a întrebat Mahoney, bănuitor.

— Ţi-am spus, Ned, s-a dezintegrat, dar este imprimat în creierul meu.

— Asta nu e de ajuns!

— Adaugă la asta deceniile mele în domeniul aplicării legii și reputația mea și va fi de ajuns. Şi apoi capetele pe care le-am găsit? Trebuia să le găsim, la fel cum eu trebuia să văd acel mesaj pe Wickr, Ned. Rivers sau M a făcut asta intenționat. Este limpede ca lumina zilei că nu-l imită doar pe Mikey Edgerton, ci și pe Măcelar.

— S-ar putea, dar nimic din toate astea nu mi-e clar, a spus Mahoney. Scrie-ți declarația, apoi mergi acasă și stai acolo până când voi reuși să văd lucrurile cu claritate. Între timp, trebuie să mă ocup de locul crimei.

Voiam să protestez, căci eram dornic să rămân acolo și să caut dovezi, dar am făcut cum mi se ceruse.

Ne-am întors înapoi la Washington, DC, în tăcere. Sampson a ținut să conducă el mașina, în ciuda rănilor de pe mâini.

Am stat pe locul pasagerului încercând să rămân treaz, dar ochii mi se tot închideau. În timp ce ațipeam, vedeam capul tăiat în dulap, apoi al doilea rostogolindu-se din mașina lui Rivers, apoi capul pe care M îl pusese în mașina noastră cu o săptămână în urmă.

Bărbia mi-a căzut în piept și ultimul meu gând înainte de a adormi a fost: *îl imită pe Măcelar, așa cum Ali...*

În visele mele, am retrăit ce mi se întâmplase cu peste un deceniu în urmă în West Texas.

În acea după-amiază înăbușitoare se emisese o alertă de tornadă. Vântul deja începuse să se întețească.

La orizontul vestic, întunecat, licăreau fulgere și vuiau tunete îndepărtate, când Randall Peaks și cu mine am sărit peste o poartă pentru vite încuiată și am intrat pe o alee prăfuită, printre tufe de salvie și desișuri de stejar de Virginia. Ne aflam departe, în sălbăticie, undeva la nord-vest de Lubbock, în Texas.

— Sunt șerpi cu clopoței pe aici? am întrebat.

— Fără îndoială, a spus polițistul texan.

Peaks avea prins la brâu, într-un toc de piele, un revolver Colt Python placat cu nichel și purta o cămașă albă, apretată, cravată bolo, pălărie de paie și cizme de cowboy cu model, în ciuda faptului că toate astea îl făceau să iasă în evidență de la un kilometru în verdeața din jur.

— Ce facem dacă vedem unul? am întrebat.

— E o idee bună să fugi cât mai departe, a spus Peaks și am ajuns la o a doua poartă. Aici e.

Am privit peste poartă la curtea industrială mare, prăfuită și plină de buruieni. În fundul curții se afla o structură de lemn cu două etaje și acoperișul de oțel galvanizat, lungă de vreo o sută douăzeci de metri. Pe o latură a clădirii din placaj se vedea o placă pe care scria, cu vopsea decolorată, *King Processing.*

— Aici au avut loc? am întrebat. Primele două? Părinții?

Peaks a încuviințat, dând din cap.

— Dale și Lucy King. Aveau o fabrică de procesare a cărnii pentru crescătorii de vite, făceau totul mai puțin s-o gătească. Abator și facilități pentru ambalarea cărnii. De mare succes la acea vreme.

Pe atunci lucram deja de mai bine de zece luni la cazul Măcelarului. Implicarea mea începuse

când un bărbat gol, decapitat, fusese găsit într-o dubă abandonată într-o parcare pustie, în cvartalul de sud-vest din Washington, DC.

Mai văzusem până atunci cadavre fără cap, dar nu și unul cu linii negre întrerupte trasate cu un marker pe piept, brațe și picioare.

La două săptămâni după aceea, un al doilea cadavru fusese descoperit într-un portbagaj. De această dată aparținea unei femei, dar era marcat, de asemenea, cu linii negre, similare, întrerupte, pe care le-am descifrat în cele din urmă ca fiind genul de ghidaj pe care un măcelar începător îl folosea pentru a tranșa o vită sacrificată și a o transforma în fripturi și cotlete.

Am solicitat un buletin criminalistic privind decapitările și diagramele și am găsit repede rezultate în șapte state diferite, inclusiv în Texas, cât și în trei țări străine.

În ultimii șapte ani fuseseră descoperite unsprezece cadavre decapitate, cu diagrame similare, alte două fiind descoperite cu aproape treisprezece ani în urmă.

— Nimic solid care să îl lege pe Tanner Oates de asta? am întrebat.

Peaks a clătinat din cap, apoi a luat niște tutun și l-a băgat între obraz și gingie.

— Când era copil, Oates a fost luat în îngrijire de soții King, ca părinți adoptivi. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă. În plus, individul avea un alibi solid. Asta până când, într-un mod foarte convenabil, ea a murit într-un accident de mașină, vreo doi ani mai târziu.

— Dar crezi că Oates este Măcelarul?

— Da, a rostit Peaks și a scuipat o parte din tutun. El este Măcelarul sau cum și-o mai fi spunând acum. Vrei să vezi locul faptei?

— Am venit până aici ca să îl înțeleg mai bine.

Am sărit a doua poartă și am traversat câmpul plin cu buruieni, peste care șuiera vântul.

— Cum o să aflăm dacă se apropie tornada? am întrebat.

— Să sperăm că o s-o vedem din timp apropiindu-se, a spus Peaks, scuipând din nou tutun, pe când am ajuns la o ușă legată cu lanț și lacăt. Dacă o auzim înainte să o vedem, avem ghinion.

— Ești plin de vești bune.

— Doar informații.

Pe ușă fuseseră puse un anunț pe care scria că proprietatea era confiscată și o plăcuță semnalând interzicerea accesului neautorizat. Polițistul texan le-a ignorat pe ambele, a apucat lacătul și a introdus cifrul primit de la banca din Lubbock, cea care executase silit proprietatea.

Lacătul s-a descuiat, iar Peaks a deschis ușa. Când am aprins lanternele și am intrat, vântul a început să sufle cu putere. De acum, nu mai șuiera, ci gemea și urla de-a dreptul printre streșinile vechiului abator.

CAPITOLUL 46

FABRICA DE PROCESARE ABANDONATĂ fusese deja în mare parte dezmembrată pentru a putea fi recuperat tot ce se putea vinde și urma să fie demolată.

— Oates a lucrat aici când era copil? am întrebat.

— Aici a învățat meseria de măcelar. De la nouă la cincisprezece ani, cred.

— E pe-aproape, am spus, urmându-l când sărea peste un canal adâncit în podea, despre care Peaks spunea că fusese utilizat pentru a strânge sângele și organele animalelor.

Ai fi putut crede că un astfel de loc mirosea urât. Dar nu era așa. Era doar prăfuit și murdar și mă făcea să mă simt oarecum claustrofob.

Am ajuns la o scară veche de metal, în timp ce afară vântul părea să se fi domolit. În timp ce urcam, am auzit un fel de zumzet, pe care l-am atribuit unei schimbări a direcției vântului, pentru că a fost repede înăbușit de noi rafale care cutremurau pereții.

Mi-am imaginat locul ca fiind o fabrică animată și am încercat să mi-l imaginez pe Oates lucrând aici, pe baza a ceea ce citisem în șocantele dosare pe care mi le arătase Peaks.

Imediat după naștere, Tanner Oates fusese abandonat pe o alee din orașul Galveston.

E puțin spus că sistemul de protecție a copiilor din Texas eșuase în cazul lui Oates. Cum limbajul lui continua să se rezume la mormăieli și tânguiri, în ciuda faptului că băiatul creștea, primul său tată din familia de asistență maternală, sătul de zgomote, a început să-l bată.

La rândul său, băiatul a început să aibă ieșiri violente, comportându-se ca un animal sălbatic

furios, ceea ce nu a făcut decât să provoace și mai multe abuzuri.

Abia când avea aproape nouă ani a fost în cele din urmă diagnosticat cu un auz extrem de slab. De atunci a început să poarte aparate auditive bilaterale și în cele din urmă a fost dat în grija soților King, care l-au învățat să vorbească și să citească.

Ulterior, s-a dovedit că IQ-ul său era aproape de nivelul unui geniu.

— Aici este, a spus Peaks.

Ajunseserăm la etaj și a deschis ușa către un birou mare, gol. A arătat spre colț.

— Cadavrul domnului King era acolo, într-o baltă de sânge. Cadavrul soției sale era așezat perpendicular față de al lui. Ambii fără cap. Capetele încă lipsesc.

— La fel ca la toate victimele, am spus. Capetele sunt ca un fel de trofeu pentru el.

— Acum trebuie să fie deja cranii, a spus Peaks.

— Ai spus că am putea să aruncăm o privire și prin vechea casă a familiei King.

— Am spus că voi întreba dacă se poate.

Polițistul texan a scos telefonul mobil și l-a privit.

— N-am semnal. Mă duc să încerc afară.

— Unde vine tornada, i-am atras atenția, urmându-l totuși.

— Așa este, a spus el și apoi a coborât scările.

M-am oprit să privesc totul, să-mi imaginez prin ce ar fi putut să treacă Oates acolo încât să-l determine să taie capetele singurilor oameni care fuseseră vreodată buni și blânzi cu el. N-am reușit.

Când am ajuns la baza scărilor, Peaks ieșise deja afară. Mă așteptam să văd ușa smulsă de rafale, dar vântul se domolise iar.

Şi am auzit din nou acel zumzet. Mi-am dat seama că venea de pe partea cealaltă a peretelui lângă care stăteam. Am îndreptat lanterna într-

acolo și am văzut altă ușă, chiar sub cea de deasupra.

M-am apropiat de ea când vântul s-a întețit din nou și am încercat clanța. Ușa nu era încuiată.

Am deschis-o, am intrat și am identificat sursa bâzâitului: un generator Honda pus lângă un orificiu tăiat în zid, în spatele clădirii, pe unde erau degajate gazele de eșapament. Din generator ieșea un prelungitor gros, pierzându-se într-o grămadă de cutii vechi, gunoaie și resturi lăsate în urmă de cei ce se perindaseră pe acolo. Am urmat cablul până la o încăpere mare, întunecată, fără ferestre, care era, la fel, plină de deșeuri.

Am îndreptat lumina lanternei în penumbră și înapoi de-a lungul cablului electric conectat la o cutie mare, albă și murdară. Am mers spre ea, lovindu-mă de tot felul de conserve și alte gunoaie și mi-am dat seama că era un congelator vechi, cu capac.

Am ridicat capacul și s-a aprins brusc o lumină puternică, stroboscopică, orbindu-mă. Dar nu înainte să apuc să văd cel puțin douăsprezece capete de om îndesate în vechea ladă frigorifică.

M-am dat înapoi împleticindu-mă, scăpând capacul și am ridicat brațele să blochez lumina, care părea să vină dinspre peretele aflat în spatele congelatorului.

Prin vâjâitul sălbatic al vântului am avut impresia că aud un zgomot, cu o fracțiune de secundă înainte ca un individ foarte puternic să mă apuce de gât, din spate.

CAPITOLUL 47

BĂRBATUL APĂSA CU ANTEBRAŢUL SĂU URIAŞ atât de tare pe traheea mea, încât am crezut că o s-o strivească. Își lipise capul de capul meu și în pofida vântului care șuiera puternic îi auzeam clar grohăitul răgușit.

Nu sunt un bărbat scund, dar Oates m-a târât înapoi ca și când aș fi fost doar un copilaș, în timp ce simțeam că mă sufoc și încercam zadarnic să-mi scot pistolul. Invidiul mi-a tăiat încheietura dreaptă cu un fel de lamă, care mi-a pătruns prin carne și tendon, până la os.

Am gemut de durere. L-am auzit mormăind de plăcere și m-a târât înapoi încă niște metri.

— Nu-mi pasă cine ești, a spus Măcelarul, cu o voce ciudată, nazală. Nu intri în casa mea fără o invitație.

Am simțit cum se înfige bine pe picioare, ca și când ar fi intenționat să folosească din nou lama aceea. M-a cuprins o voință profundă, instinctivă, de a supraviețui, care a preluat controlul asupra mea. Iar toți anii de antrenamente în lupte marțiale și-au spus și ei cuvântul.

L-am lovit puternic cu bărbia peste antebraț, m-am înfipt în călcâie și m-am dat înapoi. Asta l-a lăsat fără suflu și strânsoarea lui a slăbit suficient cât să mă pot elibera.

Stroboscopul încă funcționa și încă aveam privirea încețoșată când am sărit de lângă el. Am încercat să îmi scot pistolul cu mâna stângă, dar m-am împiedicat și am aterizat pe o cutie de vopsea, simțind o durere ascuțită în coaste.

Am auzit urletele lui Oates, mai puternice chiar decât vuietul vântului de afară și am știut că vine după mine. Am început să mă târăsc în patru labe, gândindu-mă: *îndepărtează-te cât mai mult de el. Scoate arma. Împușcă-l.*

Apoi am simțit cum ceva mă lovește în gambă și îmi străpunge carnea.

Rana deschisă îmi provoca o durere agonizantă. Mi-am dus instinctiv mâna la picior, în timp ce mă rostogoleam.

În lumina pulsatilă a stroboscopului l-am zărit pe Oates deasupra mea, ținând în mână satârul însângerat cu care mă lovise. Individul grohăia și șuiera ca un porc cu astm. Cuprins de un extaz bizar, a ridicat deasupra capului satârul și l-a repezit direct spre creștetul meu, dar chiar atunci s-a auzit o împușcătură.

Oates a tresărit, a răcnit de durere și a lăsat în jos brațul în care ținea satârul. Am auzit lama acestuia vâjâind la doar câțiva centimetri de capul meu.

S-a mai auzit o împușcătură.

Măcelarul s-a oprit în loc, s-a clătinat și în cele din urmă s-a prăbușit lângă congelatorul unde se aflau capetele tăiate ale victimelor sale. A rămas întins între gunoaie, cu trupul lipsit de viață.

Peaks a alergat spre mine, mi-a luat mâna și a apăsat-o tare pe rana deschisă de la gambă, din care țâșnea sânge. Apoi și-a smuls cămașa albă, apretată, a rupt-o în două și a înfășurat o bucată de jur-împrejurul gambei mele, deasupra rănii, iar pe cealaltă în jurul încheieturii.

— Hai să căutăm ajutor, a spus el, după ce a terminat.

— Şi cu el cum rămâne?

Vântul de afară trecuse de nivelul vuietului valurilor unei mări agitate. Acum părea a fi un tren de marfă care venea vijelios spre noi printr-un tunel.

— Iisuse! a exclamat Peaks.

— Ce naiba se aude!

— Tornada! Vine direct spre noi!

CAPITOLUL 48

LA TREI ZILE DUPĂ CONFRUNTAREA CU Dwight Rivers, pe când intram în clădirea Spitalului Universitar George Washington, m-am gândit la Măcelar și la tornada de atunci. Chiar și după atâția ani, încă eram uimit de felul cum trecuse la nici 200 de metri de mine și de Randall Peaks, distrugând clădirile din jur, dar lăsând abatorul neatins.

L-am văzut pe John Sampson venind pe hol spre mine și l-am așteptat.

— Mahoney ți-a spus ceva? l-am întrebat.

— Doar să vin aici. La etajul șase.

Din noaptea în care am găsit acel cap în buncărul lui Rivers nu am mai aflat absolut nimic despre caz. Tot ce știam aflasem din relatările din presă, care erau incomplete, căci oamenii din echipa lui Mahoney nu divulgau niciun detaliu.

Cu o seară înainte tocmai urmăream la știrile locale un reportaj în care apăreau șeriful comitatului Shenandoah și un căpitan al poliției statului Virginia, ambii furioși că fuseseră excluși din investigația asupra lui River, când am primit un mesaj de la Ned care îmi transmitea să fiu la spital a doua zi dimineață, la ora nouă.

Mahoney ne aștepta în fața unei rezerve din spital.

— Înăuntru este avocatul lui.

— Vezi lucrurile mai clar?

— Suficient de clar acum că ești aici, dar îmi faci o favoare?

— Orice.

— Data viitoare când primești un mesaj care se autodistruge de la M, apasă simultan butonul de blocare și cel de meniu de pe telefonul tău. Vei face o captură de ecran care se salvează în dosarul cu fotografii.

— Serios?

— Așa mi-a spus Rawlins că trebuie să procedezi.

Înainte să îi pot spune lui Mahoney că eram recunoscător pentru această dovadă de încredere, avocata lui Dwight Rivers, Sheila Cowles, a ieșit din rezerva lui. O femeie înaltă, suplă, la vreo 40 de ani, Cowles și-a aranjat sacoul și a spus:

— L-am sfătuit să nu vorbească cu voi până nu se simte mai bine. Dar vrea să vă vorbească pentru a vă oferi versiunea lui asupra evenimentelor, cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Asta voiam să aud, a rânjit Mahoney și toți trei am urmat-o în rezervă.

Rivers se afla, cu spatele ușor ridicat, pe un pat de spital. Monitoarele clipoceau și piuiau în jurul lui. În brațul stâng avea o perfuzie. Glezna și oasele din partea inferioară a piciorului stâng fuseseră fracturate în accident și de aceea avea un ghips până la genunchi. Fața îi era tumefiată, dar nu suficient cât să ascundă ochii inteligenți, de un albastru puternic, care ne-au cercetat cu atenție imediat ce am intrat.

Mahoney și Sampson și-au arătat legitimațiile, iar Ned m-a prezentat drept consultant FBI.

Rivers m-a studiat și apoi mi-a spus:

— Tu ești cel care mi-a salvat viața?

Își mușcase limba în accident, așa că îmi era puțin greu să îl înțeleg, dar am dat din cap că da.

— Îți mulțumesc, a spus.

— Cu plăcere.

Mahoney a deschis aplicația de video de pe telefon, a pus aparatul pe un mic suport pe un dulap, cu fața la pacient și a spus:

— Avocata dumneavoastră ne-a transmis că vreți să ne vorbiți.

— Vreau să ajut. În orice fel pot.

Asta m-a mirat. Ce joc juca Rivers? Normal ar fi fost să păstreze tăcerea, nu?

— Domnule Rivers, înainte să vorbiți, ar trebui să știți că aveți dreptul să nu declarați nimic, i-a atras atenția Mahoney.

— Ştiu. Dar nu am ucis pe nimeni.

— Domnule, am găsit capul tăiat al unui bărbat neidentificat la nivelul trei al buncărului dumneavoastră și încă un cap – al unui bărbat hispanic încă neidentificat, în vârstă de circa patruzeci de ani – a căzut din Porsche-ul care vă aparține după ce v-ați răsturnat cu mașina.

— Am auzit asta. Nu știam că este acolo.

Rivers a pretins că și-ar fi petrecut mare parte din acea zi în biroul din subsolul casei sale, lucrând la computer și fiind angajat într-o serie de apeluri și ședințe pe FaceTime cu directori ai companiilor în care investise. A spus că era la telefon când acea dubă cu panouri negre apăruse, prin ploaie, și se oprise la garajul său.

Rivers a spus că primea atât de multe livrări, încât avea un semn pe ușa interioară a garajului care indica șoferilor să lase pachetele acolo dacă îi erau adresate lui, dar să le pună în holul din față al buncărului său dacă pe ele scria *Prep*.

— Așa că lăsați, pur și simplu, buncărul deschis? a întrebat Mahoney, nevenindu-i să creadă.

— În timpul zilei. Dacă nu aș face asta, n-aș mai putea să lucrez nimic. Până acum nu a fost o problemă. Locuiesc în America rurală, știți? Aici oamenii își lasă casele descuiate.

— Ce s-a livrat? a spus Sampson.

— Nu știu exact. Cumpăr multe lucruri online. Şi sunt câțiva localnici care lucrează pentru mine.

— Vă construiesc mușuroiul, a spus Mahoney.

Rivers a înlemnit.

— E o țară liberă. Omul are dreptul să-și cheltuie banii cum vrea.

Voiam să-l presez pe tema asta, să încerc să îl fac să vorbească despre paranoia care părea inerentă în cheltuirea unei averi pentru a construi o fortăreață anti-apocalipsă în vestul Virginiei, dar înainte să am prilejul să o fac, Ned a intervenit:

— Aveți camere de supraveghere pe alee.

— Două camere cu senzor de mișcare la intrarea pe alee, una aproape de garaj. Trimit imaginile către un server din biroul din casa mea. Toate celelalte trimit imaginile către hard-drive-uri din interiorul mușuroiului.

— Avem permisiunea să ne uităm la ele? a întrebat Mahoney.

Am mijit ochii. *Permisiunea?* Se găsiseră două capete umane retezate. FBI trebuie să se fi uitat deja la acele imagini. Deja trebuie să fi căutat prin fiecare colțișor al buncărului lui Rivers.

— Sunteți liberi să vă uitați la toate înregistrările mele de pe camerele de supraveghere, a acceptat Rivers.

— Îmi puteți spune ce credeți că vom vedea când ne vom uita la înregistrările din orele respective?

CAPITOLUL 49

RIVERS A SPUS CĂ PE ÎNREGISTRĂRI AR FI TREBUIT să se vadă că în acea după-amiază, la scurtă vreme după ora patru, plecase pe furtună de pe proprietatea sa către Madison, ca să cumpere un fierăstrău cu care să tundă niște meri, clor ca să dezinfecteze o parte a mușuroiului, infestată de rozătoare peste iarnă, și folie de plastic pentru că voia să vopsească ceva.

Rivers a spus că s-a întors pe domeniu și a mers direct către buncăr cu achizițiile sale, exact așa cum văzusem pe fluxul de pe camera dronei mele. A intrat în buncăr și a văzut trei cutii livrate pe holul de la intrare, lângă ușă.

Le-a lăsat pentru mai târziu, a urcat la etajul al treilea din partea superioară a buncărului ca să se asigure că toate camerele de securitate funcționau și apoi a coborât trei etaje în subteran, în atelierul său.

— Atunci am văzut celălalt fierăstrău plin de sânge și... Rivers a coborât tonul, părând intimidat. Şi apoi acel... acel cap.

A închis ochii câteva clipe și a continuat:

— Niciodată n-am mai fost atât de zdruncinat.

Rivers a pretins că stătuse acolo multă vreme, clătinându-se pe picioare, privind capul și încercând să-și dea seama cine îl pusese acolo și ce ar fi trebuit el să facă.

— Apoi am auzit oameni coborând pe scară, a spus Rivers. Au venit la ușa atelierului și m-am gândit că erau ucigașii, cei care puseseră acolo acel cap retezat și că acum veneau să mă omoare și pe mine.

A spus că a alergat spre ieșirea de la capătul opus al atelierului, a ajuns la scară și a urcat pe ea în goană, spre tunelul din subsolul casei.

Am închis ochii pentru o secundă când am înțeles că l-am fugărit afară din acel atelier. Noi fuseserăm oamenii care coborau pe scară.

— Există și o altă ieșire din acel tunel? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns Rivers. De ce?

Mă gândisem că fuseserăm încuiați în acea movilă și sperasem să pot da vina pe Rivers, ca să îi contrazic povestea.

— Încercam doar să mă orientez în spațiu, am spus.

Rivers a mai declarat că atunci când a ajuns la subsolul casei sale se gândise să sune la 911, dar apoi s-a decis că era mai inteligent să se ducă direct la biroul șerifului din Madison.

— M-am suit în Porsche, am ieșit din garaj și i-am văzut, a spus el. Mi-au pus farurile în ochi și au coborât rapid de pe mușuroi. Ştiam că aflat la volanul Porsche-ului îi puteam depăși lejer, dar am luat curba aceea cu viteză prea mare și din cauza carosabilului ud și alunecos m-am răsturnat cu mașina. Rivers a făcut o grimasă. Asta este tot ce știu. Vreau să spun că mă mir că sunt încă în viață.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Eu fusesem cel care îl urmărise, nu persoana care lăsase capul în subsolul său.

Avocatul lui a înclinat din cap și a privit la Sampson și apoi la mine.

— Cum de ați dat de clientul meu așa de repede după accident?

— Vor răspunde la asta la momentul cuvenit, doamnă consilier, a spus Mahoney, pe un ton cam repezit și l-a întrebat pe Rivers: De unde credeți că provin acele capete?

Rivers a sorbi puțină apă dintr-un pahar, prin pai, și a spus:

— M-am gândit la asta. Trebuie să fi fost acel șofer de la livrări sau altcineva care a intrat pe proprietatea mea în timp ce eram la magazinul de bricolaj. Uitați-vă pe înregistrări.

— Așa vom face, a promis Mahoney. Există vreun motiv pentru care cineva ar vrea să vă însceneze asta, domnule Rivers? Dușmani?

— Două foste soții? Trei sau patru foste iubite furioase? De fapt, nu. Poate ar vrea să-mi taie testiculele dintr-un motiv oarecare, dar nu mi-o pot închipui pe vreuna dintre ele să taie capete de oameni ca să se răzbune pe mine.

— Cine este Maxine? l-am întrebat.

Rivers s-a încruntat.

— Pisica mea?

— Pisica ta? s-a mirat Sampson.

Am închis din nou ochii.

— Da. Locuiește în mușuroi și omoară șoarecii. Poate să fie o adevărată pacoste, totuși. Este aproape imposibil de prins când trebuie să-i dau medicamentele.

Avocata lui Rivers lua notițe și ne studia.

— Am o întrebare pentru voi toți.

— Dacă putem răspunde, o vom face, a promis Mahoney.

— Toate astea au legătură cu răpirea acelei femei din Ohio, nu-i așa? a vrut ea să afle. Diane Jenkins? Acolo a fost lăsat un cap într-o mașină a FBI în timpul unei răscumpărări. Agenții nu au fost numiți, dar dumneata ai fost, agent special Mahoney, nu-i așa?

— Da, Mahoney și cu mine am fost, am spus, privind-o direct.

Cowels a înclinat scurt din cap și a adăugat:

— Deci aceasta este opera misteriosului M?

— Cine este M? a întrebat Rivers.

— Nu putem să răspundem la întrebarea asta pentru că nu știm, i-a spus Mahoney lui Cowels.

— Dar cazurile au legătură între ele? a întrebat avocata.

— Da, am spus.

Ea a surâs mulțumită.

— Ştiam eu. De ce ar pune M două capete pe proprietatea clientului meu? Şi vă întreb din nou,

domnule doctor Cross: de ce vă aflați, de fapt, în zonă? Dar dumneavoastră, domnule detectiv Sampson?

— Doamnă avocat, aceasta este o investigație federală complicată, a început Mahoney.

— Dar numai adevărul ne va elibera, am spus și am ridicat mâinile. Domnule Rivers, doamnă Cowles, meritați să știți exact ce s-a întâmplat, indiferent de consecințele asupra mea.

CAPITOLUL 50

DACĂ AM ÎNVĂŢAT CEVA DE LA Mama Nana, e următorul lucru: dacă ai greșit, recunoaște și suportă consecințele. Dacă ai depășit limita, recunoaște și suportă consecințele. Dacă au fost momente când ai luat decizii greșite sau ai acționat mânat de prejudecăți, recunoaște și suportă consecințele. „Orice altceva este o minciună și o înșelătorie, astfel încât consecințele vor fi mai rele pentru tine pe termen lung“, îmi spunea bunica atunci când eram copil. „Înfruntă necazurile pe care le-ai creat, Alex, și mergi mai departe.” Sfatul Mamei Nana se dovedise a fi valabil din nou și din nou, așa că l-am urmat încă o dată în rezerva de spital a lui Rivers. În următoarele douăzeci de minute am povestit detaliile poveștii, din primul moment în care mă contactase M prin mesajul de pe Wickr pe care îl primisem cu câteva momente înainte ca Rivers să descopere capul tăiat din subsolul său și până la urmărirea și salvarea lui din mașina sport.

— Domnule Rivers, încă mai credeam că sunteți M. Din fericire, am ajuns la dumneavoastră înainte ca mașina să explodeze.

— Din fericire? a repetat avocata lui Rivers. Clientul meu nu ar fi făcut accident cu mașina dacă nu l-ați fi urmărit. N-ar fi fugit de la bun început dacă nu v-ar fi auzit pe dumneata și pe detectivul Sampson coborând pe scară. Şi drepturile clientului meu nu ar fi fost încălcate dacă n-ați fi intrat în buncărul său privat – *de două ori* –, doctore Cross.

Am ridicat mâinile, cu un gest împăciuitor:

— Doamnă, toate acestea sunt adevărate. În apărarea mea, speram și nu speram în același timp să o găsesc pe Diane Jenkins sau dovada prezenței sale în buncărul domnului Rivers.

— Nu, sperați să găsiți dovezi că clientul meu era M.

— Şi asta, fără îndoială, am spus și m-am uitat la Rivers, care mă studia. Domnule Rivers, îl urmăresc pe M de ani de zile. M m-a tachinat, m-a amenințat și, în general, mi-a dat târcoale. Şi nu doar pe mine, ci și pe detectivul Sampson și pe agentul special Mahoney. Vă rog să mă iertați că am făcut o obsesie pentru asta, dar intențiile mele au fost bune. Nu am dorit ca vreun om să mai sfârșească strangulat, decapitat sau ținut ostatic de M.

Cowles a spus, pufnind în batjocură:

— Ha! Bună încercare. Priviți ce a pățit clientul meu după ce v-ați lăsat stăpânit de obsesie. Simt în aer mirosul unui proces care o să vă usture.

— Deci cam asta a fost cu mărturisirea adevărului, a spus Mahoney, părând dezgustat. Bănuiesc că am terminat ce aveam de făcut aici.

— Nu, a spus Rivers. Şi vă asigur că nu va exista niciun proces.

— Dwight... a început avocata lui.

— Niciun proces, Sheila, a insistat el. Chiar dacă n-ar fi venit pe urmele mele, aș fi condus mult prea repede pentru condițiile de drum. Dacă nu m-ar fi urmărit, acum puteam să fiu mort.

— Ei bine, eu nu văd deloc lucrurile așa.

Rivers m-a fixat cu privirea.

— Acest M este un veritabil profesor Moriarty pentru dumneata, nu-i așa, domnule Cross?

Am înțeles aluzia la dușmanul suprem al lui Sherlock Holmes și am ridicat din umeri.

— S-ar putea spune și așa, am încuviințat.

— Holmes a devenit prea obsedat de Moriarty. Din cauza asta a fost la un pas de moarte.

— Îmi amintesc.

Rivers m-a privit cu atenție.

— Nu știu dacă să fiu flatat sau dezgustat de faptul că ați crezut că aș putea fi M – sau, mai curând, că așa au crezut computerele voastre.

— Vă cer scuze pentru acțiunile mele și ale computerelor.

A râs.

— Am învățat un lucru în lumea tehnologiei, și anume că nu trebuie să te scuzi pentru performanța computerului tău. A făcut ceea ce i-a spus programatorul să facă. Nimic mai mult și nimic mai puțin.

— Dwight, a insistat avocata lui. Cred că...

Ochii lui s-au luminat.

— L-ați prins pe M acum, nu-i așa, doctore Cross? Trebuie să fie pe înregistrările camerelor de supraveghere. Sunteți aproape, nu?

— Dacă M e șoferul care a făcut livrarea, da. Așa sper, am spus, în timp ce Cowles își mușca buzele de ciudă.

— Dar de unde a știut M că mă supravegheați? De unde a știut să pună capetele în atelierul și în mașina mea și apoi să vă alerteze?

— Nu știu.

Rivers și-a chemat avocata. I-a șoptit atât de încet, încât a trebuit să se aplece mai aproape pe măsură ce el repeta cuvintele. Ea a ascultat și apoi a privit spre mine și a aprobat din cap.

Cowles a venit la mine și a șoptit:

— Scoateți-vă telefonul din încăpere și închideți-l.

CAPITOLUL 51

MI-AM SCOS iPHONE-UL, l-am privit și apoi m-am uitat la Rivers. El a aprobat din cap.

Am ieșit din rezervă și am oprit aparatul, apoi am întrebat asistenta de serviciu dacă i-l pot lăsa câteva minute în grijă. Când m-am întors, Rivers mi-a spus:

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș pune telefonul în modul DFU.

— Ce înseamnă asta?

— Acest modul oprește orice aplicație ascunsă pe care un hacker ar fi putut-o instala pentru a accesa microfonul și camera de pe telefonul dumneavoastră. Căutați pe Google. DFU.

Am dat din cap, simțindu-mă invadat, stânjenit, spionat și hotărât să aflu dacă și cum M îmi spărsese telefonul și cine știe ce altceva. Dar cum?

O asistentă a intrat și ne-a anunțat că trebuia să-l ducă pe Rivers la radiografie.

— Atunci vă lăsăm, a spus Mahoney și ne-a făcut semn spre ușă, lui Sampson și mie.

M-am oprit la asistenta de serviciu, mi-am luat telefonul și apoi am coborât pe hol, spre lift.

— Te-ai uitat deja la înregistrările camerelor de securitate ale lui Rivers, a spus Sampson după ce ușile s-au închis în urma noastră și am început să coborâm.

— Da, la toate, a zis Mahoney. Şi toate confirmă ce a spus Rivers.

— L-ai văzut pe șoferul care a făcut livrarea?

— Din mai multe unghiuri. Din păcate nu i se vede fața din niciun unghi.

— Dubița?

— Are geamuri mate. Fără semne. Plăcuțe de înmatriculare furate.

— Deci el a fost, am conchis eu. M.

— L-am fi putut prinde dacă n-ai fi mânjit obiectivul camerei de lângă ușa buncărului cu noroi, a spus Mahoney. Nu am putut decât să îi distingem silueta când a făcut livrările și când s-a întors ca să vă închidă în buncăr.

Am tras aer și am pufnit cu putere.

— Ce tâmpenie am făcut!

— Da.

Ușile s-au deschis. Am coborât din lift și am ieșit afară.

— Cred că Rawlins ar trebui să se uite rapid pe telefonul tău, a propus Mahoney.

— De acord, am făcut eu. O să i-l dau azi.

Mahoney a ezitat și m-a privit sincer.

— Rivers ar fi putut să te dea în judecată și ar fi câștigat fluierând, Alex.

— Încă ar putea s-o facă dacă îl convinge Cowels.

— Celor de la FBI nu le place ca oamenii cu care lucrează să fie dați în judecată.

Am simțit că roșesc.

— Am înțeles. Nu se va mai întâmpla. Promit.

— Chiar și cei mai buni dintre noi judecă greșit din când în când, a spus Mahoney, apoi mi-a strâns mâna și a plecat. Sampson, care fusese ciudat de tăcut, s-a scuzat că se duce la birou ca să termine niște treabă.

— Ești bine? l-am întrebat.

Sampson mi-a făcut cu ochiul și a aprobat subtil din cap.

— Sunt bine, dar nu sunt tocmai fericit. Din cauza ta am fi putut să pățim lucruri mult mai grave decât să fim dați în judecată. Aș fi putut să îmi pierd slujba.

Mi s-a strâns stomacul, pentru că știam, în sinea mea, că avea dreptate.

— John, îmi pare rău.

— Ştiu. Dar dă-mi puțin timp să procesez, bine?

Cel mai bun prieten pe care îl avusesem vreodată mi-a zâmbit trist, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat cu pași domoli.

L-am urmărit cu privirea până a dispărut după colț. M-am hotărât să mă întorc pe jos acasă, să diger lucrurile, să îmi golesc mintea înaintea unei vizite din partea încă unui antrenor de colegiu care încerca s-o recruteze pe Jannie.

În timp ce mergeam, m-am străduit cât am putut să îmi iau gândul de la Sampson, spunându-mi că dacă Rivers avea dreptate, adică dacă M mă spiona prin telefon, probabil că mă urmărea chiar în clipa aceea. Sau ar fi făcut-o, dacă nu aș fi oprit telefonul.

Pentru moment mă simțeam întrucâtva invizibil, așa că am început să mă întreb cum era posibil ca M să îmi fi pătruns în telefon.

Potrivit site-ului Wickr, tot ce trebuia să facă cineva ca să mă contacteze pe aplicație era să îmi apeleze telefonul. Atâta vreme cât aveam aplicația, mesajul avea să apară.

Am presupus că ar fi putut să obțină numărul meu în mai multe moduri, dar nu-mi puteam explica metoda pe care o găsise prin care să mă urmărească și poate să și asculte când vorbeam. Oare M se apropiase suficient de mine cât să îmi doneze telefonul? Dar când? Şi unde? Mă înnebunea gândul că M se afla permanent cu câțiva pași înaintea mea. Sau oare se afla cu câțiva pași în spatele meu și mă urmărea?

M-am simțit cuprins de paranoia și nu m-am putut abține să nu mă uit în jur ca să văd dacă sunt urmărit. Erau mai mulți oameni pe trotuar, în spatele meu, precum și pe cealaltă parte a străzii. Dar nimeni nu mă urmărea în mod evident sau nu se purta într-un mod care să dea de bănuit.

Am făcut câteva ocoluri scurte pentru a mă asigura că nimeni nu mă urmărește, și când am ajuns la National Mall eram convins că sunt singur. În timp ce mă îndreptam spre sud-est, către

Fifth Street, am decis că ar fi bine să-l sun pe Rawlins și să-l rog să-mi facă o vizită acasă. Fără să spun nimic care să trădeze că suspectam că eram supravegheat.

Am pornit telefonul, l-am sunat și am lăsat un mesaj prin care îi ceream să mă sune pe telefonul meu fix de acasă. Aplicația mea obișnuită de mesagerie afișa două mesaje – unul de la Jannie, care îmi amintea să vin acasă devreme pentru a mă întâlni cu antrenorul, și unul de la Mama Nana, care îmi cerea să cumpăr o cutie de lapte.

M-am întrebat dacă era posibil ca M să-mi monitorizeze mesajele și era cât pe ce să opresc din nou telefonul, când am auzit un piuit scurt. Pe ecran a apărut un mesaj Wickr.

> Zilele astea gătești o mâncare de pește care miroase cam urât? Sau mai bine zis, o mâncare cu capete de pește? Te-ai prins? Capete de pește. Capete de pește. Mănâncă-le, miam-miam, ce gustos. Gata cu distracția. Cross, acum lucrurile devin interesante. Toate acestea vor avea sens în curând.
> M vine de la...

Înainte ca mesajul să dispară, am făcut ceea ce îmi spusese Mahoney: am apăsat butonul de blocare și butonul meniului în același timp.

Ecranul a clipit chiar înainte ca mesajul să dispară.

CAPITOLUL 52

CAPTURA DE ECRAN ERA ÎNCĂ în albumul meu foto, când Keith Karl Rawlins a venit la mine acasă. A bătut la ușa din față cam pe la șase și jumătate seara și am ieșit pe verandă să-i dau telefonul.

— Crezi că poți afla cum mă urmărește? m-am interesat eu.

— Fără îndoială, a spus Rawlins după ce a privit captura de ecran. Apoi a oprit telefonul și l-a pus într-o pungă căptușită cu plumb. Totul este să o faci în așa fel încât să nu bage de seamă.

— Poți să faci asta?

M-a privi cu condescendență și a zâmbit larg:

— Şi legat la ochi.

— Rivers a spus că ar trebui să-l pun în modul DFU, dar habar n-am ce înseamnă asta.

— Înseamnă „actualizarea firmware-ului dispozitivului”, m-a lămurit el, încuviințând propunerea. Va elimina programul, dar înainte să fac asta, vreau să mă uit nițel la nenorocitul de telefon.

Rawlins a plecat. Ali a venit pe bicicleta sa de teren, transpirat tot și zâmbind larg.

— A fost o plimbare bună? am întrebat.

— N-o să-ți vină să crezi ce pot să facă unii dintre copiii aceștia.

— Nu și căpitanul Abrahamsen?

— Nu era acolo. A făcut o cursă lungă cu echipa sa.

— Du-te și fa-ți un duș. Antrenoarea vine să o vadă pe Jannie după cină.

— Au burse de ciclism montan în Texas?

— Habar n-am. Mergi la duș.

Când antrenorul a sunat la ușă tocmai terminam de spălat vasele după cină și Jannie urcase la etaj să-și trimită tema prin e-mail. Am

deschis ușa și m-am trezit în fața unei femei înalte, suple, de aproape 40 de ani, îmbrăcată într-un costum albastru, cu pantaloni eleganți și ținând în mână o servietă.

Mi-a zâmbit, mi-a întins mâna și a spus:

— Sper că nu am ajuns prea devreme.

— Deloc, doamnă antrenor Wilson. Suntem onorați. Intrați, vă rog.

Antrenoarea Rebecca Wilson conducea prestigioasa echipă de atletism feminin de la Universitatea Texas din Austin.

— Apreciez că v-ați făcut timp pentru mine, domnule doctor Cross, a spus antrenoarea Wilson.

— Ne facem timp pentru oricine este interesat de Jannie, am încredințat-o, în timp ce o conduceam în casă.

În facultate, Wilson concurase la heptatlon. Fusese de două ori campioana diviziei naționale, NCAA, ceea ce o adusese în atenția noastră. Până în prezent, cele mai mari realizări ale lui Jannie fuseseră cele din cursele de atletism-viteză, dar un antrenor privat care se interesase anterior de fiica mea susținuse convingător că abilitățile ei atletice mai ample sugerau că ar putea ajunge la un nivel foarte înalt în heptatlon, evenimentul atletic cel mai solicitant dintre probele pentru femei. Speram ca antrenoarea Wilson să-i ofere lui Jannie, la facultate, o alternativă la pregătirea doar pentru atletism-viteză.

— Miroase bine, a spus antrenoarea, în timp ce îi agățam haina în cuier.

— Bunica mea a făcut plăcintă cu mere special pentru dumneavoastră.

— Plăcinta cu mere e una dintre preferatele mele, a spus antrenoarea Wilson. Şi unul dintre motivele pentru care mă scol în fiecare dimineață și alerg mult, indiferent unde mă aflu.

— Îmi imaginez că aceste călătorii de recrutare sunt solicitante.

— Când te interesează doar cei mai buni, trebuie să investești timp. Jannie este aici?

— Este sus, tocmai trimite niște teme prin e-mail, i-am explicat, conducând-o în bucătărie, unde așteptau Mama Nana, Bree și Ali. După ce a aflat că Universitatea Texas nu oferea burse de ciclism, Ali a plecat să vizioneze un videoclip cu motocicliști. Jannie a coborât când făceam prezentările și schimburi de amabilități. Arăta mult mai bine decât în ultimele săptămâni, deși cu siguranță slăbise și ochii ei erau încă puțin înfundați în orbite, din cauza bolii.

Antrenoarea Wilson a studiat-o pe fiica mea, în timp ce-și zâmbeau și-și strângeau mâinile.

— Este o plăcere să te cunosc în sfârșit, Jannie.

— Plăcerea este de partea mea, doamnă antrenoare Wilson, a spus ea. Apreciem că ați venit tocmai până aici.

— Îmi imaginez că ai întâlnit mulți antrenori care au venit de departe pentru a te cunoaște.

Jannie a zâmbit discret.

— Da, doamnă. Au fost câțiva.

— Oregon?

— Da.

— Şi mai cine, dacă-mi permiți să întreb?

— Arizona, Universitatea din California de Sud și Universitatea Duke, am spus.

— Foarte impresionant pentru o junioară. Oferte de la toți?

— Oferte verbale, am spus.

— Dar nimic pe hârtie? Nicio scrisoare semnată?

— Încă vrem să vedem ce oferte primește, a intervenit Mama Nana. Așa cum ați spus, este încă la nivel de juniori.

Lui Wilson părea să-i placă ce auzea. A devenit serioasă și a scos un caiet mare.

— Te-am văzut alergând când erai boboc, la cele două curse din al doilea an de liceu și am

văzut și videoclipurile impresionante, a spus ea. Am văzut și clipul de pe ESPN în care ți-ai rupt piciorul în cursa de patru sute de metri. Apropo, ce-ți face piciorul?

Jannie s-a uitat la mine și apoi a spus:

— E ca nou. Nu mă mai doare deloc.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Doctore Cross, aveți un medic care să ateste starea ei fizică?

M-am încruntat. Nimeni nu mai ceruse asta până acum.

— Sunt sigur că l-am putea ruga pe chirurgul ortoped să scrie ceva în acest sens, dar asta nu depinde până la urmă de cum se simte ea?

— În mare măsură, da, desigur, a spus antrenoarea Wilson. Dar ne gândim la o investiție substanțială de timp și bani în fiica dumitale. Vrem doar să ne asigurăm că luăm o decizie corectă. Sunt sigură că înțelegeți.

Înainte să răspund, s-a întors spre Jannie.

— Am auzit că ai fost bolnavă.

— Mononucleoză, a spus Jannie. Dar mă simt mult mai bine. Antrenoarea și-a notat ceva în caiet și a ridicat privirea.

— Jannie, te îmbolnăvești des?

CAPITOLUL 53

JANNIE S-A UITAT LA MINE. La fel și Mama Nana și Bree. Conversația nu mergea deloc cum ne așteptam.

Am ridicat din umeri și am spus:

— Nu se îmbolnăvește mai des decât ceilalți copii ai mei, nu-i așa, Nana?

— Corect, a încuviințat bunica mea. De ce întrebați asta, doamnă antrenoare Wilson?

Wilson a zâmbit și a lăsat jos caietul și pixul.

— Heptatlonul este un sport dur, dur, atât fizic, cât și mental. Gândiți-vă: opt evenimente sportive în două zile. Iar antrenamentul pentru heptatlon este și mai dur, pentru că este extrem de extentuant.

— Vreți să ne explicați mai în detaliu? a rugat-o Bree.

Wilson a căutat în servietă și a scos un caiet spiralat gros.

— Acesta reprezintă programul de heptatlon pe un an pentru actualii mei sportivi. În fiecare zi, au ceva de făcut, 365 de zile pe an.

A continuat să descrie seturile de antrenament – greutăți, exerciții pliometrice și de agilitate în afara sezonului, ședințe nesfârșite de antrenament, pregătire tehnică până la concurs și ore de întreținere și recuperare în timpul concursurilor.

— Vă dați seama că asta ar putea epuiza o tânără? ne-a întrebat Wilson. Vă dați seama cum într-un astfel de mediu, cu foarte multă presiune, cineva ar putea să cedeze?

— Da, a rostit Mama Nana. În caietul acela este prevăzut și timp pentru învățat?

— Absolut, a asigurat-o Wilson. A ezitat o clipă și apoi a spus: Voi fi directă și sper că și ceilalți antrenori cu care ați vorbit sunt la fel. Cel

puțin în privința competițiilor de heptatlon la cel mai înalt nivel, și prin asta mă refer la un nivel care te-ar putea conduce pe un stadion olimpic într-o bună zi...

— Da? a spus Jannie.

Antrenoarea și-a dus mâna la inimă.

— Este opinia mea că, din perspectiva antrenamentului, îți va fi mai bine dacă iei minimul necesar de cerințe academice.

— Ce? am spus la unison cu bunica mea.

Nu ne plăcea ce auzeam. Wilson a ridicat mâinile spre noi:

— Ascultați-mă puțin. În timpul carierei mele în NCAA, mi-am menținut nivelul academic la minimum și am umplut acel timp suplimentar cu antrenamente. Am devorat însă cursurile pe care le-am urmat. Drept urmare, mi-au trebuit cinci ani și jumătate pentru a absolvi facultatea, dar am terminat printre primii. Am participat, de asemenea, și la două campionate naționale și am concurat la Jocurile Olimpice.

Am rămas cu toții pe gânduri. Într-un târziu, Jannie m-a privit.

— Tată, cred că are sens. Adică... recunosc că mă îngrijorează cum voi împleti antrenamentele cu activitatea școală la nivelul următor.

— Şi ai tot dreptul să fii îngrijorată, draga mea, a spus antrenoarea. Ştiu cum se pot acumula problemele pentru o tânără dacă încearcă să fie și o atletă de nivel mondial, și studentă cu normă întreagă.

După câteva clipe de tăcere, Bree a spus:

— Nu văd cum ajută asta. Mă refer la efortul redus la școală. Dacă se decide să concureze la heptatlon.

— Dar dacă aleargă pur și simplu? am întrebat.

— Dacă doar aleargă, ar trebui să fie studentă cu program întreg, dar, în acest caz, probabil nu va fi la Universitatea Texas.

Cuvintele ei ne-au luat pe toți prin surprindere.

— Deci nu vă interesează ca Jannie să alerge pentru UT? am întrebat.

— Aș putea să mă răzgândesc, dar astăzi – nu.

— Nu înțeleg, a spus Mama Nana. Există alte cinci universități foarte bune, care au programe foarte bune de atletism și care îi fac oferte.

— Ştiu, dar eu nu îi fac o ofertă azi.

Toți eram tăcuți. Jannie s-a aplecat puțin înainte.

— Nu-mi faceți o ofertă pentru atletism, sau nu îmi faceți o ofertă să mă antrenez pentru heptatlon?

— Nici una, nici alta... Şi îți voi spune și de ce, i-a spus antrenoarea Wilson cu calm și blândețe. Am urmărit video-clipuri cu tine când erai boboc și am vorbit cu antrenorii tăi. Rareori am văzut o tânără la fel de înzestrată ca tine. Ai fost un unicorn cu potențial nelimitat. Dar apoi ți-ai rupt piciorul.

— V-am spus că piciorul este bine, am intervenit eu, iritat. Şi a fost cea mai bună la ultimele curse de interior la care a participat.

— Credeți-mă, i-am urmărit parcursul. Dar iată dilema mea. Din primul an de liceu, Jannie a participat la doar nouă curse, dintre care doar una în aer liber. Şi iat-o acum în primăvara ultimului ei an de liceu, îmbolnăvindu-se de mononucleoză. Așadar, probabilitatea ca ea să își intre în formă suficient încât să demonstreze ceva cu adevărat impresionant într-o cursă în aer liber, în sezonul de primăvară, este foarte redusă – cel puțin așa cum stau acum lucrurile. Şi din câte știu, ea nu a concurat la nicio competiție care nu presupune alergare.

— Ted McDonald, un antrenor independent, a pregătit-o în ultimii trei ani pentru fiecare eveniment de heptatlon.

— Am vorbit cu antrenorul McDonald. În mare parte, de aceea sunt aici.

Mama Nana și-a încrucișat brațele.

— Să-i spuneți strănepoatei mele că nu primește o bursă de la Texas? Ați fi putut face asta la telefon.

Antrenoarea Wilson a zâmbit.

— De fapt, sunt aici pentru a o încuraja pe Jannie să facă tot ce este nevoie pentru a se recupera complet și apoi să fie suficient de în formă ca să concureze într-o serie de curse unde participarea se face pe bază de invitație și care au loc în toată țara la vară. Eu sau unul dintre asistenții mei vom fi prezenți la fiecare dintre aceste curse și vom putea vedea dacă unicornul este încă acolo. Dacă Jannie este interesată de heptatlon, ceea ce ar fi și preferința mea, ar trebui să facă mai mult decât să alerge la aceste curse. Aș vrea să o văd concurând în cel puțin două competiții fără alergare – de pildă săritura în lungime și aruncarea suliței. Dar este alegerea ei. Dacă îmi place ceea ce văd în aceste curse, mă voi întoarce cu o ofertă completă în scris, pentru studii de cinci ani, cu bursă, precum și cu un plan de antrenament detaliat, pe care ea să-l urmeze.

Antrenoarea Wilson și-a luat rămas-bun și a plecat câteva minute mai târziu și, după ce am condus-o, noi ne-am adunat din nou în bucătărie.

— Cu siguranță este diferită de ceilalți antrenori, a spus Mama Nana. Toți au promis marea cu sarea pentru a o convinge pe Jannie.

În defensivă, Jannie a spus:

— Poate ar trebui să îl sun pur și simplu pe antrenorul din Oregon și să-i spun că îi accept oferta.

— Asta ar fi calea cea mai ușoară, Jannie, am spus. Dar știi că antrenoarea Wilson nu te lua peste picior. Doar te provoca.

— Ca să-i dovedesc că merit? a întrebat Jannie.

— Cam asta este ideea, nu-i așa? Să dovedești că ești persoana ideală pentru a primi acea bursă.

— Bănuiesc, a spus ea, deloc entuziasmată.

— Doar nu credeai că va fi ușor, nu-i așa? a dojenit-o bunica mea.

— Așa mi s-a părut cu ceilalți antrenori.

— Domnișoară, nimic din ceea ce merită obținut nu se face fără efort.

Jannie a oftat și a îmbrățișat-o pe străbunica ei.

— Nana, ai dreptate. Cum de ai mereu dreptate?

— Nu am mereu dreptate, a bombănit Nana. Dar am suficient de des.

CAPITOLUL 54

AM LUAT O JACHETĂ CU GLUGĂ și am ieșit afară, pe verandă. Erau cam șaisprezece grade – cea mai frumoasă seară de martie pe care o văzusem, iar aerul mirosea înnebunitor a flori.

Dar inima îmi era grea când m-am așezat pe balansoarul lui Nana.

Bree a ieșit și s-a așezat lângă mine.

— Nu știm niciodată, nu-i așa? a spus ea.

— Ce anume?

— Cu ce întorsătură de situație ne vom confrunta.

— Jannie?

— Da. Încă digeră toate astea. Ești bine?

— Sunt în regulă.

— Nu pari în regulă.

— Am avut o discuție cu Sampson, am bâiguit eu și apoi i-am povestit totul.

Când am terminat, Bree a spus:

— Avea dreptate. Şi a avut dreptate să îți spună.

— Știu. Şi acum mă simt prost... dar în iureșul momentului, am făcut ce am crezut că era mai bine.

S-a aplecat și și-a petrecut brațul peste umerii mei.

— Ai acționat, deși te puneai în pericol. Este mai mult decât ar fi făcut nouăzeci și nouă la sută din oameni.

— A fost mai rău decât să o iau în direcția greșită, Bree.

— Nu, nu a fost. Asta dacă nu l-ai târât pe Sampson în mod intenționat într-o situație care l-ar fi putut costa locul de muncă.

— Nu, asta nu.

— Vezi! a exclamat Bree și m-a îmbrățișat strâns. Te-ai pierdut puțin pe mare. N-a fost un

naufragiu. Doar o mică problemă de navigație. Asta e tot.

Am zâmbit.

— Viața mea ca o călătorie pe mare?

A râs și m-a sărutat pe obraz.

— Ceva de genul ăsta.

— Îți mulțumesc, am spus și am sărutat-o și eu.

— Pentru ce?

— Pentru că mai crezi în mine.

— Mereu și întotdeauna, Alex Cross.

M-am simțit mult mai bine în ceea ce-o privea pe Bree, dar cu Sampson tot nu eram în regulă. Conflictul interior se vedea probabil pe chipul meu, căci Bree m-a atenționat:

— Trebuie să te vezi cu John.

— Ești o ființă foarte perspicace, nu-i așa?

— M-am molipsit de la cineva pe care îl cunosc, a zâmbit ea cu subînțeles.

— O să mă duc la el să-i bat la ușă. Să îndrept lucrurile.

Bree m-a mângâiat ușor pe piept și a spus:

— Dacă asta te va ajuta să dormi...

— Da.

— Du-te atunci, a spus ea. O să mă găsești trează.

M-am suit în mașină, am aprins farurile vechiului nostru Mercedes și am ieșit pe Fifth Street.

În oglinda retrovizoare se reflecta o rază de far. Am privit în urmă și am observat că un SUV mic și negru pornise de la o jumătate de cvartal distanță în urma mea.

Am condus spre casa lui Sampson, un traseu pe care îl puteam face legat la ochi sau cel puțin fără să mă gândesc conștient la asta, ceea ce era bine, pentru că în seara aceea mintea îmi stătea la alte lucruri.

Aveam captura de ecran a ultimului mesaj al lui M pe un telefon vechi din buzunar, dar nu

aveam nevoie să scot telefonul ca să mi-l amintesc. Primele trei sau patru rânduri, tonul batjocoritor și treaba cu capetele de pește erau menite să mă sperie, să îmi amintească faptul că M era bizar și imprevizibil și că în continuare uneltea în mod activ împotriva mea. Încerca să mă țină sub presiune, dar puteam să evit asta pur și simplu fără a zăbovi asupra acelor pasaje din mesaj.

Însă era mai greu să ignor ultimele rânduri.

> Cross, acum lucrurile devin interesante. Toate acestea vor avea sens în curând.
> M vine de la...

Mi-am spus că juca un joc contracronometru, încercând să mă facă să ard energie mentală, în timp ce căutam cu disperare să îi anticipez următoarea mișcare. Dar mai era ceva. „Ştie că toată povestea cu M mă deranjează", am murmurat de unul singur când am oprit la un semafor, pe Pennsylvania Avenue. De la ce vine „M"? Cine este el cu adevărat.

Din obișnuință am privit în oglindă și am văzut cinci mașini pe cealaltă bandă – un vehicul utilitar, o camionetă, o dubiță, un jeep alb și un SUV mic și negru.

Semaforul s-a făcut verde. Am condus mai departe spre șoseaua de centură, circuitul de autostrăzi care înconjoară capitala Americii, și mintea mi s-a întors din nou la acea ultimă propoziție: „M vine de la..."

Moriarty.

Cuvântul mi-a apărut brusc în minte, o idee rămasă după discuția cu Rivers avută în după-amiaza aceleiași zile. Şi atunci, chiar dacă știam că era imposibil, n-am putut să nu mă gândesc la...

Mastermind.

M vine de la Mastermind, pseudonimul lui Kyle Craig.

Conducând spre nord, pe 1-295, am alungat ideea că Craig era cumva încă viu, încă jucând un joc lung și mortal cu mine. Dar cineva chiar juca un joc lung și mortal cu mine. Sau toate acestea erau doar un joc de-a șoarecele și pisica, felina lovind din când în când rozătorul cu laba și distrându-se înainte de a-i aplica lovitura de grație?

În spatele meu s-a auzit un claxon care m-a trezit din gânduri. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut dubița de livrare pe banda de lângă mine virând spre ieșirea de pe strada East Capitol și lăsând să se vadă în urma sa un SUV BMW negru.

Ar fi putut fi un alt SUV negru, ar fi putut fi o pură coincidență, dar instinctul îmi spunea că eram urmărit de cineva.

Am decis să-l testez și am apăsat pe accelerație când am luat o curbă.

Când am ieșit din ea, am scanat cu privirea autostrada din față, am văzut că era aproape goală, apoi mi-am fixat atenția asupra oglinzii retrovizoare.

BMW-ul a ieșit repede din curbă, chiar mai repede decât credeam că avea s-o facă. Era acum pe banda mea, chiar în spatele meu, și nu mai încerca să-și ascundă intențiile. Omului aflat la volan – oricine ar fi fost – deja nu-i mai păsa că este observat. Venea după mine. Şi venea repede.

CAPITOLUL 55

AM ACCELERAT ŞI MI-AM scos pistolul din tocul de pe umăr, apoi l-am pus în poală.

BMW-ul se apropia în continuare, cu farurile aprinse pe faza lungă.

Mâna mea stângă s-a îndreptat spre comanda oglinzii laterale. Am rotit-o spre dreapta și am redus presiunea pe pedala de accelerație. SUV-ul s-a apropiat și mai mult când am trecut de stația de metrou Minnesota Avenue.

A încercat să se apropie de bara mea de protecție, lumina farurilor sale umplându-mi mașina. Dar apoi am rotit comanda de la oglinda de lângă pasager.

În urmă cu doi ani, fiul meu mai mare, Damon, dăduse cu spatele într-o parcare aglomerată și lovise un stâlp de telefon cu oglinda respectivă. Accidentul îndoise ușor suportul oglinzii, ceea ce, am descoperit, avea o utilitate stranie: dacă cineva venea în spatele tău cu farurile aprinse, puteai înclina oglinda în sus și spre interior, iar fasciculul farului drept al celeilalte mașini se reflecta înapoi spre șofer.

Exact așa s-a și întâmplat. Când SUV-ul a ajuns la vreo patru metri și jumătate de bara mea de protecție, lumina farului drept s-a reflectat în oglindă și s-a îndreptat direct spre ochii șoferului.

Şi-a dus mâna la ochi și a frânat, în timp ce eu am apăsat pe accelerația Mercedesului. Când am ajuns lângă Eastland Gardens, deja pusesem între mine și el o distanță de cel puțin cincizeci de metri.

Dar fusesem atât de șocat de ceea ce văzusem, încât de-abia observasem. În fracțiunea de secundă înainte ca șoferul să-și ridice brațul și să frâneze, mă uitasem la el: un bărbat în costum și cravată neagră, mănuși negre, pe la 45 de ani,

ochelari fumurii, păr blond-cenușiu și cu nasul inconfundabil, bărbia proeminentă și pomeții fostului agent special FBI Kyle Craig, căzut în dizgrație și considerat decedat.

Pe retina mea, imaginea cu Craig ridicând brațul pentru a se apăra de lumină era atât de vie, încât aproape că nu am văzut o dubă albă care urca rampa pe autostrada statală 50 din Maryland. Am frânat, iar duba a virat chiar în fața mea, claxonând. Abia am reușit să evit ciocnirea. După ce m-am asigurat că nu ne vom lovi, m-am uitat rapid în oglinzile retrovizoare și laterale, încercând să văd SUV-ul.

Dar nu mai era acolo.

Într-adevăr, în spatele meu nu era niciun far.

Imposibil.

Am pipăit controlul oglinzii laterale din dreptul scaunului pasagerului și de data aceasta am îndreptat-o larg spre dreapta. În luminile de pe autostradă am zărit licăriri ale SUV-ului care mergea cu farurile stinse, îndreptându-se spre mine cu o asemenea viteză încât m-am îngrozit.

Ştiam că trebuia să fac o manevră evazivă, să frânez și să îl las să treacă. În schimb, am coborât geamul pasagerului și am continuat să privesc spre el, încercând să-l văd pe Craig prin geamurile fumurii, chiar dacă știam, fără vreo urmă de îndoială, că omul era mort de mult.

Duba a frânat în fața mea. N-am avut de ales și am făcut la fel. SUV-ul a luat-o iute înainte și a trecut în lumina farurilor mele.

Geamul din dreptul șoferului a coborât. Nu-i puteam vedea fața, dar în mod sigur i-am auzit vocea. Părea să tune spre mine:

— Cross, M a spus că n-o să te înveți minte niciodată!

Apoi mâna lui înmănușată a ieșit pe geam și a aruncat ceva în lateral, spre mine. Un balon albastru s-a spart de parbrizul meu, acoperindu-l cu un lichid negru și blocându-mi vederea. Am

frânat și am virat la dreapta, rugându-mă să pot vedea ceva din drum în acea oglindă laterală îndoită. Când am ajuns pe bretea, gâfâiam, transpirat tot. Lichidul din balon era acum împrăștiat pe parbrizul meu, iar farurile mele arătau ca și când aveau o nuanță arămie.

Am vrut să apăs pulverizatorul de la ștergătoare, dar ceva m-a oprit. Am scos o lanternă din torpedou, apoi am ieșit din mașină pe partea pasagerului, ca să evit să fiu lovit de mașinile care treceau în viteză.

SUV-ul și dubița s-au făcut nevăzute când m-am apropiat de aripa din față și am îndreptat lanterna spre parbriz. Lichidul avea o culoare profundă, roșu-închis și deja se transforma într-un gel lipicios în briza răcoroasă.

Am luat puțin din acea materie de pe parbriz, am frecat-o între degete și, judecând după mirosul metalic, cu care eram familiarizat grație îndelungatei mele experiențe în domeniul criminalistic, mi-am dat imediat seama că era sânge.

CAPITOLUL 56

JOHN SAMPSON A EXAMINAT PARBRIZUL la lumina lanternei.

— Te-ai chinuit să vezi prin asta tot drumul până aici? a întrebat el, arătând spre mica zonă din dreptul volanului pe care o curățasem.

— N-am vrut să alterez probele mai mult decât era absolut necesar.

— Ce e cu sângele ăsta? a întrebat Ned Mahoney.

Ned lucrase până târziu la sediul din centrul orașului și venise imediat ce îl sunasem. Eram pe aleea casei lui Sampson. O unitate de la serviciul de criminalistică FBI era deja în drum spre noi.

— Habar nu am, am ridicat din umeri.

— L-ai văzut bine pe tipul care a aruncat balonul? a întrebat Mahoney.

— Da. N-o să-ți placă. Mie în mod sigur nu mi-a plăcut.

— Numai de probleme avem parte, a spus Sampson.

M-am îndepărtat de mașină, încă tulburat de cele văzute și apoi m-am întors și i-am privit pe cei doi bărbați în care aveam încredere absolută.

— Tipul care conducea mașina semăna leit cu Kyle Craig.

— Ei haide, Alex, a spus Mahoney mormăind. Depășește momentul. Omul e mort de mult.

— Tu l-ai ucis, Alex, a spus Sampson.

— Știu! Știu! Dar persoana care conducea acel SUV cel puțin semăna foarte mult cu felul în care îmi imaginez că ar fi arătat Craig dacă...

Amândoi m-au privit cu o expresie de nedumerire.

— Poftim? a spus Sampson.

— Asta e, am spus. Tipul acela semăna cu un Kyle Craig înainte de operație, dar îmbătrânit. Ca atunci când luăm fotografii cu oameni și îi îmbătrânim pe computer, știți voi. Dar gândiți-vă. Adevăratul Craig și-a reconstruit fața complet cu ajutorul acelui chirurg plastician din Florida ca să se dea drept un agent FBI; a durat ceva până să descopăr asta și să-l ucid.

Pentru o clipă au tăcut.

— Şi dacă nu l-ai ucis pe adevăratul Craig? a întrebat Mahoney.

— Mă doare capul, a zis Sampson. E oare posibil?

— Nu, am spus. Kyle Craig a fost cel care a murit în noaptea aceea. Tipul pe care l-am văzut *ar fi putut fi* el *înainte* de operația la față. Chiar și vocea lui semăna cu a lui Craig.

— Poftim? Doar nu ați stat de vorbă în timp ce vă fugăreați cu mașinile? a întrebat Mahoney.

— Mi-a strigat prin geam tare, parcă printr-un megafon: „Cross, M a spus că n-o să te înveți minte niciodată!” Avea accentul lui Craig.

— Şi apoi a aruncat balonul de sânge spre tine? a presupus Sampson.

— Exact.

— Ce naiba urmărește ticălosul ăsta nenorocit? a spus Mahoney.

— *Ticăloșii* ăștia nenorociți. La plural, m-a corectat Sampson. Dacă e să-l credem pe falsul Craig, atunci M *i-a spus lui* că nu te vei învăța minte niciodată.

— Falsul Craig, am spus și am zâmbit. Îmi place. Şi e corect. Spre ușurarea mea, John mi-a zâmbit la rândul lui.

Echipa de la FBI a apărut și criminaliștii au început să desprindă și să colecteze mai multe fâșii de sânge închegat, înainte să ne dea voie să spălăm parbrizul cu furtunul lui Sampson.

— Nu crezi că am înnebunit, nu-i așa? l-am întrebat pe Mahoney.

— Pentru că ai zis că l-ai văzut pe Craig? Nu. Ce zici tu e că ai văzut pe cineva care ar fi putut fi fratele lui mai mare. Te cred. Acum trebuie să mă duc acasă și să dorm puțin.

— Apreciez asta, Ned.

— Oricând, prietene.

Am privit în urma lui.

— O bere? m-a întrebat Sampson.

— Sigur.

S-a dus la un frigider din garajul său, a scos două sticle și mi-a dat una. Am tras o duș mare din ea, simțind răceala plăcută pe gât. Am lăsat apoi sticla jos și am spus:

— Eram în drum spre tine când falsul Craig mi-a umplut parbrizul de sânge.

— Chiar așa?

— Da. Eram supărat și am vrut să îți cer scuze din nou, în persoană. Contează mult pentru mine prietenia sau relația frățească dintre noi. Nu se va mai întâmpla.

Sampson a dat din cap și apoi m-a privit în ochi.

— Putem să uităm de asta.

— Îți mulțumesc, am spus, intinzand sticla de bere spre a lui. Am nevoie de tine și de tot ce aduci tu în viața mea, John, acum mai mult decât oricând.

A ciocnit cu mine și a spus:

— La fel și eu, Alex.

CAPITOLUL 57

ÎN DUPĂ-AMIAZA ZILEI URMĂTOARE, pe la ora unu, mă îndreptam grăbit spre intrarea vizitatorilor de la centrul de detenție Alexandria.

De serviciu era adjuncta șerifului din Fairfax, Estella Maines.

— Dirty Marty din nou?

— Da, cu domnul Forbes aș vrea să vorbesc, vă rog.

— E foarte căutat. Sunteți al treilea vizitator pe ziua de astăzi.

Ușa de oțel s-a deschis cu un bâzâit. Un alt ofițer m-a condus spre cabină, unde am așteptat zece minute bune până să apară agentul dezonorat. Avea o barbă de două zile și era mai nesigur în mișcări decât îmi aminteam. Mi s-a părut chiar foarte slăbit, după felul cum s-a așezat pe scaun în fața mea. M-a privit îndelung.

— Îți mulțumesc că ai venit, a spus el în cele din urmă, cu o voce răgușită, aspră.

— Aș fi preferat să vorbim la telefon.

— Nu m-ai fi crezut.

— Marty, am cincisprezece minute la dispoziție.

S-a aplecat, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, vizibil afectat de ceva.

— Ghici cine m-a vizitat în dimineața asta.

— Am auzit că ai avut deja doi vizitatori.

A încuviințat, cu o înclinare scurtă a capului.

— Avocatul meu și apoi un vechi prieten comun.

— Cine?

— Kyle Craig.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Craig e mort.

— Atunci a înviat. E ca Lazăr. Cross, îți spun, acum patru ore ticălosul ăla a stat chiar acolo unde

te afli tu.

M-a cuprins tremuratul și mi s-a făcut pielea de găină.

— Nu are cum să fie Craig. El e mort.

Forbes s-a enervat.

— Uite ce e, Cross, trebuie să mă asculți...

— Arăta exact la fel ca ultima oară când l-ai văzut?

S-a liniștit.

— Nu. Era mai bătrân decât mi-l amintesc, dar toți îmbătrânim.

— Ţi-a spus că era Kyle Craig?

— N-a fost nevoie. Doar a zâmbit după ce a observat reacția mea când l-am văzut acolo, apoi a scos o batistă și a folosit-o să ia receptorul. Şi a zis pe un ton degajat, cu accentul lui tărăgănat: „A trecut multă vreme, Marty“.

Forbes mi-a mărturisit apoi că fusese bulversat, pentru că era clar că nu putea fi vorba de o fantomă. Omul era real, avea vârsta pe care ar fi trebuit să o aibă Craig dacă ar fi fost încă în viață și părea foarte amuzat.

— I-ai spus pe nume? Craig?

— I-am spus Kyle. Cred că mai întâi am rămas cu gura căscată și apoi am rostit numele cu voce tare.

— Cum a reacționat?

— Tot zâmbea la mine și apoi a râs puțin, ca și când ar fi auzit o poantă în mintea lui. Nu înțeleg cum ar putea fi el. După toți acești ani...

— Nu este Craig, l-am asigurat. Dar ce voia tipul ăsta? Să-i spunem falsul Craig...

— A vrut să ne transmită un mesaj.

— Mie și ție?

— Exact. Un mesaj de la M.

M-am așezat mai bine pe scaun.

— Care este mesajul?

— „N-o să te înveți minte niciodată.”

— Asta e tot?

— Exact cum ai auzit. Mi-a zâmbit, a pus telefonul în furcă și a plecat.

M-am holbat la el.

— „N-o să te înveți minte niciodată”?

— Nu știu ce a vrut să spună. Cross, mă crezi, nu-i așa?

M-am gândit la balonul cu sânge care se izbise de parbrizul meu chiar după ce acea voce puternică strigase un mesaj asemănător.

— Cross?

M-am ridicat.

— Te cred, Marty. Trebuie doar să verific câteva lucruri.

CAPITOLUL 58

I-AM GĂSIT PE MAHONEY ŞI SAMPSON mâncând cheeseburgeri într-un separeu din localul preferat al lui Ned de pe Capitoliu. Am pus un plic maro pe masă.

— Falsul Craig l-a vizitat pe Marty Forbes mai devreme, la centrul de detenție Alexandria. Un ofițer de acolo m-a ajutat să obțin niște cadre de pe filmarea înregistrată de camerele de supraveghere.

— Serios? De ce pe Forbes? a întrebat Ned, în timp ce scotea pozele din plic. Şi-a pus ochelarii de vedere și a studiat cadrele, încruntându-și sprâncenele, apoi i-a dat două poze lui Sampson.

— Iisuse, Alex, nu glumeai, a spus Mahoney, clătinând din cap.

— Tipul ăsta arată exact ca un Kyle Craig mai bătrân. Același păr blond nisipiu, aceeași tunsoare.

— Ce ciudat, a îngăimat John.

— Uită-te la ultima pagină. Este o copie a actului său de identitate.

Mahoney a răsfoit foile și s-a uitat la permisul de conducere de Pennsylvania.

— Gordon Harris, Flintlock Lane, numărul 27, Lancaster, Pennsylvania. Pare autentic.

— Aproape autentic. A existat un Gordon Harris care a locuit pe Flintlock Lane la numărul 27 în Lancaster, până a fost găsit strangulat în garajul său, acum cinci luni.

— Cu o cravată? a întrebat Sampson.

— Cu o coardă de pian. Încă nu am vorbit cu investigatorii de la Omoruri, dar presupun că îi lipsea permisul de conducere.

Mahoney a rămas un moment pe gânduri.

— De ce te-ai dus să-l vizitezi pe Forbes?

I-am explicat mesajul de la M și teoria lui Forbes potrivit căreia aceeași persoană îi pusese în

cârcă uciderea traficanților de carne vie de pe coasta Floridei.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, a remarcat Mahoney.

— Nici mie, a adăugat Sampson.

— Primele două dăți am fost să îl văd pe Marty în calitate de terapeut. Nu puteam să vorbesc despre nimic din ce mi-a spus la acele întâlniri, care au fost practic niște ședințe de terapie. Lui Ned nu i-a plăcut să audă asta, dar a lăsat-o baltă și a studiat din nou pozele falsului Craig.

— Vezi a doua fotografie? l-am întrebat. Cea în care ține mâna pe bufet în fața ofițerului Maines? A fost singura ocazie când l-am văzut atingând ceva în interiorul instituției. Maines a chemat un tehnician să încerce să îi ia amprentele, deși sunt slabe șanse, pentru că Dumnezeu știe câți oameni își pun mâinile pe acolo pe parcursul unei zile.

— Dar trebuie să fie camere de supraveghere pe străzile din afara instituției, a spus Sampson.

— Da, sunt, și încă instalate în mai multe poziții, a adeverit Mahoney.

— Atunci îl putem urmări pe înregistrare, după ce a plecat din închisoare.

— Poate până la mașina lui, am spus. Un SUV negru.

Telefonul lui Ned a piuit brusc. El a privit ecranul, a apăsat pe un buton și a dus telefonul la ureche.

— Vrei ceva de mâncare? m-a întrebat Sampson.

M-am uitat la ceas: era două după-amiaza.

— Voi mânca acasă. I-am promis bunicii că la trei o duc la medic.

Mahoney a închis, uluit.

— Alex, la telefon erau cei de la laborator. Au rezultatele analizelor sângelui prelevat de pe parbrizul tău noaptea trecută.

— E sânge uman? a întrebat Sampson.

— Evident, a spus el. Dar nu al unui singur om. În acel balon era sânge provenind de la opt persoane diferite.

CAPITOLUL 59

OPT SURSE DIFERITE DE SÂNGE. De la opt oameni.

Gândul acesta m-a frământat permanent, în drum spre casă. L-am alungat abia când am găsit-o pe Jannie trează și într-o dispoziție mai bună.

— Mă simt atât de bine, a spus ea, părând mai bine-dispusă decât o văzusem de săptămâni bune. Aș putea probabil să ies să alerg.

— Nicio șansă, am spus. Am citit instrucțiunile date de medic. Problemele tale au fost cauzate, în parte, și de suprasolicitare. Iar situația asta trebuie să înceteze.

— Tată...

— Nu glumesc. Trebuie să faci ceva ca să te poți odihni așa cum ai nevoie pentru competiții.

Spre mirarea mea, Jannie nu a comentat.

— În mod sigur am nevoie să dorm mai mult și să mănânc mai bine dacă vreau să fac tot posibilul pentru a o convinge pe doamna Wilson să îmi ofere bursa.

Am zâmbit.

— M-am gândit eu că îi vei lua provocarea în serios.

— Voi încerca să particip la cel puțin două competiții de la vară la alte probe decât alergare. Voi munci pentru asta, voi da tot ce pot și, dacă se va dovedi că nu sunt un atlet multidisciplinar, n-o să fie nicio problemă. O să mă înscriu la Universitatea din Oregon sau în altă parte. În orice caz, va fi bine.

Am îmbrățișat-o.

— Cred că este un mod bun de a privi lucrurile.

— Nana spune că luni pot să mă duc la școală.

— Nu mai ai febră?

— De cinci zile nu mai am.

— Hai să vedem cum te simți duminică.

În cameră a intrat bunica mea.

— Nana, nu arăți cu nicio zi peste optzeci de ani, a spus Jannie.

Mama Nana a râs.

— Îmi arăt vârsta, dar mulțumesc.

Am plecat și am mers cu mașina până la cabinetul medicului bunicii, aflat în cartierul Cleveland Park din Districtul Columbia. Am petrecut o oră cu doctorița Patricia Long, medicul geriatru care o trata pe bunica mea de mai bine de zece ani.

— Doamnă Hope, continuați să fiți un miracol al medicinei, a spus doctorul Long, uitându-se pe analizele de laborator efectuate cu o săptămână în urmă. Aveți nivelul colesterolului rău foarte scăzut, iar colesterolul bun este ridicat. Arătați ca un copil sănătos de șaptezeci de ani!

— Deci vreți să spuneți că o să mai rămân pe aici pentru o vreme?

— Aș paria că da, dacă nu intervine vreun accident!

A fost reconfortant să aud asta și, în timp ce o duceam pe bunica acasă, i-am mulțumit încă o dată lui Dumnezeu că o adusese în viața mea și o ținuse acolo atât de mult timp. Era atât ancora mea, cât și vântul din pânzele mele.

Am avut o seară plăcută, liniștită. Bree a sunat să spună că va întârzia. Ali a avut parte de o cursă de biciclete grozavă alături de echipa Wild Wheels.

— În trei săptămâni are loc un concurs în Pennsylvania, a spus Ali. Zece kilometri prin pădure, contracronometru. Pot să merg?

— Cum ajungi acolo?

— Au o dubiță și însoțitori. Antrenorul a spus că joi îmi va trimite un document cu toate cele necesare.

— Atunci vom vedea joi.

— Căpitanul Abrahamsen crede că este o idee bună, a insistat Ali. Ştii, pentru un prim concurs...

Jannie a clătinat din cap.

— Dar ce s-a întâmplat cu cărțile tale?

Ali s-a încruntat.

— Nimic. De ce?

— Nu tu trebuia să fii tocilarul familiei?

— Vrei să spui că nu poți fi și inteligent, și activ fizic? s-a răstit Ali, enervat.

— Nu... de fapt, uită că am adus vorba despre asta. Du-te cu bicicleta de teren. Sigur o să ajungi la X Games.

Fratele ei a rânjit, vesel.

— Ar fi minunat!

După cină, Ali și Jannie s-au dus în camerele lor să învețe, Mama Nana a început să urmărească la televizor o înregistrare a emisiunii *Antiques Roadshow,* iar eu am urcat la biroul meu de la mansardă, am încuiat ușa și m-am uitat la cutiile care conțineau documentele despre Kyle Craig.

Nu-mi venea să mă apropii de dosarele Craig, deoarece mă tulburau de fiecare dată când o făceam. Craig acționase ca un criminal în serie chiar sub nasul meu și sub nasul unora dintre cei mai buni agenți din FBI. Oare câți oameni am fi putut salva dacă am fi văzut sau am fi înțeles dovezile cu care l-ar fi putut identifica mai devreme?

Întrebările de acest fel mă împiedicau, de obicei, să-i deschid dosarele.

Şi trebuia să parcurg alte două cutii cu documente din dosarul Edgerton, care începuse cu adevărat la câteva luni după ce Craig îl împușcase pe proprietarul magazinului de cravate.

Mă simțeam foarte agitat doar când mă uitam la dosarul Edgerton. În acele cutii se putea afla ceva care să ducă la M, dar cu siguranță conțineau lucruri care să mă bage într-o stare deplorabilă.

Am ales răul care părea mai mic și m-am îndreptat spre cutiile dedicate crimelor lui Craig.

Am ales una la întâmplare și am deschis-o, găsind o fotografie cu Craig în ziua în care absolvise Academia FBI.

Pe atunci avea 26 de ani și deja ucidea, dar în acea fotografie avea chipul unui înger răzbunător. Sau cel puțin așa mi s-a părut.

Chiar dacă era tânăr în fotografie, asemănarea lui cu falsul Craig era uluitoare.

Am petrecut următoarea oră studiind fișiere care acopereau primii ani ai lui Craig, acordând o atenție specială membrilor vastei sale familii. Am notat fiecare văr de sex masculin care avea aproximativ vârsta lui, plus sau minus trei ani.

În această categorie se încadrau patru bărbați. Doi erau fiii mătușii lui Craig pe linie maternă. Un altul era fiul fratelui tatălui său, iar al patrulea era fiul mătușii lui pe linie paternă.

Am găsit o foaie datată de pe vremea când Craig era vizat pentru admiterea la Academia FBI. Era o scurtă notă care spunea că agenții de teren care îl susțineau pe Craig vorbiseră cu vărul său, Ted Shaw, cel mai mare dintre fiii mătușii sale materne.

Shaw le destăinuise agenților că în copilărie Craig manifestase cruzime față de animale. „Băga petarde în gura broaștelor“, spunea nota.

Cum de nu luaseră în seamă evaluatorii un asemenea aspect? Cruzimea față de animale e un puternic semnal de alertă. Mulți dintre cei mai groaznici asasini din istorie și-au început cariera infracțională dovedind sadism față de ființe lipsite de apărare.

S-a auzit o bătaie rapidă în ușă, care m-a făcut să tresar.

— Alex? a strigat Bree.

— Da, draga mea, am puțină treabă. Lasă-mă să termin și cobor imediat.

— Mă găsești pe stradă, la casa de vizavi de familia Casey.

— E cumva casa unde latră câinele ăla toată noaptea?

— Da. Dublă omucidere, a spus ea. Tocmai am fost anunțați.

CAPITOLUL 60

OFIŢERI ÎN UNIFORMĂ STĂTEAU LÂNGĂ O camionetă parcată în fața bungaloului aflat vizavi de casa prietenilor Mamei Nana, Jill și Neal Casey. Aceștia stăteau în fața casei lor, părând îngrijorați.

— Noi am sunat la poliție, ne-a anunțat Jill, o bătrână care, deși trecuse de 80 de ani, încă juca tenis.

— Iar eu i-am găsit, a completat-o Neal, care era mai puțin sprinten decât soția lui, dar își păstrase mintea ageră.

Ne-au explicat că familia Richardson, un cuplu tânăr din Newark, închiriase recent casa. Mary era infirmieră de noapte la Centrul Medical GW. Keith era agent de bursă, complet surd fără aparatul său auditiv.

Familia Richardson avea un terier Jack Russel pe nume Otto.

— A lătrat toată noaptea, a spus Jill. Puteai să te duci acolo și să bați la ușă, dar dacă Keith nu avea aparatul auditiv pus, n-aveai nicio șansă să te audă.

— Ceea ce s-a și întâmplat în după-amiaza asta, a spus soțul ei. Încercam să citesc și câinele lătra întruna. M-am dus acolo să le fac observație și am găsit ușa de la intrare întredeschisă. M-am uitat înăuntru și am văzut suficient cât să sun la serviciul de urgențe.

Bree și cu mine le-am mulțumit, apoi am traversat strada către ofițerii în uniformă.

— Ați fost înăuntru? a întrebat Bree.

— Ne-am gândit că vreți să intrați prima, doamnă Stone.

— Da. Vă mulțumesc, domnilor, a spus ea și a luat-o înainte spre verandă.

Aici ne-am oprit să ne punem protecții de pantofi albastre, mănuși de unică folosință și măști chirurgicale. Bree a deschis ușa. Dincolo de intrare, în dreapta, o scară ducea la etaj. Pe prima treaptă, câinele care lătra mereu era mort, aparent cu gâtul rupt.

În livingul care se deschidea dincolo de scară am găsit-o pe Mary Richardson. Era întinsă pe podea, lângă o masă impozantă, și purta uniforma verde de spital, mănuși chirurgicale, un aparat masiv de respirat și o mască protectoare. În jurul gâtului avea o cravată strânsă, cu dungi albastre și roșii.

Așezat pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din jurul mesei, Keith Richardson era îmbrăcat asemănător. El fusese strangulat cu o cravată cu picățele roșii și galbene.

Pe masa aflată între cele două victime se aflau o mulțime de cristale de metamfetamină, pe cale de a fi ambalate. Alături, lângă grămada de droguri – să tot fi fost un kilogram – se afla un bilet cu un mesaj tipărit.

> Cross, de obicei sunt răbdător ca un sfânt, dar nenorocitul de câine nu se mai oprea din lătrat și jigodiile astea vindeau droguri copiilor. Mă bucur că am putut să dau o mână de ajutor.
> – M

CAPITOLUL 61

TRECUSE DEJA DE ora două dimineața când Bree și cu mine ne-am întors acasă. A trebuit să așteptăm o echipă de la departamentul de siguranță a materialelor periculoase, pentru a prelua substanțele chimice aflate în bucătărie, înainte ca restul locului crimei să poată fi cercetat.

Nenorociții ăștia vindeau droguri copiilor. Mă bucur că am putut să dau o mână de ajutor.

— De unde știa că familia Richardson făcea trafic de metamfetamină? m-a întrebat Bree.

— Nu știu, dar jur că a făcut o greșeală pe undeva.

— Până acum nu pare să fi făcut, a spus ea, căscând. Trebuie să dorm.

Şi eu trebuia să dorm, dar somnul nu a venit ușor. De fiecare dată când simțeam că ațipesc, îmi apăreau în minte momentele cu falsul Craig, sângele a opt oameni împrăștiat pe parbrizul meu și cravatele de mătase în jurul gâtului traficanților de metamfetamină.

Chiar și câinele ucis a apărut în visele mele agitate, ca și cutiile rămase din dosarele Edgerton, conținutul lor fiind împrăștiat pe o cărare prin pădure pe care mergeam în timp ce îl urmăream pe M, o siluetă întunecată, mai mică decât mă așteptam.

Nu este deloc ușor să strangulezi pe cineva. E nevoie de forță și pentru asta trebuie să fii solid. La fel și să tai capul cuiva. Şi totuși, M din visul meu era suplu, cu umeri înguști și alerga, alerga, alerga...

M-am trezit tresărind pe la cinci dimineața și am auzit păsări ciripind la fereastră. Simțindu-mă amețit, mi-am amintit totuși de acel M suplu și rapid care îmi bântuise visul și alergase pe lângă dosarele cu Mikey Edgerton prin pădure.

Dosarele Edgerton. Am auzit că dacă frica te împiedică să faci ceva, trebuie să îți faci curaj și să faci acel lucru oricum, altfel vei fi stăpânit mereu de îndoială și de teamă.

M-am ridicat încet din pat și am urcat la mansardă.

După ce am încuiat ușa, am deschis ultimele cutii cu documente referitoare la violatorul în serie și criminalul pe care îl văzusem electrocutat cu câteva săptămâni înainte. Când am început să citesc, am simțit pe limbă un gust acru. Imagini din trecutul meu îngropate demult au reapărut, la început încețoșate, apoi tot mai clare, toate fiind însă extrem de tulburătoare.

CAPITOLUL 62

În urmă cu unsprezece ani

JOHN SAMPSON S-A UITAT LA MINE și a dat din cap. Stomacul mi s-a făcut ghem. Gâtul îmi ardea de la refluxul gastric.

— Trebuie să mai fie ceva pe aici în afară de cravate, am spus. Un tip ca ăsta sigur are trofee pe undeva.

Percheziționam un apartament cu trei dormitoare din Arlington, în Virginia, cu vedere panoramică spre râul Potomac și Jefferson Memorial. Apartamentul îi aparținea lui Michael „Mikey“ Edgerton.

După ce Kyle Craig l-a ucis pe Gerald St. Michel, vânzătorul de cravate cu antecedente de prădător sexual, cei mai mulți oameni au crezut că St. Michel era responsabil și pentru uciderea celorlalte tinere, inclusiv a lui Kissy Raider. Dar eu aveam îndoieli.

Evident, la fel avea și M, deoarece am auzit asta chiar de la el, prima oară la aproximativ trei săptămâni după ce Kyle Craig îl ucisese pe St. Michel.

Mesajul de două propoziții a venit imprimat pe o hârtie albă simplă, într-un plic alb simplu, fără adresa expeditorului:

Nu este St. Michel. Mulțumește-mi mai târziu. – M

Din întâmplare eram de acord cu M, oricine ar fi fost el, și am pus mesajul deoparte.

Dar apoi un bărbat a atacat-o pe Gladys Craft, o tânără blondă care făcea jogging într-o seară târziu în Falls Church, din Virginia. Răpitorul a folosit o cravată pentru a-i lega mâinile și apoi a aruncat-o într-o dubiță.

Craft a reușit să fugă din dubiță când aceasta s-a oprit la un semafor, iar ea a putut oferi ulterior poliției o descriere aproximativă a atacatorului și a ultimelor două cifre ale numărului de înmatriculare al mașinii – care era înregistrat în statul Virginia.

Când am auzit de cravată, eu și Sampson ne-am implicat din nou. Am folosit computerele pentru a filtra posibile potriviri între proprietarii de mașini cu plăcuțe care aveau ultimele două cifre indicate de Craft și infractorii care aveau antecedente de agresiuni sexuale.

Am dat de o potrivire foarte bună cu Michael Edgerton, care locuia în Arlington, conducea un birou al afacerii de import/export a familiei sale și fusese suspect în trei cazuri de atacuri în timp ce studia la Institutul de Tehnologie Vestimentară din New York.

Aceste cazuri fuseseră închise la cererea victimelor. Părinții lui Edgerton îi plătiseră ca să renunțe la acuzații. Când le-am contactat pe femei, toate tinere, blonde și planturoase, au fost reticente în a sta de vorbă cu noi până când le-am povestit despre femeile care muriseră.

În secunda în care am menționat că femeile au fost strangulate cu cravate, au început să plângă, deoarece Edgerton folosise cravate de mătase pentru a le controla pe toate.

Ne-am convins că Edgerton și nu proprietarul defunct al magazinului de cravate era responsabil pentru violurile și uciderea lui Kissy Raider și a celorlalte femei. L-am pus sub supraveghere și am tot săpat în trecutul său.

Când am reușit să-l plasăm în apropierea a șase dintre cele opt victime la momentul morții lor, un judecător a acceptat să emită un mandat de percheziție. Și așa am ajuns, în acea zi, în apartamentul lui Edgerton.

— Nu văd niciun trofeu, a spus Sampson.

— Știu, am încuviințat eu. Dar ăsta e tipul pe care îl căutăm. Instinctul nu mă înșală.

— Asta cred și eu. Dar nu își ține trofeele aici.

— Probabil că nu, am spus și m-am dus în baie.

Pentru un bărbat care locuia singur, casa era curată ca lacrima. Pe perete atârna o fotografie cu un Edgerton mult mai tânăr, alături de familia lui, pe o barcă cu pânze, toți radiind de fericire.

Toți cei din familia lui știau că Mikey era un psihopat chiar de la acea vârstă, m-am gândit eu. Părinții lui plătiseră deja tăcerea a trei tinere agresate până la momentul când fusese făcută fotografia.

M-am înfuriat la gândul că dacă nu găseam rapid niște dovezi, tipul acesta ar fi putut să scape nepedepsit din nou. În cel mai bun caz, dacă găseam ceva, avea să ne fie mult mai greu pe urmă să obținem mandate de percheziție pentru alte locuri pe care le-ar fi putut folosi ca să ascundă dovezile cruzimii sale.

Fără să mă gândesc prea mult, am scos o pungă mică de plastic. În ea se afla o singură șuviță din părul lui Kissy Raider. Când Sampson a intrat în baie, tocmai o scoteam din pungă. S-a uitat la pungă și la șuvița de păr.

— Şi-a ascuns trofeele în altă parte, am spus și am lăsat părul să cadă.

John a tăcut preț de câteva momente, apoi a spus, fără ca un mușchi să i se clintească pe chip:

— O să pun echipa de la criminalistică să caute aici în continuare.

CAPITOLUL 63

În prezent

ÎN ACEA DIMINEAŢĂ, în biroul meu de la mansardă, mă uitam fără emoție la o copie veche a raportului de laborator care susținea că părul pe care îl plantasem îi aparținea lui Kissy Raider. Am închis dosarul și am deschis altul care conținea o copie a aceluiași raport, emisă în sprijinul obținerii de mandate de percheziție pentru toate casele și afacerile deținute de familia lui Mikey Edgerton.

Am găsit un jurnal de dovezi care înregistra diversele obiecte descoperite sub dușumeaua din camera lui Mikey din casa de vacanță a familiei Edgerton, aflată pe malul unui lac din vestul statului Maryland. Am scanat lista cu privirea până când am văzut:

> Opt (8) șuvițe de păr blond în pungi de specimen.
> Opt fotografii Polaroid a opt femei, toate blonde.

Fotografiile nu se găseau în dosarele mele, dar mi le-am amintit la fel de clar ca și când le-aș fi văzut ieri. În fiecare dintre ele, inclusiv în imaginea care o înfățișă pe Kissy Raider, fiecare dintre acele femei nefericite era vie, legată, cu căluș la gură și îngrozită.

Am închis dosarul și apoi cutia, fără să fie nevoie să mă uit mai departe, fără să fie nevoie să văd rezultatele testului ADN – care lega cele opt șuvițe de păr de cele opt victime ale lui Edgerton.

Și șuvița de păr pe care o plantasem? Nu mă împiedicase niciodată să dorm. Niciodată. Mikey Edgerton le violase și le ucisese pe acele femei. Nu exista nicio îndoială.

Cineva mă poate întreba dacă cred că scopul scuză mijloacele, și aș răspunde că în acest caz, da. Se făcuse dreptate pentru familiile lui Kissy Raider

și ale celorlaltor victime ale lui Edgerton când acesta fusese condamnat. Şi se făcuse și mai multă dreptate atunci când el optase pentru scaunul electric. Iar lumea, după părerea mea, devenise un loc mai sigur.

Cu o zi înainte îmi cumpărasem un telefon cu cartelă. Acum am văzut că primisem un mesaj pe el de la Sampson.

> Trezește-o pe șefa. Nu răspunde la telefon. Vino cu ea să ne întâlnim la intersecția dintre Seventeenth și R Southeast. O să vrea să vadă asta.

CAPITOLUL 64

DOUĂZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, Bree și cu mine am coborât din mașina ei și am mers spre două autovehicule de patrulă și către barierele instalate la intersecția dintre Seventeenth și R, în sud-estul Washingtonului.

Sampson a venit grăbit spre noi.

— Câte victime? a întrebat Bree.

Trotuarele erau goale, dar oamenii, mulți încă în pijamale și halate, se uitau la noi pe geam.

— Șase, a spus Sampson. Și încă nu am adus câinii să caute.

Am văzut cum umerii lui Bree se încovoaie sub greutatea acelor cuvinte. Șase victime.

Sampson ne-a condus la o clădire de cărămidă din mijlocul cvartalului, unde funcționase cândva o mică tipografie, acum abandonată și pusă sub sechestru, împrejmuită de un gard de sârmă. Ferestrele, de mult sparte, erau înlocuite cu placaje de lemn desenate cu graffiti.

Scândurile de lemn fuseseră smulse de pe ușile duble de la intrare, care rămăseseră deschise. Imediat ce am intrat, ne-a izbit mirosul de urină stătută și de fecale.

Locul era distrus. John nu părea să fie interesat de nimic din interior. A intrat cu pași repezi în clădire și a ieșit prin spate, într-o parcare cu pavajul crăpat.

Pe latura opusă a parcării erau ancorați din patru în patru metri stâlpi de beton înalți de un metru, legați între ei cu lanțuri grele.

În vârful fiecăruia dintre cei șase stâlpi din apropiere se afla un cap tăiat, cu ochii deschiși, privind în gol, cu gura căscată. Sângele se scurgea din găuri și se prelingea pe stâlpi, arătând ca tentaculele unei meduze roșii.

— Va trebui să aducem o armată de polițiști aici, a spus Bree.

A scos stația de emisie-recepție din suport și s-a întors în clădirea abandonată. O auzeam cum dă ordine ferm, chemându-și subalternii la locul crimei, în timp ce Sampson și cu mine am traversat parcarea, spre capetele tăiate.

— Un criminal care nu discriminează, a spus Sampson și am înțeles la ce se referea. Cele șase victime erau un bărbat afro-american, un bărbat asiatic, un bărbat hispanic, o femeie hispanică, o femeie caucaziană și un bărbat caucazian.

Bărbatul hispanic și femeia caucaziană păreau să aibă în jur de patruzeci de ani, iar ceilalți păreau să aibă puțin peste douăzeci de ani. Observând tenta cenușie a bărbatului caucazian, l-am atins cu o mână înmănușată și am descoperit că avea pielea rece ca gheața.

— Capetele au fost congelate, am spus. De aceea curge sânge din ele acum.

— O mișcare destul de ambițioasă să te plimbi prin oraș cu șase capete congelate în miezul nopții. Ce fel de om ar face asta?

— Măcelarul ar fi făcut asta, am spus, simțind că fuseserăm păcăliți din nou. Congelarea capetelor era fetișul lui Tanner Oates, după ce acesta își ucidea victimele.

— Dar Oates este mort. L-ai văzut murind.

— L-am văzut murind și pe Mikey Edgerton, am spus. Şi pe Kyle Craig.

Înainte ca Sampson să poată răspunde, am auzit undeva în spatele meu un sunet surd, înfundat, după care o explozie uriașă a sfârtecat tipografia abandonată și a transformat instantaneu în așchii plăcile de lemn cu care ferestrele fuseseră acoperite. Suflul exploziei m-a făcut să-mi pierd echilibrul, în timp ce urechile au început să-mi țiuie strident. Am avut nevoie de câteva clipe să-mi amintesc cine intrase în clădire.

— Bree! am urlat și am fugit direct spre ușa din spate.

CAPITOLUL 65

ADESEA, CÂND ÎNCHID ochii, încă mă văd alergând spre fumul cenușiu și spre flăcările care țâșneau din ferestrele explodate, prin ușa din spate și prin rampa pentru marfă.

Anii de instrucție mă somau să stau departe de clădire și să aștept pompierii. Dar mi-am amintit interiorul tipografiei – podele de beton, stâlpi de oțel, gunoaie. Nu exista lemn. Nu existau combustibili. Am sărit peste scări, mi-am tras jacheta peste cap și am înaintat prin căldura și prin fumul degajat doar de substanțe chimice.

— Bree! am strigat. Bree!

Urechile încă îmi țiuiau de la explozie. Focul devora mormane de gunoaie, în dreapta mea. Flăcările parcă respirau, încet și ireal.

— Bree!

Căldura a devenit prea intensă, forțându-mă să o iau la stânga; de-abia mai puteam vedea. Mi-am băgat în gură căptușeala jachetei și am aspirat aer curat prin ea. Apoi m-am lăsat în patru labe ca să mă feresc de văpaia flăcărilor și de fumul care se ridica deasupra.

Din acea poziție aveam o vizibilitate mai bună. Vedeam baza stâlpilor de oțel, ca niște copaci în ceață, în timp ce mă târâm înainte, oprindu-mă, din când în când, ca să strig:

— Bree!

Niciun răspuns. Continuam să privesc într-o parte și în alta, căutând o siluetă umană.

Şi apoi am văzut una prin fum, undeva în stânga mea: o femeie întinsă pe-o parte, cu spatele la mine. M-am târât spre ea, temându-mă de ce era mai rău.

Când am ajuns la ea și am întors-o pe spate, am văzut că era unul din ofițerii de patrulă. Suferise arsuri grave, dar respira totuși.

Am apucat-o de guler, m-am ridicat în picioare și am început să o târăsc spre ieșire.

Am zărit intrarea. Soarele strălucea prin fum ca un halou și m-am grăbit într-acolo, împleticindu-mă, tușind și icnind.

Când am scos femeia afară, alți ofițeri au alergat să mă ajute. Îmi simțeam degetele arse. Vederea îmi era mai mult decât încețoșată. Am auzit sirenele apropiindu-se.

— Comandant Stone! am strigat, simțind cum panica se transformă în isterie. Unde este?

— Alex!

M-am întors, disperarea de a o pierde risipindu-se în eter când i-am auzit vocea, în timp ce Bree venea în fugă de vizavi. M-a cuprins în brațe și atunci nu a mai contat că mă ardeau gâtul și ochii.

— O, Dumnezeule, a suspinat ea și ne-am îmbrățișat strâns. Eram pe stradă și...

— Am crezut că ești înăuntru, am spus. Am crezut că te-am pierdut.

— Nu, iubitule, a rostit, pe un ton hotărât, Bree. N-o să mă pierzi niciodată. Înțelegi?

— Trebuie să mă spăl pe ochi și să primesc niște oxigen. Fumul acela... este toxic.

Atunci și-a reintrat pe deplin în rol. S-a întors spre oamenii care stăteau în fața caselor lor și ne priveau.

— Are cineva un furtun de grădină?

O femeie a răspuns afirmativ și după câteva minute Bree îmi spăla ochii cu un jet abundent de apă rece. Sampson, care ocolise clădirea în flăcări, le-a cerut pompierilor să îmi aducă o mască și oxigen.

Femeia ofițer a fost urcată într-o ambulanță, care s-a îndepărtat rapid, cu girofarul clipind și sirena răsunând prelung.

Cu fiecare respirație și fiecare tuse mă simțeam mai bine, mai puțin sufocat de fumul dens. Şi, chiar dacă îmi simțeam ochii ca și când aș

fi privit direct în soare, când focul a fost adus sub control, vederea mi se îmbunătățise deja.

— Cred totuși că ar trebui să te duci la urgențe și să îți verificăm ochii și plămânii, m-a sfătuit Bree. Te rog, bine? Rostise cuvintele cu atâta îngrijorare și iubire, încât am fost de acord.

— Bine, dar știi ceva?

— Ce?

— Cred că acele capete au fost doar o momeală. Cineva a vrut să venim aici pentru ca apoi să detoneze bomba.

Înainte ca Bree să poată răspunde, am simțit cum telefonul cu cartelă îmi vibrează în buzunar. L-am scos și am privit ecranul, dar vederea îmi era încă prea încețoșată ca să pot citi cuvintele. I l-am arătat.

— Ce scrie?

Bree a luat telefonul s-a oprit și apoi a răspuns:

— Scrie: „Cross, tu și familia ta trebuie să fiți mai atenți”. Este semnat „M“.

CAPITOLUL 66

KEITH KARL RAWLINS A SUNAT ÎN ACEA seară ca să îmi spună că telefonul meu personal fusese într-adevăr spart și compromis de o bucată insidioasă de cod, care fusese cel mai probabil scris în China. În mod evident, codul făcea ca telefonul meu să trimită la o adresă de pe dark web o înregistrare a tuturor operațiunilor desfășurate pe el.

Deci M a ascultat, a privit, a citit în tot acest timp, m-am gândit, întinzându-mă în pat. De câtă vreme? Şi cum aflase numărul telefonului meu cu cartelă? îl dădusem numai familiei mele și colegilor apropiați – oare și ei erau urmăriți?

Acest ultim gând era cel mai tulburător. M mă ascultase prin telefon, practic urmărindu-mi virtual fiecare mișcare. Şi poate că făcea asta cu toți cei care încercau să-l prindă.

Ce altceva auzise în ultima săptămână? în ultima lună? în ultimul an?

Am adormit cu greu. În ciuda unui unguent oftalmic pe care îl primisem la urgențe, ochii încă mă usturau. Şi aproape din oră în oră aveam accese de tuse.

Dar în dimineața următoare m-am trezit înaintea tuturor și am făcut un tur al casei, verificând toate ferestrele și ușile. M-am gândit să pun camere de supraveghere în afara casei și m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să verificăm fiecare dispozitiv electronic pe care îl aveam.

Hotărârea mea de a-mi menține familia în siguranță și teafără s-a intensificat și după ce s-au trezit Ali și Jannie. I-am întrebat despre planurile lor pentru acea zi.

Chiar dacă se simțea și mai bine decât cu o zi în urmă, Jannie a rămas acasă, pentru a recupera orele pierdute la școală. Ali trebuia să meargă într-

o excursie la Smithsonian și apoi într-o cursă cu băieții de la Wild Wheels.

— Te duc la școală azi, i-am spus.

— Pot să iau metroul.

— Oricum merg în aceeași direcție.

Pentru vârsta lui, fiul meu era remarcabil de perspicace. Chiar dacă nu a răspuns, mi-am dat seama că era bănuitor. Câteva momente mai târziu, Bree a coborât grăbită scările, cu o privire sumbră.

— Ești bine? a întrebat Ali.

— Nu, a spus ea tristă. Nancy Petit, unul dintre ofițerii noștri de patrulă, a murit noaptea trecută din cauza rănilor suferite în misiune.

Inima mi s-a strâns. Ofițerul Petit era femeia pe care o scosesem din incendiu.

— Îmi pare rău, am spus.

— Comandantul vrea să organizez un grup de lucru, așa că plec acum.

— Vrei să fiu acolo?

— Da, a spus ea. Prima ședință este la ora zece.

A băut cafeaua și a mâncat o felie de pâine prăjită, apoi am condus-o afară, până la mașină.

— Fii cu ochii în patru. M ne amenința pe toți în acel mesaj.

— Ştiu, a spus ea. De aceea îi voi cere șefului să trimită ofițeri aici.

— Mulțumesc. Sper ca M să fi făcut o greșeală trimițând acel mesaj și Rawlins să-l poată urmări.

— Ţine-mă la curent, a spus Bree.

M-a sărutat, mi-a spus că mă iubește și a plecat. Peste douăzeci de minute am plecat și eu împreună cu Ali.

— Deci, de ce mă duci de fapt la școală? m-a întrebat aproape imediat ce ne-am urcat în mașină.

Ştiam că e mai bine să nu evit întrebarea. Uneori, mezinul meu este pur și simplu prea isteț.

— Un tip rău mi-a urmărit telefonul și ne-a amenințat, i-am mărturisit. Așa că te duc la școală

cu mașina ca să fiu prudent. Şi vreau ca și tu să fii prudent. Ştii cuvântul ăsta, nu?

— Adică, cu mintea limpede?

— Mai bine zis, inteligent și precaut.

— Pot să fac asta.

— Ştiu că poți și așa vreau să fii, pentru o vreme. Dacă te duci undeva, vreau să știu unde, de ce și cu cine.

— Mereu fac asta.

— Bun. Ţine-o tot așa. Dacă vezi ceva sau pe cineva care ți se pare ciudat, îmi spui imediat, în regulă?

— Pot să îți trimit un mesaj pe Wickr!

Am tresărit.

— Gata cu Wickr. Nici măcar nu îl mai am instalat pe telefonul cel nou.

Ali a părut dezamăgit și a rămas tăcut tot restul drumului până la școală.

Dar, când am oprit în fața clădirii, m-a privit cu o expresie care nu ar trebui să fie pe chipul unui copil de zece ani.

— Tată, o să fie bine?

CAPITOLUL 67

BREE STONE, comandantul brigăzii de detectivi, și-a privit banda neagră de doliu de pe insigna brodată pe uniformă înainte să urce la pupitrul din sala de ședințe a sediului Poliției Metropolitane din Washington, DC.

Locurile erau ocupate de echipa de detectivi pe care o alesese personal și din care făceau parte și Alex Cross și John Sampson. Erau prezenți, de asemenea, agenți de legătură de la Biroul federal pentru alcool, tutun, arme de foc și explozibili și de la FBI, printre care se număra și Ned Mahoney.

Bree a cercetat cu privirea încăperea, în timp ce își aduna gândurile, fără să se gândească prea mult la faptul că șeful ei, comandantul Poliției Metropolitane, Bryan Michaels, stătea undeva în spatele sălii, cu brațele încrucișate. Încă de când îi oferise acest post, comandantul Michaels pusese presiune pe ea să obțină rezultate.

La început, Bree considerase că așteptările lui nu erau realiste, dar învățase să accepte evaluarea lui strictă ca făcând parte din munca ei. Dacă ea urma să supervizeze cele mai importante cazuri din oraș, atunci Michaels trebuia să o supravegheze permanent.

— Bună dimineața, a spus Bree, făcând liniște în sală. Apreciez că ați venit, deși ați fost anunțați într-un timp atât de scurt.

A văzut un scaun gol în fața ei.

— Ştie cineva unde este Ron Dallas?

— Am sunat de trei ori, dar nu a răspuns, a explicat partenera acestuia, Elaine Conrad.

— Atunci vom continua fără el, a spus Bree și a apăsat un buton de pe tastatura laptopului. Pe un ecran din stânga ei a apărut o fotografie recentă a ofițerului Nancy Petit, în uniformă.

— După cum știți, Nancy Petit a fost unul dintre cei mai buni ofițeri de patrulă. I-ați citit dosarul, ați citit numeroasele scrisori de apreciere pe care le-a primit în cei câțiva ani de activitate și înțelegeți pierderea suferită. Nu numai de familia și de logodnicul ei, Bill, ci și de către acest departament. Am pierdut cu adevărat unul dintre cei mai buni oameni ai noștri.

Bree s-a oprit, apoi s-a aplecat spre microfon și, cu vocea ei hotărâtă, a promis:

— Lucrurile nu vor rămâne așa. Vreau să mă fac corect înțeleasă. Lucrurile nu vor rămâne așa. Vom face tot ce ne stă în putere să aducem în fața justiției persoana responsabilă pentru acele capete congelate și pentru bomba care a ucis-o pe Nancy Petit.

S-a oprit iar, simțind cum atmosfera din încăpere trece de la furie la determinare, ceea ce își și dorise. Bree l-a privit în ochi pe comandantul Michaels și a dat din cap în semn de aprobare, apoi a continuat.

— Avem un suspect, a precizat ea. După cum știți, își spune M.

Bree a pus întreaga echipă de lucru la curent cu lunga istorie a lui M, de la prima scrisoare către Alex și până la mesajul trimis după explozia în urma căreia Petit fusese ucisă.

Sampson a intervenit:

— Deci, operăm pe baza ipotezei că M este responsabil și pentru capete, și pentru bombă?

— Având în vedere momentul mesajului, cred că este un punct de plecare rezonabil.

— Mai mult decât rezonabil, a încuviințat Alex. Vinovații sunt el și oameni care s-ar putea să lucreze pentru el.

Mahoney a ridicat mâna.

— Au fost identificate victimele?

— Medicul legist verifică amprentele dentare și ADN-ul tuturor, l-a informat Bree. Dar va dura ceva până vom afla cine sunt.

Un agent BATF pe nume Fred Allen s-a prezentat și a spus că oamenii săi duseseră la laborator bucăți din bombă și mostre de reziduuri chimice din vechea tipografie și trimiseseră mostre și la laboratorul FBI din Quantico.

Mahoney a promis o cooperare completă, dar i-a amintit, pe scurt, lui Bree că deoarece crimele lui M avuseseră loc în mai multe state și aproape sigur implicau răpiri, FBI avea să coordoneze vânarea lui.

— Sunt absolut de acord, a acceptat Bree. Dar vom lucra și noi din greu la acest caz și vom împărtăși cu voi toate informațiile găsite.

Comandantul Michaels a făcut câțiva pași în față. Era un bărbat masiv, ciolănos, care făcuse parte cândva din trupele de elită ale armatei SUA – și acest lucru se vedea pe el.

— Nu avem nicio descriere a acestui M? a întrebat el. Nu l-a văzut nimeni vreodată?

— Din câte știu eu, nu, a spus Bree. Doctore Cross, am dreptate?

CAPITOLUL 68

M-AM GÂNDIT PREŢ DE O CLIPĂ la cuvintele ei și am răspuns:

— Nu pot afirma cu certitudine că l-am văzut pe M, dar am văzut pe cineva care pretinde să se afle în contact cu M. Îi spunem falsul Craig, pentru că seamănă foarte mult cu Kyle Craig, sau cu felul cum ar fi arătat Kyle Craig dacă n-ar fi făcut operații estetice și ar mai fi încă în viață.

Comandantul Michaels m-a privit nedumerit.

— Ai o fotografie cu acest fals Craig?

— Da, a spus Bree și a tastat o comandă pe laptop. Pe ecran au apărut capturile pe care le obținusem de la centrul de detenție.

Comandantul a spus:

— Nu-mi amintesc cum arăta Craig.

Bree a tastat și a spus:

— Vă pot arăta ultima fotografie cunoscută cu el.

A apărut o a treia fotografie, făcută când Craig fusese înregistrat pentru prima oară în sistemul Biroului federal al sistemului de penitenciare din SUA.

În ciuda uniformei de deținut și a cătușelor, privea cu aroganță spre cameră.

— Într-adevăr asemănarea este izbitoare, a spus Michaels. Ești sigură că nu are cum să fie Craig? Dacă nu și-a modificat chirurgical înfățișarea?

— A făcut-o.

— De unde știi?

— Craig mi-a spus. Şi-a bătut joc de mine pe tema asta până în clipa în care l-am văzut sărind în aer, în acea explozie.

— Asta tot nu-mi răspunde la întrebare, a spus comandantul Michaels. Ați făcut teste ADN pe resturile rămase?

— Am fost acolo, domnule, a intervenit Bree. Avea o altă față, dar *era* Kyle Craig. N-am avut nevoie să facem un test de ADN.

— Ei bine, cred că acum trebuie să-l facem, nu crezi? a spus Michaels.

— Cred că ar trebui, m-am arătat eu de acord. Să terminăm odată cu asta. Dar vă spun, nu mă îndoiesc nicio clipă că adevăratul Kyle Craig este mort.

— Voi trimite documentele necesare pentru a exhuma ce-a rămas din el, dar va dura câteva zile, a promis Ned Mahoney.

Bree a ordonat detectivilor să se întoarcă în cartierul unde fusese detonată bomba și să arate în stânga și în dreapta fotografii cu falsul Craig. BATF a promis o evaluare preliminară a bombei până la finalul zilei și ședința s-a terminat.

Mă pregăteam să plec, când au venit la mine Sampson și o femeie care era agent FBI și până atunci stătuse în spatele lui Mahoney. Era trecută de 40 de ani, avea părul negru, tuns scurt, și un aer foarte oficial.

— Kim Tillis, s-a prezentat femeia, înclinând scurt din cap. Este o onoare să vă cunosc în sfârșit, doctore Cross. Se pare că avem o cunoștință comună.

— Da? Cine?

— Marty Forbes, a spus ea. A fost cândva partenerul meu.

— Chiar așa?

— Am avut multe probleme cu tipul, dar – și asta nu este o opinie răspândită în cadrul Biroului – cred că Marty este nevinovat.

— Şi eu cred același lucru.

Tillis a părut atât ușurată, cât și încurcată.

— Comandantul Stone nu l-a menționat pe Marty.

— Poftim?

— Marty a declarat și el că a fost contactat de M de mai multe ori.

— Comandantul Stone a uitat, probabil de asta.

Experimentata agentă FBI a încruntat o sprânceană și a spus, înclinându-și capul într-o parte:

— Ei, vedeți? Aici este cheia, după părerea mea.

— Cheia pentru ce?

Tillis a schițat un cerc cu degetul.

— Pentru toate aceste lucruri. Am încercat să îl conving pe Mahoney să se concentreze pe cazul lui Marty, dar nu a vrut să mă asculte. Oricum, instinctul îmi spune că asta ne va conduce la M, mai ales cu toate cadavrele decapitate de pe iahtul acela și, mai nou, cu aceste capete în joc.

Cuvintele ei m-au nedumerit pentru câteva clipe, dar apoi, în mod șocant, totul a căpătat sens.

CAPITOLUL 69

SAMPSON, BREE, AGENTUL SPECIAL TILLIS și cu mine am mers la biroul legiștilor din Washington, DC, la începutul acelei după-amiezi.

Eram cu toții veterani versați în domeniul aplicării legii. Dar niciunul nu aștepta cu nerăbdare ce urma. Doctorița Stacy Abbott, un legist experimentat, ne-a invitat în birou și ne-a condus apoi pe coridor, către cele trei săli de autopsie.

Aproape în fiecare morgă în care am fost, în aer se simte un miros aparte de dezinfectant și există o dispunere ciudată de lumini, unele blânde, altele puternice, alternând într-un mod care mă deranjează și îmi face ușor greață chiar înainte să văd un cadavru.

Am învățat să trăiesc cu senzația asta pentru că, în anchetarea unei omucideri, morga este locul unde morții încă vorbesc. Este doar nevoie de un patolog înzestrat, ca doctorița Abbott, care să-i audă. Dar cel mai adesea trupurile lor vor oferi informații valoroase în cazurile de omucidere.

— Câte ați examinat până acum? a întrebat-o Sampson pe Abbott înainte să intrăm pe ușile morgii.

— Mai multe, a spus ea.

— Asemănări? am întrebat.

— Au fost decapitați în același mod, a spus Abbott.

Medicul legist avea aproape patruzeci de ani; era o femeie puțin ciudată, dar cu o minte foarte ageră. Ne-a spus că prima tăietură fusese făcută din spate: o tăietură adâncă, până aproape de partea anterioară a gâtului, mergând pe lateral de la stânga la dreapta și trecând prin carotidă, laringe și esofag până la coloana vertebrală. O a doua tăietură începuse din dreapta, străbătuse un traseu simetric și se unise cu prima.

Capul fusese apoi răsucit suficient de puternic pentru a rupe coloana vertebrală sub a șasea vertebră cervicală. Măduva expusă fusese secționată, pentru a finaliza procesul de detașare a capului de corp.

— Ai idee ce gen de cuțit a fost folosit? a întrebat Bree.

— Una destul de bună, a spus dr. Abbott. Trei dintre bărbații neidentificați erau bărbați masivi, cu gâturi musculoase, și cu toate astea tăieturile inițiale erau foarte adânci. Cel mai probabil căutați un cuțit cu mâner scurt, cu o lamă ascuțită și curbată ca un iatagan, cu lungimea între 25 și 30 de centimetri. Genul de cuțit pe care l-ar folosi un măcelar.

Am închis ochii o clipă, gândindu-mă la Tanner Oates, Măcelarul. Fiecare dintre victimele sale fusese ucisă cu un cuțit de măcelar și apoi decapitată sub vertebra C6.

— Sunteți pregătiți? a spus dr. Abbott.

— Pe cât de pregătit poți fi pentru acest gen de lucruri, a spus agentul special Tillis.

— N-ai mai făcut așa ceva, nu-i așa? a întrebat Bree.

— De câteva ori, dar nu este în meniul meu obișnuit.

— O să te descurci, a asigurat-o Sampson și am urmat medicul legist prin ușile duble.

În morgă aerul era răcoros, un spațiu dreptunghiular, cu gresie pe jos, cu frigidere masive, în care se aflau câte trei cadavre pe nivel, pe toată lungimea sălii și pe ambele laturi ale acesteia.

— De unde vreți să începem? a întrebat Abbott.

— Nu contează, am spus. Vrem să ne uităm la toate.

Abbott a consultat o fișă, s-a dus la un dulap de pe peretele din dreapta și a tras un sertar în care

se afla o pungă groasă pentru dovezi, din plastic opac, care conținea un cap.

— Persoană necunoscută cu numărul 2814, a spus doctorița Abbott, ridicând capul. Femeie, hispanică, aproape treizeci de ani, cu ochi căprui, istoric de tratamente dentare.

Bree și agentul special Tillis se uitau la un laptop. Amândouă au clătinat din cap.

— Nu o găsesc aici.

După ce a reambalat capul și a închis dulapul, Abbott s-a uitat la fișa ei și s-a dus la un alt dulap, de la nivelul inferior. S-a aplecat și l-a deschis.

— Persoană necunoscută cu numărul 2823, a spus ea, scoțând al doilea cap. Afro-american, douăzeci de ani, incisivi placați cu aur, două cicatrici pe scalp.

Bree și Tillis au studiat capul și apoi laptopul.

— Nu, a spus Tillis.

Abbott a pus capul înapoi și l-a scos pe al treilea, un bărbat asiatic.

— Nu găsesc nimic, a spus Sampson.

Situația se înrăutățea. Niciunul dintre cele șase capete nu se potrivea cu cele șase cadavre decapitate, găsite la bordul vasului traficanților sexuali de lângă Florida.

Tillis părea dezamăgită.

— Îmi făcusem mari speranțe.

CAPITOLUL 70

BREE S-A ÎNDREPTAT SPRE IEŞIREA de la morgă și a spus:

— A fost o idee bună să venim aici. Dar acum trebuie să plec undeva.

— Nu încă, am oprit-o eu și apoi am privit-o pe doctorița Abbott. FBI ține o parte din cazuri aici, nu-i așa?

— Da, aici și în Alexandria.

— Se întâmplă oare să existe alte trei capete aici? O femeie asiatică? Şi doi bărbați, unul caucazian, unul hispanic?

— Da, sunt aici, a spus ea. Dar, ca să respectăm uzanțele tehnice, ar trebui să avem permisiune scrisă ca să le puteți examina.

— Eram la locul faptei când toate acele capete au fost descoperite, în calitatea mea de consultant special pentru FBI.

Agentul special Tillis și Bree au dat din cap aprobator.

— Este adevărat, a încuviințat și Sampson.

— Se află în altă parte. Trebuie să mă duc să le iau.

Dr. Abbott s-a întors mai repede decât mă așteptam, împingând un cărucior metalic în care se aflau trei capete: capul femeii asiatice pus în mașina noastră în timpul investigației răpirii lui Diane Jenkins, capul bărbatului caucazian pus în dulapul din subsolul mușuroiului lui Dwight Rivers și capul bărbatului hispanic care se rostogolise din Porsche-ul lui Rivers înainte ca mașina să explodeze.

Abbott a deschis toate cele trei pungi și am comparat capetele din cărucior cu fotografiile de pe laptopul lui Tillis.

— Dumnezeule, a spus Tillis, ducându-și palma la gură. Marty chiar a fost victima unei

înscenări.

— Într-adevăr, am spus, apropiindu-mă de capete și arătând către fiecare, pe rând. Carlos Octavio, Ji Su Rhee și Gor Bedrossian.

Doctorul Abbott s-a încruntat.

— Nu înțeleg.

— Traficanții de carne vie ale căror cadavre au fost găsite decapitate pe un iaht anul trecut. Un agent FBI pe nume Martin Forbes este închis pentru uciderea lor. Dar acum este clar că aceste capete au fost plimbate și plantate de către adevăratul criminal în timp ce Forbes era după gratii.

— Asta dacă nu cumva Marty a avut un complice, a spus Sampson.

— Pe cine?

— M? Falsul Craig? De unde știm că Forbes nu este...

— Nu este, a replicat pe un ton tăios agentul Tillis. Genul acesta de sălbăticie? Să taie capetele oamenilor? Acesta *nu este* Marty Forbes. Poate că este vinovat de multe lucruri, dar asta nu îi stă deloc în caracter.

— Sunt de acord, am spus. Forbes ar trebui să iasă din celula aia.

Tilles a zâmbit.

— Ar fi un început.

— Doctore Abbott, împreună cu capul femeii asiatice, era și un deget cu un inel de logodnă și o verighetă, am spus. Îi aparținea lui Diane Jenkins?

Doctorul Abbott a accesat un document de pe computer.

— Inelele erau ale doamnei Jenkins, dar ADN-ul degetului nu se potrivea cu al ei. Încă nu știm al cui era degetul.

Telefonul lui Bree a vibrat, iar ea s-a răsucit în loc și a răspuns.

— Şi atunci cine sunt ceilalți? a întrebat Sampson. Cele șase capete?

— Pun pariu că ADN-ul de la trei dintre ei se va potrivi cu cele trei cadavre neidentificate găsite alături de cadavrele acestora trei de la bordul vasului traficanților, am spus. Ceilalți? Nu știu. Dar trebuie să mai existe cazuri deschise cu cadavre decapitate.

Bree a revenit, vizibil supărată.

— La telefon era BATF. Bomba care a ucis-o pe ofițerul Petit era controlată prin radio.

Am avut nevoie de un moment să diger informația și să mă gândesc la implicații.

— Ne urmărea, am spus. M.

— Ştiu, a spus Bree, ţuguindu-şi buzele. Ceea ce înseamnă că ne-ar fi putut ținti pe toți când am intrat în acea clădire abandonată. Dar nu a făcut-o. Şi nu a făcut-o nici când m-am întors singură în clădire. Şi nu a așteptat să fii acolo, Alex. M a ales să detoneze bomba când Nancy Petit era în clădirea aceea. De ce?

Înainte ca oricare dintre noi să apuce să răspundă, patru telefoane diferite au început să piuie, să vibreze și să sune, ecoul lor răspândindu-se prin toată morga.

CAPITOLUL 71

CÂND SAMPSON, DETECTIVUL ELAINE CONRAD, Bree și cu mine am ajuns la casa cu fațadă de cărămidă din nord-vestul orașului unde locuia Ron Dallas, partenera acestuia era mai tulburată ca oricând.

— Îmi pare rău, Elaine, a spus Bree.

— Mulțumesc, șefa, a spus Conrad, și apoi a izbucnit în lacrimi.

— Iisuse...

Bree s-a apropiat și a îmbrățișat-o.

— Știu că ați fost parteneri multă vreme.

— Cinci ani, a spus detectivul, ștergându-și lacrimile.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, a spus Sampson.

Conrad a povestit că după ce partenerul ei ratase întâlnirea grupului de lucru din dimineața aceea, l-a sunat în continuare și nu a primit niciun răspuns. A sunat-o pe fosta soție a lui Ron Dallas, pe fiica lui și pe prietena lui, dar nici ele nu știau nimic de el.

— Ron și cu mine avem fiecare cheile de la casa celuilalt, a spus Conrad, cu o voce tremurătoare. Ca dacă avem vreodată nevoie să verificăm și... ei bine, e sus. Camera mică, din stânga.

Ne-am pus folii de protecție peste încălțăminte și mănuși și am intrat într-o casă nu cu mult diferită de a mea, cu un hol central și o scară abruptă.

Bree a deschis drumul pe scări, la etaj, unde podeaua era acoperită cu un covor.

În fața noastră se afla o baie a cărei ușă era întredeschisă. La dreapta, vedeam suficient printr-o ușă deschisă în dormitorul lui Dallas, unde era o ordine militărească. Omul fusese opt ani ofițer în

armată înainte să se angajeze în cadrul Poliției Metropolitane din Washington, DC.

Bree a intrat pe ușa din stânga noastră și s-a oprit, uluită.

— Nimeni nu intră aici până când nu vin legiștii, a spus, privindu-ne peste umăr. M a făcut o greșeală uriașă.

Bree s-a dat la o parte, să ne lase să privim în biroul detectivului Dallas care se afla într-o stare de dezordine totală. Amintirile unei vieți întregi se aflau zdrobite sub dulapuri, cutii și corpuri de bibliotecă răsturnate.

Trupul lui Dallas, care fusese un luptător masiv și abil, se afla întins pe diagonală, peste locul unde trebuie să se fi dat o luptă crâncenă. Avea chipul desfigurat de la lovituri și fusese strangulat cu o cravată de mătase în nuanțe argintii și albastre, strânsă tare sub falcă.

De cămașa sfâșiată a uniformei era prins un bilet. Pe el scria:

> Detectivul Dallas este o rușine, un polițist corupt, care nu respectă procedura și manipulează dovezile cum vrea, Cross. Înțelegi asta, nu-i așa? – M

M-am uitat la biletul acela și mi s-a făcut rău pentru un moment. Oare spunea „Înțelegi asta“ fără vreo intenție anume sau se juca pur și simplu cu mine?

Ce știa M? De unde știa?

— Este un tip dat naibii, dacă l-a putut ucide pe Ron Dallas în propria lui casă, a spus Sampson.

— De aceea Bree are dreptate, i-am atras atenția, alungându-mi grijile și arătând spre interiorul camerei. Vedeți? M a făcut într-adevăr o greșeală. O luptă de genul ăsta înseamnă că aici se află urme de sânge sau piele sau fire de păr care nu îi aparțin lui Ron...

— Ron nu era corupt, a intervenit Elaine Conrad de la parter. Am privit în jos, pe scară. Era

curat, a adăugat partenera detectivului mort. Vă asigur de asta.

— Fiindcă dacă el era corupt, atunci erai și tu, Elaine? a întrebat Bree.

— Exact, șefa, a spus Conrad. Şi nu voi accepta ca tu sau oricine altcineva să mă considere pe mine sau pe partenerul meu astfel. Am vorbit despre aceste lucruri încă din prima zi în care am lucrat împreună. Dallas credea în jocul după reguli. Așa procedam. Fără scurtături. Fără dovezi plantate. Nimic din toate astea.

Rostise ultimele cuvinte cu buza de jos tremurându-i.

— Detectiv Conrad, a spus Bree pe un ton mai blând.

— Vă spun eu, a continuat femeia. Motivul pentru care psihopatul ăsta susține că mi-a ucis partenerul este o aiureală. Ronald Dallas avea defectele lui, dar era un polițist pe cinste, cu un respect deplin pentru uniformă.

CAPITOLUL 72

ÎN SEARA ACEEA, CÂND BREE și cu mine am ajuns acasă, am încercat să lăsăm în urmă părțile brutale ale acelei zile. Dar deși doream mult să particip trup și suflet la cina în familie, mintea mea continua să revină la ce spusese detectivul Conrad.

Ron Dallas era un polițist cinstit. Fără scurtături. Fără dovezi plantate. Sută la sută cinstit.

Oare eu eram un tip cinstit? Mă folosisem de scurtături. Plantasem dovezi. Oare eram sută la sută cinstit? Şi ce mi s-ar întâmpla dacă cumva M mi-ar dezvălui cel mai întunecat secret?

M-ar termina, m-am gândit. Mi-ar distruge reputația, în mod sigur. Şi cariera mea de investigator și consultant. Şi de psiholog.

Nu mă puteam abține să nu mă simt ca și când M mă prinsese în cursă, orice ar fi vrut să zică cu „Înțelegi asta, nu-i așa?“ Cuvintele lui îmi pătrunseseră în minte, mă aruncaseră într-o tot mai accentuată stare de confuzie și anxietate.

— Tată, cineva ucide polițiști chiar aici, la Washington, DC? a întrebat Ali, smulgându-mă din gânduri.

— Au fost uciși doi polițiști.

— De ce?

— Nu știm, a spus Bree. Dar nu ne vom opri până nu aflăm.

— Şi gata cu discuțiile despre crime în seara asta, s-a răstit Mama Nana, după care a întrebat-o pe Jannie despre cartea pe care o citea pentru cursul de engleză.

Fiica mea nu era de obicei o cititoare avidă, dar s-a animat, părând fascinată.

— *Omul în căutarea sensului vieții,* a spus ea. Este despre un tip dintr-un lagăr de concentrare și despre cum reușește cumva să vadă viața drept un

miracol. Este greu de explicat, dar e o carte excelentă.

Telefonul lui Bree a vibrat. S-a uitat la ecranul lui și s-a scuzat:

— Trebuie să răspund.

S-a ridicat și a ieșit din cameră. Am privit-o cum pleacă, fără să fiu atent la faptul că Ali o întreba pe Jannie despre carte, gândindu-mă că s-ar putea ca M să-mi fi găsit punctul slab.

— Alex! a strigat Mama Nana.

Am tresărit.

— Ce?

Mi-a spus că vrea să vorbească cu mine, ceea ce nu era niciodată un semn bun, dar am încuviințat și am urmat-o în camera din față, după ce le ceruse lui Jannie și Ali să înceapă să strângă masa.

Bunica mea a așteptat până când a auzit zgomot de vase și și-a încrucișat brațele – din nou, un semn rău.

— N-o să fiu mereu aici.

— Serios? Umblă vorba că ești nemuritoare.

Asta nu a părut decât să o enerveze și mai mult.

— Vorbesc serios. Trebuie să îți amintești ce ți-am spus când erau mici copiii. La masă nu este un moment bun să vorbești despre muncă.

Am ridicat mâinile.

— Ali m-a întrebat.

— Și eu te rog să oprești discuția asta la masa mea și la masa ta, după ce eu nu voi mai fi.

În loc să mă cert, m-am dus s-o îmbrățișez și i-am promis că așa voi face, pe cât de bine voi putea. Restul serii am reușit să păstrez discuțiile cu copiii mei departe de cei doi polițiști uciși și dialogul meu interior departe de M.

Dar, după ce Mama Nana și copiii au plecat în camerele lor și după ce am găsit-o pe Bree în pat, dormind dusă, cu o carte pe piept, mi-am dat seama că eram încă prea încordat să adorm. I-am

luat cartea din mâini, am stins lumina și m-am dus în biroul meu din mansardă.

Aerul era stătut. Am deschis geamul din spatele scaunului, gândindu-mă la Ron Dallas. *Cum intrase M în casa lui? Cum reuşise să omoare un poliţist atât de bun ca Dallas? Şi de ce? De ce folosise o bombă controlată de la distanţă pentru a o ucide pe Petit?*

Gândurile mele s-au îndreptat spre falsul Craig.

Am scos dosarul pe care îl creasem despre el și l-am deschis, am privit imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la închisoare și mi-am amintit cât de mult semăna Kyle Craig cu acel individ care trecuse pe lângă mine și îmi aruncase pe parbriz balonul plin cu sânge.

Pentru prima oară de când Martin Forbes lansase ideea că Kyle Craig era în viață, am simțit o umbră de îndoială cu privire la convingerile mele.

Am încercat să alung această senzație, am încercat să îmi amintesc de Max Siegel, agentul FBI drept care se dăduse Craig după ce își transformase chirurgical chipul în Tampa.

Chipul bărbatului pe care l-am văzut murind nu era chipul lui Craig. Dar era Craig.

Era... nu-i așa că era?

M-am forțat să mă confrunt cu o posibilitate pe care o negasem. Dacă nu existase nicio reconstrucție facială? Dacă Max Siegel sau oricine ar fi fost persoana care explodase și arsese făcea doar parte dintr-un alt scenariu pregătit de Craig? Oare Kyle Craig era încă în viață? Era el misteriosul M?

Am rămas treaz până la miezul nopții, creierul meu pendulând înainte și înapoi, între falsul Craig și amintirile despre adevăratul Kyle Craig, întrebându-se dacă ipoteza putea fi adevărată.

Ned Mahoney spusese că în două-trei zile urma să primim permisiunea de a exhuma corpul care explodase și arsese pe când eram în luna de miere.

Am decis că nu mai pot aștepta, am închis dosarul cu capturile video ale falsului Craig și mi-am deschis laptopul.

Două minute mai târziu eram pe internet, căutând zboruri ieftine spre sud.

CAPITOLUL 73

CÂND AM COBORÂT DINTR-O MAŞINĂ ÎNCHIRIATĂ la începutul după-amiezii următoare, într-o parcare dintr-un cartier cam rău famat din North Miami Beach, aerul era atât de fierbinte și umed, încât îmi aducea aminte de Washington, DC, la mijlocul lui august – era ca și cum ți-ai fi băgat capul în gura unui câine care gâfâie.

Am mers spre o clădire cu două etaje, de un verde decolorat, care avusese și zile mai bune, iar transpirația îmi ieșea prin fiecare por. Iarba și tufișurile erau prost îngrijite. Ușa de la intrare, din sticlă, era murdară.

Avizierul din interior informa că la primul etaj existau două apartamente ocupate de birouri de avocatură specializate în accidente rutiere pe fondul consumului de alcool. Un alt apartament de la etaj era de închiriat, iar ultimul era ocupat de Cana Medical Arts.

Am urcat scările până la biroul Cana Medical Arts și am găsit un semn pe ușă, scris de mână: „Consultații la clinică de la 9:00 la 12:00 și de la 14:30 la 17:00, de luni până vineri”.

Era ora 13:50, deci mai erau patruzeci de minute până să se deschidă clinica, dar, cum tot eram acolo, am încercat clanța. Am apăsat-o și am intrat într-o zonă de recepție, goală, slab luminată.

La biroul de recepție nu era nimeni și zona din spatele acestuia era la fel de întunecată. Tocmai urma să strig, când am auzit un sforăit de pe hol.

Am urmat direcția din care se auzea sforăitul și am ajuns într-un birou luminat de o singură lampă, așezată pe o masă mare de lemn. În spatele mesei un bărbat corpolent îmbrăcat cu o cămașă

albastră șifonată și blugi dormea tolănit pe scaun, cu picioarele goale urcate pe masă.

Degetele de la picioare erau așezate chiar sub lampă, de parcă le-ar fi pus acolo ca să-i fie cald. Din păcate, lumina dezvăluia unghii de la picioare lungi, anormal de groase și gălbui, cu dungi întunecate, ca și cum ar fi fost infectate cu ceva fungic.

M-am strâmbat la acea priveliște dezgustătoare, dar mi-am scos legitimația, am intrat, m-am așezat pe scaunul din fața lui și am ciocănit în birou.

S-a trezit în mijlocul unui sforăit, agitat, și aproape a căzut pe spate, apoi și-a ridicat picioarele de pe birou și s-a aplecat în față, uluit. Avea o față fălcoasă, ridată, cu piele îngălbenită de tutun și ochi injectați și părea să aibă aproape șaptezeci de ani, deși bănuiam că sigur avea doar cincizeci și unu.

Omul a făcut ochii mari și s-a concentrat asupra mea, dându-se instinctiv în spate, alarmat.

— Ce e asta? a spus el. Cine sunteți?

— Sunt detectiv și aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Doctorul Julius Bombay s-a enervat și a început să se bâlbâie.

— Chestia asta nu se mai termină? Mi-am plătit amenzile și am îndurat sancțiunile și umilințele. Gata!

— N-am venit aici pentru că v-ați pierdut licența să practicați chirurgia, domnule doctor Bombay, am spus. Sunt aici pentru un vechi client al dumneavoastră.

Întregul comportament al chirurgului plastician decăzut s-a schimbat. A tăcut și m-a studiat îndeaproape.

— Pentru cine lucrați? a întrebat el. Am senzația că nu sunteți de fapt un om al legii.

— Vă garantez că sunt. Şi sunt aici pentru Kyle Craig.

— Nu știu despre cine vorbiți, a spus el, luându-și privirea de la mine și deschizând un sertar de la birou.

— Vă cunoștea. Mi-a spus că i-ați dat o nouă față. Asta era pe vremea când făceați operații noaptea, pe ascuns, pentru a câștiga bani care să vă satisfacă dependența de jocuri de noroc.

Doctorul Bombay a scos un pistol și l-a ațintit spre pieptul meu.

CAPITOLUL 74

M-AM UITAT LA PISTOL, un Remington 1911 solid, poate de calibrul .45. În mâinile potrivite, era probabil mortal. Dar arma doctorului Bombay tremura la fel ca vocea lui când a spus:

— Oricine ați fi, plecați! Asta e hărțuire!

Am ridicat mâinile și m-am ridicat.

— Domnule doctor, nu caut să vă învinuiesc de vreo altă operație ilegală. Caut doar să-mi confirmați că i-ați oferit lui Kyle Craig o față nouă.

S-a aplecat peste birou și a scuturat pistolul spre mine, renunțând la orice politețe.

— Ieși imediat afară!

— Calmați-vă, am spus, dând să mă întorc. Plec.

În clipa în care am văzut că începe să coboare arma, m-am întors și l-am lovit atât de tare peste mâna în care ținea pistolul, încât a urlat de durere. Pistolul a căzut cu zgomot undeva în spatele lui.

— Nenorocitule, a spus. Şi-a privit încheietura mâinii, cu chipul schimonosit de durere, apoi s-a uitat înapoi spre mine speriat și s-a aplecat în spatele mesei.

Ştiind că își căuta pistolul, m-am dus la el, l-am luat de gulerul cămășii și l-am ridicat în picioare. L-am răsucit și l-am lovit cu pumnul drept în plexul solar.

Doctorul Bombay s-a aplecat, cu ochii ieșiți din orbite, scoțând niște sunete ciudate, ca și cum s-ar fi sufocat. L-am ghidat spre scaunul pe care stătusem, apoi m-am dus în spatele mesei, am găsit pistolul pe podea și l-am descărcat.

Când am terminat, medicul aproape că își recăpătase suflul.

— Este o întrebare simplă, așa că vreau un răspuns simplu, am spus. I-ați oferit lui Kyle Craig

un chip nou? Chipul unui agent FBI pe nume Max Siegel?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Poate. Iisuse, omule, oricine ai fi, nu ne-am dat numele. Nu am vrut să știu nume. Dacă aș fi avut informații de genul ăsta, aș fi putut fi obligat să le dezvălui oamenilor ca tine, așa că n-am vrut să aflu niciun nume. Niciodată. Te-ai prins?

I-am arătat captura de ecran de pe filmarea camerelor de supraveghere.

— L-ați văzut vreodată?

Doctorul Bombay s-a aplecat să se uite și apoi a dat din cap că nu.

— Nu. Adică, poate, dar nu-mi amintesc multe despre fețele lor de dinainte. Am apreciat mereu doar fotografiile de după.

— Apropo de fotografia de după? Există vreuna în arhiva dumneavoastră de documente? Ştiu cu aproximație data la care l-ați operat.

A ridicat din sprâncene.

— Ei bine, s-ar putea. Dar toate documentele mele vechi se aflau într-un depozit în Tampa, până când ultimul uragan a distrus tot.

— Domnule doctor Bombay?

O femeie tânără cu părul vopsit în nuanțe de mov stătea în pragul ușii. Şi-a mutat privirea de la mine la pistol și la gloanțele de pe birou, apoi la medic.

— Da, Emma, a spus el.

— Pacientul dumneavoastră este aici.

Doctorul m-a privit.

— După cum ați auzit, sunt chemat la datorie.

Spusese asta cu un aer atât de resemnat, încât am aprobat din cap.

A oftat și s-a ridicat în picioarele goale și umflate.

— Emma, unde sunt sandalele mele?

Emma a privit spre picioarele sale. Şi-a umflat nările a repulsie, dar apoi a indicat spre un

colț și s-a dat la o parte ca să mă lase să trec.

CAPITOLUL 75

SUNT SIGUR CĂ AM FOST ÎN AEROPORTURI mai rele decât Miami International, dar nu-mi aduc aminte când.

La venire nu remarcasem problemele, dar la plecare am așteptat aproape o oră să trec de securitate și am descoperit că cele mai multe toalete erau stricate și dușumelele mizerabile. Nu existau destule bănci sau scaune și personalul părea profund nefericit, unii angajați fiind de-a dreptul nepoliticoși. Asta m-a adus într-o dispoziție și mai proastă decât atunci când fusesem în biroul doctorului Bombay, încă nu aveam răspunsuri la niciuna dintre întrebările mele, inclusiv dacă Kyle Craig își modificase într-adevăr chipul în mod chirurgical, pentru a semăna cât mai mult cu cel al unui agent dispărut.

Sperasem ca doctorul Bombay să poată dovedi că ideea mea, potrivit căreia Craig putea să fie viu, era greșită. Dar, când am coborât din avionul spre casă, nu simțeam că m-aș fi apropiat cumva de confirmarea acestei idei.

Am luat un taxi, am dat adresa la o stradă distanță de casă și am așteptat până am ajuns pe unul dintre podurile de pe Fourteenth Street înainte să pun bateria înapoi în telefonul cu cartelă. Când l-am pornit, am descoperit opt mesaje vocale și opt mesaje text care mă așteptau.

Telefonul a sunat înainte să pot asculta sau citi vreunul. Era John Sampson.

— Unde naiba ești, Alex? a întrebat el după ce l-am salutat. De ce nu răspunzi la telefon?

— Am simțit nevoia să mă deconectez pentru câteva ore.

— Aha, a făcut el. Bine, cum zici tu. Acolo unde ești poți să primești fotografii prin telefon?

— Sunt aproape acasă. Da, pot.

— Durează un minut doar. Le trimit și te sun înapoi.

Blocat în trafic zece minute mai târziu, am simțit cum vibrează telefonul. L-am scos și am privit cele două fotografii. Am simțit cum mă apucă o durere de cap orbitoare. Falsul Craig fusese surprins pe cameră, în imagini color, atât din profil, cât și direct din față. Purta blugi, o jachetă de piele crem, fără ochelarii de soare. În picioare avea cizme de cowboy bogat ornamentate, iar pe cap o șapcă de baseball așezată cu cozorocul la ceafa.

A sunat telefonul.

— Îl vezi?

— Nu l-aș putea confunda. Unde era?

— Union Station. Ieri după-amiază la ora patru. Acestea sunt doar două extrase din filmările de supraveghere, dar m-am uitat la toate și... e ca și cum vrea să fie văzut, Alex.

— Așa?

— Da. A mers intenționat prin fața a cel puțin patru camere de supraveghere.

— Unde s-a dus după aceea?

— L-am pierdut când a luat-o în jos pe scările stației de metrou. Camerele de acolo erau în reparații.

Normal că erau în reparații, am mormăit în gând, iritat.

— Alex, ce urmărește?

— Lasă-mă să mă gândesc, am spus. Te sun înapoi.

În clipa în care am închis, telefonul a vibrat: un mesaj de la Ned Mahoney:

> Am primit acceptul judecătorului federal să exhumăm rămășițele lui Craig în seara asta. Mă gândesc că ai vrea să fii acolo.

CAPITOLUL 76

Quantico, Virginia

PLOAIA ŞI CEAŢA SE ABĂTEAU peste pietrele funerare mici, gravate cu coduri alfanumerice împrăștiate pe solul pădurii.

Se lăsase întunericul demult în acea parte izolată și împădurită a bazei Infanteriei Marine, o zonă nedelimitată în mod special pe nicio hartă a vastei proprietăți federale, un cimitir anonim printre copaci, creat pentru criminalii al căror trecut era atât de diabolic, încât familiile lor refuzaseră să le revendice trupurile pentru a fi îngropate după datină.

Mahoney, alți doi agenți FBI, trei angajați ai cimitirului și cu mine eram acolo, toți îmbrăcați în pelerine de ploaie și cu cizme de cauciuc, cu lanterne, căutând B157, codul de pe marcajul de deasupra presupuselor rămășițe ale lui Kyle Craig.

— De ce nu sunt în ordine? am întrebat.

Unul dintre muncitori, un bărbat mai în vârstă pe nume Cecil, care mergea cu un ușor șchiopătat, a spus:

— Comandantul care a autorizat înființarea acestui cimitir după Războiul Civil a vrut să se asigure că aici nu vor exista altare pentru morți. Să fie cât mai dificil de găsit posibil. Mai ales A1.

Mi-am ridicat privirea de pe piatra funerară C42.

— Cine se află în mormântul A1?

A ezitat, apoi a spus în șoaptă:

— John Wilkes Booth.

M-am încruntat.

— Asasinul lui Lincoln? Credeam că a fost îngropat într-un cimitir în Baltimore, sub o piatră funerară nemarcată, pe care oamenii o acoperă cu monede de un penny cu chipul lui Lincoln.

Cecil a dat din cap, în semn de negație.

— Familia n-a vrut să aibă de-a face cu el. Acea piatră funerară din Baltimore indică mormântul surorii sale. Booth este aici. El este motivul pentru acest loc blestemat.

— Cine mai e pe aici?

— Nu pot să spun, dar sunt mai mulți. Lumea crede că sunt îngropați în altă parte și sunt pietre funerare și tot tacâmul, dar adevărul este că majoritatea cimitirelor nu vor pe cineva cunoscut drept rău care să pângărească un pământ sacru. Aici trimit adevăratele rămășițe. Nu știe nimeni.

Nu mai auzisem de acest cimitir, nici măcar în perioada în care lucrasem cu normă întreagă cu Brigada de analiză comportamentală a FBI. Eram fascinat.

— Hai, i-am spus, privind în jur. Cine altcineva mai este prin pădurile astea?

Cecil a privit în altă parte.

— Promit că rămâne între noi, am insistat.

A ezitat, dar apoi a șoptit.

— Te afli la aproape treizeci de metri de rămășițele lui Oswald și ale lui Ruby.

Am rămas cu gura căscată.

— Lee Harvey Oswald? Ucigașul lui JFK? Aici? Şi Jack Ruby, asasinul lui Oswald?

— Nici John Wayne Gacy nu e departe. O adevărată galerie a răufăcătorilor.

Înainte să pot răspunde, Mahoney a strigat:

— Aici este. L-am găsit.

Ned se afla la trei rânduri distanță, aplecat și îndreptând lumina lanternei sale spre pământ.

— Aduceți reflectoarele și excavatorul.

Un agent FBI a pornit o camionetă care avea în față un set de reflectoare, pentru construcții. Cecil s-a suit într-un miniexcavator cu cupă.

Nu m-am uitat la el în timp ce manevra excavatorul, ci am privit în jur, pe când ceața se destrăma, alungată de o briză iute, și a început să plouă.

Booth. Oswald. Ruby. Gacy.

Şi numai Dumnezeu și Cecil știau cine altcineva mai era îngropat acolo.

Când m-am apropiat de Mahoney, recunosc că era tulburător – bine, de-a dreptul straniu – să știu că pășeam peste oase de psihopați, asasini și alți criminali cu sânge rece.

Un muncitor a scos cu o rangă placa funerară și a tras-o deoparte. Cecil era foarte priceput la mânuirea excavatorului și a săpat rapid cu dinții ascuțiți ai cupei prin acele de pin căzute în ultimul an, pătrunzând în argila umedă și roșiatică de dedesubt.

Ploua cu găleata când cupa a izbit o placă de metal, iar ecoul izbiturii a reverberat. Ceilalți muncitori au coborât în groapă pe o scară de lemn, înarmați cu o cazma și cu două lanțuri groase. În scurt timp au pus lanțurile în jurul unui coșciug simplu de oțel și l-au legat de capătul cupei. Cecil a manevrat levierele excavatorului. Sicriul s-a ridicat repede, apoi a început să se rotească, balansându-se deasupra gropii.

— Un sicriu suficient de mic pentru un copil, a spus Mahoney, clătinând din cap.

Mi-am adus aminte de ultima dată când îl văzusem în viață pe bărbatul pe care îl consideram Kyle Craig, chiar înainte ca trupul lui mizerabil să explodeze și să ardă.

— N-a mai rămas mult din el, am spus. Două brațe carbonizate și un picior.

CAPITOLUL 77

AM AJUNS ACASĂ CHIAR ÎNAINTE DE miezul nopții, înfrigurat și dorindu-mi cu disperare să fac un duș fierbinte și să mă bag în pat. Bree era sus, așteptându-mă în camera noastră. Când am intrat nu a spus nimic, dar expresia de pe chipul ei era elocventă.

— Ştiu că ar fi trebuit să sun, m-am scuzat. Dar ți-am trimis mesaj că trebuia să mă duc la Quantico.

Bree, cu chipul împietrit, nu a răspuns.

M-am apropiat de ea și m-am așezat pe marginea patului.

— Uite, a trebuit să mă duc undeva azi, să vorbesc cu cineva și a trebuit s-o fac oarecum brutal. Nu am vrut să fii implicată în niciun fel, așa că nu ți-am spus unde mă duc și am ținut telefonul oprit. N-am spus nimănui unde mergeam. Şi când m-am întors, Ned m-a chemat la Quantico și m-a condus într-un loc care nici nu ar trebui să existe.

A rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

— Deci există o parte a lui Alex Cross despre care iubita lui soție nu are voie să știe.

Mi-am dat seama că nu aveam cum să ies bine din situația asta. Am capitulat și i-am povestit despre doctorul Bombay și apoi despre cimitirul de la Quantico.

— John Wilkes Booth?

— Am avut aceeași reacție, am spus.

Expresia ei dură a dispărut, înlocuită de interes sincer.

— Dar Ted Bundy? El e acolo?

— Va trebui să dăm de un îngrijitor pe nume Cecil pentru a ști sigur, dar aș paria că este.

Bree a scuturat din cap.

— E incredibil. Şi nimeni nu știe de asta?

— Câțiva aleși.

— Crezi că rămășițele lui Craig sunt în cutie?

— Sunt atât de înfrigurat și obosit, încât nu știu ce să cred.

— Bietul de tine, a spus ea. Fă un duș fierbinte și vino în pat.

Am sărutat-o și am spus:

— Mulțumesc pentru înțelegere. Când m-am ridicat, o parte din duritate îi revenise pe chip.

— Să nu crezi pentru o clipă că sunt de acord cu motivele pentru care nu mi-ai spus despre Miami. Suntem parteneri de viață, suflete-pereche. Mult mai mult decât o echipă.

— Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla.

— Atunci consider-o uitată, a spus și a stins lumina de pe partea ei.

Dușul a fost minunat. Nu doar că mi-a încălzit oasele, dar mi-a spălat pielea, curățând totul: de la unghii respingătoare la sicrie, totul s-a dus pe sifonul de scurgere.

M-am suit în pat, am lăsat ziua în urmă și m-am cufundat într-un somn fără vise.

Când Bree și cu mine ne-am trezit, ne-am decis că aveam nevoie de un weekend de familie.

L-am dus pe Ali la Tidal Basin, unde s-a plimbat cu bicicleta, în timp ce Bree și cu mine am pornit în obișnuita noastră alergare de sâmbătă-dimineață. S-a văzut imediat că antrenamentele pe care le făcuse cu grupul Wild Wheels îi îmbunătățiseră forța și tehnica.

I-am spus asta când s-a întors la noi.

— Deci pot să mă duc la cursa aceea din Pennsylvania? a întrebat el.

— Am citit pliantul pe care l-ai adus acasă și arată bine. Voi vorbi cu antrenorul, dar cred că poți să mergi.

A chiuit de bucurie și a plecat pe bicicletă, în timp ce Bree și cu mine am trecut pe lângă primul cireș japonez de la marginea bazinului.

— Vezi asta? a spus Bree respirând puternic și arătând în sus, spre cireși. Mugurii par gata de

înflorire.

— Ai dreptate. Cu aproape o săptămână mai devreme decât anul trecut.

Am trecut pe lângă Jefferson Memorial și l-am găsit pe Ali așteptându-ne la semaforul de pe Maine Avenue. A ridicat telefonul, supărat.

— Căpitanul Abrahamsen a căzut cu bicicleta! a spus el.

— Ce?

— A dat de un drum de pietriș ieri, pe malul de est și a fost proiectat peste ghidon, cu pantofii prinși de pedale. Spune că s-a lovit rău la umăr. În plus, restul săptămânii trebuie să se ducă la o bază a armatei din San Antonio să lucreze acolo.

— De unde știi toate astea? a întrebat Bree.

Ali ne-a povestit că-i trimisese un mesaj căpitanului ca să-i spună că participă la cursă și că vrea să știe dacă se pot antrena înainte. Abrahamsen a spus că-i pare rău, dar că zboară spre Texas în dimineața următoare, după ce un doctor i-a examinat umărul.

— A spus că vor trece cel puțin două săptămâni înainte să se poată gândi să se mai suie iarăși pe o bicicletă.

— Păcat, am șoptit eu. Semaforul s-a schimbat, iar Ali a pornit înaintea noastră în timp ce traversam Maine alergând și apoi Independence. Dar când e cursa?

Ali a strigat peste umăr:

— Patru săptămâni?

— E perfect, a spus Bree. Are un răgaz suficient ca să se refacă.

În restul weekendului am simțit că avem destul timp. Toți. Duminică a plouat și am rămas în casă, urmărind turneul de baschet NCAA și bucurându-ne de mâncarea gătită de Nana.

Bree citea în camera noastră după ce eu l-am culcat pe Ali. Am oftat și am spus:

— Aveam nevoie de acest weekend. De spațiu pentru a fi noi.

— Şi eu, a spus ea, punând cartea pe masă, stingând lumina și apropiindu-se să se cuibărească în brațele mele.

— Noapte bună, iubito, am spus, sărutând-o.

— Cine a spus că weekendul trebuie să se termine? a spus ea și mi-a întors sărutul.

CAPITOLUL 78

AVEAM SENZAŢIA CĂ SOARELE pătrunde prin fereastră și îmi bate direct în pleoape.

Am mijit ochii și am văzut că în cameră încă era întuneric. Dar cineva de afară proiecta asupra mea un fascicul puternic și îngust. M-am rostogolit și m-am aruncat la podea, strigând:

— Bree!

Niciun răspuns. Lumina a dispărut.

— Bree!

Ușa dormitorului nostru s-a deschis și Bree, în halatul de baie, m-a privit cum stau ghemuit pe podea.

— Ssst! a făcut ea. E abia cinci și jumătate. Toată lumea doarme.

— Era cineva afară chiar adineauri, care a îndreptat o lumină spre mine, am șuierat.

Asta a schimbat totul. Ne-am îmbrăcat repede, ne-am luat armele de serviciu și am ieșit afară.

Judecând după unghi, ne-am dat seama că lumina venise de pe acoperișul casei familiei Morses, de alături, chiar de deasupra schelelor pe care muncitorii le ridicau pentru a sabla pereții exteriori.

Ştiam codul seifului în care își țineau cheile casei, așa că am luat cheile și am intrat, cu armele pregătite.

Casa era goală. Ferestrele interioare, pereții și podelele erau acoperite cu folie de plastic peste care era pus rumeguș. Ici și colo se vedeau mici grămezi de resturi de zidărie, adunate pentru a fi aruncate.

Am găsit multe urme de pași de diferite dimensiuni, atât la parter, cât și la etaj și mai ales în dormitoarele care aveau lucarne cu vedere spre

acoperiș. Folia de plastic de pe una din lucarne fusese tăiată. De la fereastră nu vedeam pe nimeni pe acoperiș și nici urme de praf.

Totuși, aceasta era singura fereastră din casă care nu era acoperită cu plastic.

M-am urcat pe acoperiș și am mers către locul de unde bănuiam că fusese ținută lanterna a cărei lumină îmi intrase în ochi. Am găsit urme de rumeguș suflate de vânt.

— Cineva a fost acolo, am spus când m-am întors în casă.

— Dar dovezile dispar repede.

Ne-am întors acasă, iar Bree a spus:

— El a fost, M, nu-i așa?

— Trebuie să presupunem că da.

— Detest că ne pândește.

— Când mă gândesc la asta, îmi vine să dau un pumn în perete cu toată puterea.

— Cum rămâne cu camerele de care vorbeai?

— Le comand azi. Şi pentru casa asta. Voi trimite factura proprietarilor.

— Îi mutăm pe Mama Nana și pe copii? Să-i trimitem acasă la tatăl tău, în Florida?

Nu era o idee rea, deși mi-am dat seama că din diferite motive, i-ar fi înnebunit pe toți.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Ţârâitul telefonului m-a întrerupt. Era Keith Karl Rollins.

— Te-ai trezit devreme, am spus.

— Am nevoie doar de cinci ore pe noapte, a pufnit consultantul FBI în infracțiuni informatice. Şi m-am gândit că ar trebui să fii primul care află.

A tăcut, lăsându-mă să aștept continuarea.

— Primul care află ce? am întrebat.

— Criptomoneda Ethereum folosită pentru a plăti recompensa pentru Diane Jenkins a început să se miște noaptea trecută, târziu, din toate acele conturi. Am urmărit transferurile prin douăzeci și patru de opriri diferite, majoritatea concepute pentru a elimina metadatele. Câteva dintre bug-

urile mele au trecut, totuși, și n-o să vă vină să credeți unde au ajuns în cele din urmă afurisiții de bani.

CAPITOLUL 79

McLean, Virginia

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, Ned Mahoney și cu mine am intrat cu mașina pe poarta unui gard din fier forjat, înalt de aproape doi metri, care înconjura o proprietate pe un domeniu hipic. Situată destul de departe de drum, casa masivă, în stil colonial, era albă cu obloane verzi și rame ornamentale.

— Tot nu cred că este o idee bună să fii aici, Alex, a spus Mahoney când camioneta din fața noastră a întors și s-a îndreptat spre poartă.

Noi eram în urma ei.

— Nu sunt de acord, l-am contrazis. Eu o să-l zgândăr.

— Avem un mandat de percheziție.

— Cine spune că trebuie să ne arătăm cărțile atât de repede?

— Ce anume speri? a întrebat Mahoney, iar de pe geamul camionetei a ieșit o mână care a apăsat butonul unui interfon. O mărturisire? „Sunt M și am organizat tot haosul ăsta din cauza ta, Alex Cross"?

— Exact asta sper, am spus. Am auzit un bâzâit puternic și apoi poarta s-a deschis. Şi dacă gestionăm bine asta, s-ar putea să obținem mărturisirea și să scutim mult timp și multă bătaie de cap.

Ned a urmărit camioneta pe poartă și pe alee.

— Îmi faci o favoare și mă lași pe mine să vorbesc?

— Cred că prezența mea va oferi un avantaj mai mult decât suficient.

Am parcat pe pavelele de cărămidă într-un rond înconjurat de azalee care începeau să înflorească. Un șir de arbuști mărginea aleea pe care ne îndreptam spre ușa din față. Am ignorat

privirile echipei de grădinari în uniformă și am bătut la ușă.

A răspuns la ușă o femeie hispanică, în jur de 40 de ani. Undeva înăuntru se auzea muzică clasică de pian.

— Da, vă rog!

Mahoney i-a arătat legitimația.

— FBI, doamnă. Am vrea să vorbim cu proprietara casei.

Femeia a fixat legitimația cu privirea.

— FBI? Nu se simte bine. Îl voi chema pe fiul ei. Locuiește chiar peste stradă.

— O să mergem apoi la el, dar trebuie să vorbim cu ea acum, a insistat Ned. Cum vă numiți, că veni vorba?

Presupun că femeia a crezut că Ned dorește aceste informații pentru a-i putea verifica statutul de imigrantă, deoarece și-a încrucișat brațele, a ridicat bărbia și a spus:

— Sunt Maria Joan și am carte verde de șase ani. În șapte luni voi fi cetățean american. Studiez pentru asta. Şi cunosc legile. Al patrulea amendament. Nu mă puteți convinge să vă las să intrați fără un motiv întemeiat sau fără un mandat de percheziție.

Mahoney a zâmbit și a băgat mâna în buzunarul interior de la piept.

— Ei bine, doamnă Joan, aveți dreptate în legătură cu asta. Dar avem un mandat federal de percheziție. Deci, dacă nu ne lăsați să intrăm să vă vedem șefa, s-ar putea să fiți acuzată de obstrucționarea justiției.

Mahoney a ridicat mandatul pentru ca ea să îl vadă. Ea l-a scanat cu privirea, a aprobat din cap și s-a dat la o parte, ca să putem intra.

În foaierul oval era o podea din ardezie. În centru, între noi și o fântână de perete, se găsea o masă cu picior, pe care trona o vază cu un aranjament floral uriaș, parfumând aerul.

Am urmat-o pe Maria Joan pe un hol din foaier, am trecut pe lângă o bibliotecă și ne-am îndreptat spre locul de unde se auzea muzica de pian. Am pătruns într-un spațiu deschis, vast, cu o bucătărie ca desprinsă dintr-o revistă și o zonă de living cu mobilier cu finisaje la fel de luxoase.

În două vaze erau trandafiri proaspeți și un serviciu frumos de ceai, toate așezate pe o masă rotundă, în fața unei femei într-un scaun cu rotile, care stătea ușor oblic față de noi. Femeia se uita la o emisiune de pe canalul Bloomberg pe un ecran mare fixat de perete. Volumul era oprit.

Muzica de pian se auzea din boxe.

Maria Joan s-a postat în fața femeii, a scuturat-o ușor și a spus:

— Doamnă M, aveți vizitatori.

CAPITOLUL 80

APROAPE CĂ MI-AM PIERDUT ECHILIBRUL când Maria Joan a rostit aceste cuvinte:

„Doamnă M, aveți vizitatori”.

Mahoney a rămas mască, dar și-a revenit înainte să treacă în fața scaunului cu rotile împreună cu mine. Aspectul ei m-a frapat.

Ultima oară când o văzusem pe Margaret Edgerton, avea ținuta și înfățișarea unei femei de afaceri bogate și realizate. Dar aspectul ei se deteriorase în cele patru săptămâni care trecuseră de atunci, de la Greensville Correctional Center, când amândoi priviserăm cum fiul ei murea în modul crud și barbar pe care îl alesese.

Arăta epuizată și purta ochelari de soare întunecați, un halat moale albastru și șosete groase. Mâinile îi tremurau ușor și pe chipul ei a apărut un aer de uimire când a ridicat capul și ne-a zărit pe mine și Mahoney.

— Vizitatori? a spus ea cu o voce adormită, greu de deslușit. Am crezut că terapeuții au plecat toți pe ziua de azi și sunt obosită, Maria.

— Doamnă Edgerton, sunt agentul special Mahoney, de la FBI, a spus acesta, înaintând cu legitimația și mandatul. Puteți pleca acum, doamnă Joan.

— Nu va putea să citească nimic din ce îi arătați, a spus ea îndreptându-se spre bucătărie.

Doamna Edgerton a părut încurcată.

— Despre ce este vorba?

— Răpirea unei tinere mame, pe nume Diane Jenkins, a spus Mahoney.

Bătrâna a strâmbat din nas și și-a îndreptat spinarea.

— Răpire? a spus ea, indignată. Eu? Cum îndrăznești! A început să tușească și să icnească. A

fluturat degetele prin aer.

— Vă rog, a spus Maria Joan, venind repede înapoi în cameră, către un rezervor cu oxigen fixat de un cărucior, în colț. Ați supărat-o și nu poate să respire acum.

Începeam să mă simt prost că venisem. Femeia a pus tubul de oxigen sub nasul doamnei Edgerton și apoi s-a răstit la noi:

— Nu puteți reveni? A avut un atac cerebral cu trei săptămâni în urmă. I-a afectat vederea și devine anxioasă.

Acum mă simțeam și mai prost, dar i-am șoptit lui Mahoney:

— Spune-i *exact* de ce am venit.

Doamna Edgerton a înclinat capul și s-a întors spre mine.

— Cine mai e acolo?

— Un consultant, doamnă, i-a replicat Mahoney. Dar să revenim. Soțul femeii răpite a plătit răscumpărarea ei cu ceea ce se numește o criptomonedă.

— Știu ce este asta, o prostie cibernetică, s-a răstit ea. Așa, și?

Înainte ca Mahoney să răspundă, doamna Edgerton a fluturat mâna stângă, tremurătoare, în direcția mea.

— Răspunde tu. Consultantul.

— Doamnă Edgerton, a spus Ned. Eu am întâietate aici.

— Nu-mi pasă, l-a ignorat ea, înaintând cu cincisprezece, douăzeci de centimetri spre mine. Poate că acum sunt oarbă, dar încă aud, am drepturi și judec. Domnule consultant, spune-mi de ce vă aflați aici cu adevărat, dumneata și agentul special.

Mi-am dres vocea și am spus:

— Banii de răscumpărare au fost mutați prin sute de conturi digitale prin toată lumea și au ajuns în contul dumneavoastră personal de

criptomonede. Au fost virați acolo ieri. Toate cele cinci milioane.

Era ca și cum nu auzise. După ce am rostit cam zece cuvinte, doamna Edgerton a apucat mânerele scaunului său atât de tare, încât i s-au albit încheieturile și chipul i s-a contorsionat, amar și răzbunător.

— Ai venit aici să mă termini de tot, nu-i așa, Cross?

Am ezitat, apoi am spus:

— Nu, doamnă Edgerton, nu de-asta am venit.

A râs.

— Ba sigur că da. Mi-ai distrus fiul pe scaunul electric și nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să mă vezi și pe mine cum mă prăjesc.

— Suntem aici pentru o chestiune complet diferită, a spus Mahoney. Doamnă Edgerton, avem un mandat federal pentru a vă confisca oricare sau toate computerele din această casă și din biroul familiei Edgerton din Manhattan.

Bătrâna a părut că nu aude. S-a aplecat în scaunul ei cu rotile, arătând la fel de furioasă ca în ziua în care fusese executat fiul ei.

— Ţi-am spus că vei arde în iad, Cross, a spus ea cu o șoaptă dură și rece. Îți amintești asta?

— Da. Sunteți M, doamnă Edgerton?

— Nu răspunde! a tunat un bărbat din spatele nostru. Mamă, nu mai scoate o singură vorbă, iar voi doi plecați imediat de aici. Nu-mi pasă că sunteți de la FBI. Nu dați buzna în casa mamei mele care este invalidă și începeți să-i puneți întrebări fără un avocat prezent.

Ne-am întors amândoi și am văzut un bărbat solid, la vreo 50 de ani, care venea spre noi dinspre bucătărie. Avea un început de chelie, era bine clădit fizic și purta un hanorac cu glugă și echipament de sport. Mi l-am amintit de la execuție.

— Peter Edgerton? a spus Mahoney. Avem un mandat și pentru casa dumneavoastră.

Cuvintele lui l-au țintuit în loc pe fiul cel mare al doamnei Edgerton.

— Casa mea? Pentru ce? Şi ce naiba credeți că veți găsi în computerele mamei mele? N-a mai folosit unul de când a avut atacul cerebral!

— Banii de răscumpărare ceruți de răpitori au ajuns în contul de criptomonede al mamei dumneavoastră, a spus Mahoney.

— Pete! a strigat doamna Edgerton. Nici măcar nu am un astfel de cont.

— Ba da, mamă, ai, a bâiguit fiul ei.

— Ce?

— Vom vorbi despre asta mai târziu, a spus el. Ne-a studiat. Mă luați de prost? Acele criptomonede chiar au fost virate în contul *ei* anume?

— Da.

— Atunci cineva l-a spart și l-a trimis acolo. Adevărații răpitori au făcut asta.

— Ce rost ar avea un asemenea gest? am întrebat.

Peter Edgerton a părut să mă observe pentru prima oară și întreaga dispoziție i s-a schimbat.

— Nu se poate, a spus el. S-a uitat la Mahoney. Scoate-l pe ticălosul ăsta din casa mamei mele, altfel, îți promit, voi cheltui fiecare cent din averea mea personală în criptomonede ca să vă dau în judecată până vă termin.

— Domnule Edgerton, a încercat să-l calmeze Mahoney.

— Scoate-l din casa mea, Pete! a strigat mama lui.

Fiul ei se controla cu greu, în timp ce-l fixa cu privirea pe Mahoney.

— Dacă Cross pleacă de pe domeniul nostru de tot, vom coopera, te vom lăsa să intri în casa mea, în casa fratelui meu, în biroul familiei, oriunde. Îți garantez că nu suntem implicați.

Mahoney s-a uitat la mine și a făcut semn cu capul spre ușă.

Am plecat fără discuții. L-am auzit pe Pete Edgerton spunând, pe o voce calmă:

— A plecat, mamă. Nu se mai întoarce niciodată.

Mă îndreptam spre ușa de la intrare când doamna Edgerton a strigat în urma mea:

— Cross, tot o să arzi! Indiferent ce o să faci, tot o s-o pățești pentru ce i-ai făcut lui Mickey!

CAPITOLUL 81

MERGEAM PE ALEE, SPRE POARTĂ și m-am hotărât că nu avea rost să mai stau acolo, în timp ce Mahoney și oamenii lui efectuau percheziția.

Şi aveam îndoieli serioase că doamna Edgerton era fizic capabilă să fie M. Creierul ei părea în mare parte intact, dar în urma atacului cerebral rămăsese aproape oarbă și avea probleme respiratorii grave.

Pete?

Asta era destul de probabil. Pete avea un motiv să fie M. Avea și banii necesari, iar cel puțin o parte din ei erau într-o criptomonedă imposibil de urmărit.

Sau era oare o conspirație între mamă și fiu? Dacă era o obsesie comună, două inimi care urau ca una, aproape că puteam să înțeleg cum cei din familia Edgerton ar fi putut pune răzbunarea înaintea averilor personale, a vieților lor și a libertății.

Aproape.

Îndoielile mele izvorau dintr-o singură întrebare: de ce ar fi fost ei implicați într-o răpire în Ohio?

Nu avea sens niciun răspuns care îmi venea în minte. Am ieșit pe poartă și am scos telefonul să chem un Uber care să mă aducă înapoi în oraș.

Telefonul mi-a vibrat în mână. Un mesaj de la agentul special Kim Tillis:

> Mă duc la centrul de detenție din Alexandria la prânz să îi spun lui Marty. Ne vedem acolo să îi dăm vestea bună, pentru a-l înveseli?

Ceasul arăta 11:10, așa că i-am răspuns:

> Voi fi acolo.

Un om nevinovat eliberat. Gândul m-a făcut să zâmbesc într-un fel cum nu o făceam când puneam cătușele unui vinovat. Era mai înălțător, mai altruist, nu era ca o ispășire pentru cei morți.

Încă aveam acel sentiment când am coborât din Uber la ora stabilită și am văzut-o pe Tillis lângă o femeie mai tânără, mai veselă, într-un costum bleumarin.

Sandra Wendover a zâmbit și a dat mâna cu mine după ce Tillis mi-a prezentat-o drept un avocat de la biroul federal al avocaților din oficiu.

— Sunt atât de fericită, doctore Cross, mi-a mărturisit Wendover, zâmbind. Nu avem parte des de astfel de vizite cu deținuții.

Am zâmbit și eu.

— E o senzație plăcută, într-adevăr.

Tillis a lăcrimat.

— Este ca și când i-am aduce lui Marty cel mai bun cadou posibil.

Am intrat pe ușă, spre punctul de verificare a securității. Mi-am scos actele de identificare și eram gata să îmi trec pantofii prin aparatul de scanat, când o femeie a strigat:

— Doctore Cross?

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Estella Maines, șeriful adjunct.

— Ați primit mesajul pe care l-am trimis vineri? a întrebat ea.

— Era pentru mine?

— L-am trimis pe adresa Poliției Metropolitane, dar în atenția dumneavoastră.

— A, acum am rol doar de consultant acolo.

— Ei bine, amprentele pe care ne-ați rugat să le luăm de la vizitatorul lui Dirty Marty? Tipul din imaginile de pe camerele de supraveghere? Avem un rezultat. Este un fost pușcăriaș. L-am prins.

Inima îmi gonea. În sfârșit, aveam o pistă.

Înainte să pot răspunde, Kim Tillis a spus:

— Doamnă adjunct, să se noteze că Martin Forbes nu este corupt. Totul i-a fost înscenat și am

venit să-l eliberăm.

La aceste cuvinte, adjuncta Maines m-a privit contrariată.

— Este adevărat, am asigurat-o. Tipul din imaginile de pe camere era complice la schema de a-l băga pe Forbes după gratii. Cine este? Cum se numește?

CAPITOLUL 82

FOSTA PARTENERĂ A LUI FORBES ŞI AVOCATUL SĂU s-au dus să-i dea vestea cea bună. Dar după ce aflasem numele adevărat și cea mai recentă adresă a omului pe care îl numisem falsul Craig, am decis să nu merg cu ei. Le-am spus doar să-i transmită cele mai bune urări din partea mea lui Marty și am plecat.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îl sun pe Keith Karl Rawlins să-i spun să înceapă căutările. Apoi l-am sunat pe Ned Mahoney și i-am spus să ne întâlnim la laboratorul aflat la un etaj sub departamentul pentru infracțiuni informatice de la Quantico.

Mahoney era deja acolo când am deschis ușa de sticlă de la laborator și urechile mi-au fost izbite de muzica techno dance dată la maximum pe care o asculta Rawlins când lucra.

Expertul în informatică stătea la tastatură, cu fața către șase ecrane înșirate. Ned se afla în spatele lui. L-am bătut pe Mahoney pe umăr și a tresărit.

— Nu te-am auzit intrând, a spus el aproape strigând și apoi a arătat spre dopurile din silicon pe care și le băgase în urechi.

Rawlins dădea din cap pe ritm, dar în clipa aceea a încetat și a oprit muzica. M-a privit peste umăr ca și când se aștepta să mă vadă acolo și apoi a arătat cu bărbia spre telefonul meu.

— Acum e curat. Poți să-l iei.

Am luat telefonul de pe masă, l-am pus în buzunar și am spus:

— Cum rămâne cu Nolan?

— O, am deja niște lucruri despre el.

— Spune-mi, am zis eu, apropiindu-mă. Şi hai să renunțăm la coloana sonoră tehno. Am avut deja o zi ridicol de lungă.

Lui Rawlins nu i-a plăcut asta, dar a ridicat din umeri.

— Tu pierzi.

A executat o comandă pe tastatură și a scos o fișă digitală despre un anume William Nolan, în vârstă de 46 de ani, cu domiciliul în Encino, din California.

— Uită-te la el! a spus Mahoney. E ca o copie la indigo a lui Kyle Craig.

— Din toate cele trei unghiuri, am spus.

— Dar am comparat amprentele lui Nolan cu cele vechi ale lui Craig. Nici pe-aproape.

Atunci asta era. În sfârșit. Kyle Craig era tot mort, iar eu nu eram nebun.

Vestea m-a făcut să mă simt mai bine în această privință și am ascultat cu atenție când Rawlins ne-a povestit pe scurt ce aflase. Nolan fusese cascador și actor de filme de categoria B la Hollywood până când dăduse de gustul cocainei, din cauza căreia se implicase în spargeri și apoi în furturi de mașini.

În urma ultimei lui aventuri se alesese cu un sejur de trei ani la închisoarea din Chino, în California. Nolan își executase sentința și ieșise din închisoare cu patru ani în urmă.

La dosar exista un număr de telefon al ofițerului lui de probațiune, pe care l-am prins la birou. Omul ne-a spus că Nolan era un fost condamnat eliberat condiționat model. După eliberare, lucrase la o spălătorie auto și apoi la o companie care se ocupa cu decontaminarea șantierelor de construcții.

— Unde l-am putea găsi? a întrebat Mahoney.

— La birourile companiei din Encino, a spus ofițerul.

Dar când am sunat am aflat că Nolan își dăduse demisia în urmă cu șase săptămâni. Le-a spus colegilor că se întoarcea în domeniul filmului, că ar fi primit rolul vieții sale.

Când am închis telefonul, Rawlins a sărit de la consola lui, a pornit iar muzica tehno și a început să fluture pumnul deasupra capului.

— Mă omori cu muzica asta, a spus Mahoney. Oprește-o.

Contractorul FBI a dat ochii peste cap și a oprit-o.

— Ştii care este problema cu majoritatea americanilor și cu siguranță cu majoritatea agenților FBI, agent special Mahoney?

— Spune, te rog, a zis Ned, încrucișându-și brațele.

— Ştiu să muncească, dar nu știu să se răsplătească, a spus el. Muncesc zi și noapte, dar când au câte o reușită, nu sărbătoresc. Eu cred în sărbătorirea fiecărei victorii, în special a unei victorii atât de mari.

— Atunci explică-ne motivul de sărbătoare, i-am cerut.

Rawlins a zâmbit.

— William Nolan are un cont bancar și două carduri de credit cu dobândă ridicată, de genul celor oferite doar creditorilor riscanți, cum ar fi foștii condamnați.

— Le folosește?

— În urmă cu șase săptămâni, a cumpărat un bilet de avion de la Los Angeles la New York, apoi un bilet de tren spre DC și apoi douăzeci și două de nopți la un hotel de o stea din Gaithersburg numit Regal Motel. Pac! Poți să te răsplătești, Cross! Acum l-ai prins!

CAPITOLUL 83

Gaithersburg, Maryland

REGAL MOTEL ERA ORICUM, dar nu regal.

Pentru 22 de dolari pe oră, 62,50 dolari pe noapte și 213 dolari pe săptămână, puteai să stai într-o cameră care duhnea a mucuri de țigară și bere și era decorată cu covoare roase și cuverturi de pat cu pete dubioase.

Prostituatele folosiseră acest loc pentru activitatea lor, până când, în urmă cu câțiva ani, intervenise șeriful din districtul Montgomery. Potrivit funcționarei de la intrare, rezidenții actuali erau persoane fără adăpost, dependenți de droguri sau femei care încercau să se ascundă de soții lor abuzivi.

— Avem trei sau patru femei și copiii lor, ne-a spus funcționara, pe nume Souk, mie, lui Sampson, lui Bree și lui Mahoney. Era o femeie tânără și deșteaptă care urma cursuri la seral la American University. Souk a arătat cu capul peste umăr spre fotografii cu bărbați prinse de perete în piuneze.

— Dacă vreunul dintre ei vine pe alee, îl sun pe șerif, a spus ea. Toate au obținut ordine de restricție împotriva lor și eu am copii ale acestora.

— Bravo ție, am spus. L-ai văzut pe bărbatul acesta prin preajmă?

Am împins spre ea pe masă captura de ecran de pe camerele de supraveghere de la centrul de detenție.

— Sigur, a spus funcționara. Scund, păr blond nisipiu. Un metru șaptezeci și șapte, șaptezeci și șapte de kilograme. Intră și iese din camera 39B. Plătește săptămâni în avans.

— Se pare că l-ai studiat, a spus Mahoney.

— Studiez pe toată lumea care intră în timp ce lucrez. Vreau să pot depune mărturie dacă se întâmplă ceva rău aici, ceea ce este inevitabil. E o chestiune de probabilitate, știți?

— Ei bine, ne bucurăm că stai de pază, Souk, a spus Bree. Este aici?

A ridicat din umeri.

— Tocmai am început tura și, așa cum am spus, el se strecoară adesea pe aici. Îl văd în treacăt.

— N-are mașină?

— Dacă are una, nu este aici. Spune că merge cu autobuzul. De ce? Ce a făcut?

— Vrem doar să vorbim cu el, a spus Mahoney. Camera 39B are și altă ieșire?

— O fereastră în baie care dă spre acoperișul din spate. Dar de acolo și până la pământ este o distanță de aproape zece metri.

— Nu există scară de incendiu?

A dat din cap că nu. Ne-am dus afară, ne-am împărțit în echipe și am urcat la etajul trei al motelului. Bree și Sampson s-au îndreptat spre camera lui Nolan dinspre vest. Ned și cu mine ne-am strecurat dinspre est. Ne-am scos armele și ne-am poziționat de o parte și de alta a ușii. Mahoney a bătut iute în ușă. Niciun răspuns.

Mahoney a bătut mai tare.

— William Nolan, deschide. Suntem de la FBI.

Tăcerea era deplină și am crezut că Ned va folosi cheia pe care ne-o dăduse funcționara. Atunci am auzit scârțâitul discret al unui cadru de pat vechi.

Mahoney a strigat:

— Domnule Nolan, suntem... Înăuntru am auzit pe cineva alergând. Apoi s-a trântit o ușă.

Ned a rotit cheia în broască și a deschis ușa, care era prinsă cu un lanț de siguranță.

Sampson s-a împins cu toată greutatea în ușă.

Lanțul s-a rupt. Ușa a căzut. Am intrat repede în cameră și am văzut ambalaje de fast-food, sticle goale de băutură și o geantă de voiaj deschisă, plină cu haine, pe patul nefacut. O țigară ardea încă în scrumieră.

Sampson a făcut semn spre ușa închisă de la baie, aflată în fundul camerei, spre dreapta.

A bătut cu pumnul în ușă.

— Nolan, deschide ușa. Niciun răspuns, așa că Sampson a forțat-o și pe aceea. Fereastra de la baie era ridicată și dincolo de ea se vedea un acoperiș îngust.

M-am dus spre fereastră, am scos capul pe ea și l-am văzut pe Nolan, arătând exact ca geamănul lui Kyle Craig. Purta un rucsac cu model de camuflaj și stătea ghemuit, la șase metri de mine și la șase pași distanță de o cădere de zece metri ca să poată fugi în pădure.

— Nolan! Nu sări! am strigat eu. Dar a sărit.

CAPITOLUL 84

FOSTUL CASCADOR A țâșnit din poziția ghemuit, a făcut patru pași mari și s-a aruncat, împingându-se în piciorul drept. S-a propulsat de pe marginea acoperișului, îndoind picioarele și brațele în timpul căderii.

N-am vrut să-l văd murind, așa că mi-am ferit privirea și am așteptat bufnitura.

În schimb, am auzit un sunet ca un foc de armă. Am ridicat privirea și am văzut că Nolan nu se sfărâmase pe pământ, cum m-aș fi așteptat, ci se afla la șase metri deasupra solului, agățat de o creangă groasă, dar crăpată și șubredă, a unui pin din spatele motelului.

M-am răsucit spre ceilalți.

— E într-un copac!

Bree stătuse inițial în spate, dar acum a ieșit prima afară pe ușa camerei de motel.

— Cum Dumnezeului a făcut asta? s-a mirat Mahoney.

— Frică sau nebunie, a mormăit Sampson.

— Îl sun pe șerif să aducă întăriri, a strigat Bree, coborând pe scări.

Mahoney a preluat conducerea și mi-a strigat să o iau pe latura estică, iar lui Sampson să o ia spre vest. El și Bree aveau să meargă la mașinile cu care veniserăm.

Souk, recepționera, era lângă ușa de la birou. A părut îngrijorată când am trecut iute pe lângă ea și am strigat:

— Ce este în spatele motelului?

— Copaci și o mlaștină.

— Şi mai departe? am întrebat peste umăr.

— Nu am idee.

O auzeam în cască pe Bree chemând întăriri, în timp ce alergam de-a lungul motelului. Poteca era blocată de ierburi și liane.

Ţepii mi-au zgâriat pielea și hainele. Era gunoi peste tot. Am ajuns la colțul din spatele clădirii, cu pistolul îndreptat în sus, și am trecut în fugă mai departe. Desișul plin de gunoaie continua pe toată lungimea motelului. Chiar în mijlocul acelui spațiu, la șase metri de peretele din spate al motelului Regal și la șapte metri în sus, în pin, Nolan privea peste umăr, direct spre mine.

Pentru o fracțiune de secundă, am văzut groază pură în ochii lui, de parcă ar fi văzut limpede cine îl urmărea. Apoi s-a aruncat înapoi și a reușit să facă un sfert de viraj înainte să cadă la pământ, cumva ca un parașutist. A mormăit de durere, dar s-a rostogolit în patru labe și apoi s-a ridicat pe mal și l-am pierdut din vedere.

— Se îndreaptă spre nord, intră în mlaștină, am strigat în stația radio, pe când mă luptam să-mi croiesc drum printre plante țepoase și gunoaie.

La celălalt capăt al clădirii, Sampson făcea la fel. Dar drumul îi era blocat de saltele vechi, frigidere abandonate și alte resturi din motel, îngrămădite peste tot.

Vocea lui Bree a pârâit în căști.

— Sampson, ia-o spre est. Vei da de un drum care merge de la nord la sud.

— Recepționat.

— Eu îl urmăresc în continuare, am spus în microfonul fixat de guler.

Când am ajuns la locul unde dispăruse Nolan, mi-am dat seama pe unde o luase prin noroi, după frunzele de brusture rupte și mugurii îndoiți.

Am alunecat și am căzut în fund pe malul abrupt. Pantofii mei sport erau plini de noroi când am ajuns jos. Aproape că mi-au căzut din picioare când m-am ridicat și am încercat să-l ajung din urmă pe Nolan. Drumul era anevoios, cu pământ solid la un pas, dar la următorul te afundai în zece centimetri de noroi moale, iar în fața mea aveam o perdea de vegetație.

Am auzit tunete în depărtare și am observat că cerul se înnora rapid.

— Cât de lată este mlaștina? am întrebat, gâfâind.

— Puțin peste un kilometru, a spus Bree.

— Şi ce urmează după ea?

— E un drum național. O arteră principală.

— Închide-l.

— Am cerut deja ca drumul să fie închis.

— Mă îndrept într-acolo chiar acum.

În depărtare au început să se audă sirene. Vântul se întețea, norii se adunau.

Am ajuns la un luminiș în care mlaștina devenea mai degrabă un iaz mâlos de vreo cincizeci de metri în diametru. Şi l-am zărit pe Nolan, zbătându-se și târându-se de partea cealaltă a mlaștinii, plin de noroi și ierburi acvatice.

Ierburile creșteau în plauri deși, cu capete florale țepoase deasupra apei. Am sărit spre un plaur, m-am clătinat o clipă și apoi am sărit pe altul.

Norocul și stabilitatea au fost de partea mea aproape tot traseul și așa am reușit să străbat mlaștina.

Dar chiar la final, când mai aveam poate doar trei metri, mi-am pierdut echilibrul și am căzut cu fața în mâl.

M-am târât și m-am zbătut spre mal, la fel cum făcuse Nolan. Mi-am șters noroiul din ochi și am mers mai departe, văzând că individul lăsa urme de nămol după care mă puteam ghida.

Dintr-odată, mi-am dat seama că de undeva din fața mea se auzeau motoare de utilaje și un zăngănit produs de lame metalice mușcând din stâncă.

— Există vreo mașinărie mare care lucrează pe aici? am strigat. Sunt aproape de acea autostradă.

Niciun răspuns. Microfonul meu se stricase probabil când am căzut în apa noroioasă.

Motoarele se auzeau tot mai puternic. Dar unde era sunetul traficului? Ar fi trebuit să aud cauciucurile scrâșnind și oftatul frânelor.

Două minute mai târziu, desișul s-a subțiat și în fața mea a apărut o zonă mare, defrișată.

În stânga se zăreau sute de trunchiuri de pin, lângă un camion cu platformă. Două camionete albe, Chevy, erau parcate la dreapta mea, la o distanță cam de șaizeci de metri. Dincolo de camionete, trei bărbați cu căști de protecție se aflau cu spatele la mine, uitându-se la un buldozer și la un screper care nivelau terenul.

Niciunul dintre bărbați nu părea să-l fi văzut sau auzit pe William Nolan alergând în spatele lor spre un SUV negru parcat pe partea îndepărtată a poienii, lângă un drum de pământ roșiatic, care șerpuia spre nord.

CAPITOLUL 85

AM ŢÂŞNIT DIN DESIŞ și am pornit pe poteca abruptă, îndreptându-mi privirea când spre Nolan, care se apropia iute de SUV, când spre cei trei bărbați care priveau mașinăriile la lucru. Păreau să nu bage de seamă ce se întâmpla în spatele lor.

Pe când alergam spre ei, am aruncat o privire prin geamul deschis al uneia dintre camionetele lor și am văzut cheile pe bord. Nolan era deja în mașină. Am considerat că nu aveam de ales.

După mai puțin de cincisprezece secunde, am băgat Chevy-ul în viteză, am apăsat accelerația și am învârtit de volan, aruncând noroi și pietriș spre cei trei bărbați, care, inițial surprinși, s-au întors apoi și au început să alerge după mine. Dar nu i-am luat în seamă. Nolan părăsise deja șantierul.

Am accelerat, traversând luminișul, trecând peste șanțuri, chiar când deasupra începuseră să scapere fulgerele. Cerurile s-au deschis și a început să plouă cu găleata.

Dacă nu ai condus niciodată printr-un potop de primăvară din zona de mijloc a Atlanticului, unde cad șapte sau chiar opt centimetri de precipitații pe oră, îți pot să spune că este ceva groaznic. Atât de multă ploaie cade atât de repede, încât ștergătoarele nu pot face față și ești forțat să încetinești până când mai mult te târăști pe drum.

A fost totuși bine că am încetinit, pentru că atunci când John Sampson mi-a sărit brusc în față, din spatele unei grămezi de gunoaie, am putut să frânez și să opresc.

A sărit înăuntru.

— Hai!

Am apăsat pedala de accelerație și am alunecat pe noroiul dens, dar apoi am dat de pietriș

și am putut să mențin camioneta pe drumul care se deschidea în față.

— Cum naiba de ai ajuns înaintea mea? am întrebat, privind prin torenți.

— Drumul ocolește mlaștina, a spus el gâfâind și inspirând aerul cu lăcomie. Am văzut luminișul de acolo și am venit dintr-o parte fix la timp, ca să-l văd pe Nolan suindu-se în acel SUV și pe tine alergând spre camionetă, arătând ca un monstru de mlaștină.

N-am avut timp să răspund sau să râd, pentru că am ajuns la un drum care era mai îngust și nu era cu mult mai bun decât drumul de pământ din urma noastră. Roțile mașinii alunecau și aproape că am ieșit de pe el de două ori.

— Nu poate să depășească o camionetă în noroiul ăsta, am spus. Microfonul meu e mort. Sun-o pe Bree. Spune-i ce se întâmplă.

— Comandant Stone, a strigat Sampson.

— Aici sunt, a răspuns Bree.

— Suspectul este într-un SUV negru, marca BMW, iese de pe un șantier pe un drum...

— Uite-l! am strigat.

Am ajuns la o curbă în drum și am văzut cum SUV-ul aluneca în toate părțile. Şi eu de-abia puteam să mențin direcția, dar am accelerat. Sau am încercat.

Niciunul dintre noi nu purta centura de siguranță și am trecut peste un șanț atât de repede, încât m-am izbit cu creștetul capului de plafonul mașinii. Am încetinit, încercând să mă orientez și mi-am dat seama că și Nolan încetinise, chiar înainte să fim stropiți de un șuvoi de noroi și pietriș, aruncat de roțile sale din spate care demarau în trombă. Chiar dacă turna cu găleata, ne-a acoperit parbrizul cu un strat de noroi roșiatic.

Nu puteam vedea nimic și am apăsat pe frână.

— Este blocat pe mijloc! a strigat Sampson. A deschis portiera și a ieșit afară, dar a alunecat și a căzut pe drumul noroios.

Deja coboram pe partea cealaltă a camionetei, cu brațul ridicat să-mi apăr fața și capul de ploaia de noroi și pietriș, care s-a oprit brusc.

Ușile SUV-ului s-au deschis și Nolan a sărit afară.

Am dat să-mi scot arma, dar chiar și prin ploaia puternică, am văzut că nu este înarmat când a pornit alergând pe drumul pavat. Am încercat să o iau după el, dar aproape imediat piciorul meu drept s-a cufundat în noroi până la gambă și am căzut în patru labe.

M-am zbătut să mă ridic în picioare, pierzându-mi pantoful drept când mi-am eliberat piciorul, dar m-am bucurat când am văzut că Nolan căzuse și el, undeva în fața mea, pe drumul plin cu noroi de consistența unei budinci. Se prăbușise cu fața în jos și se zbătea acolo, încercând să se ridice, iar eu m-am apropiat de el cu pași repezi.

Am venit prin fața mașinii. Nolan se ridicase, clătinându-se pe picioare.

Sampson m-a prins din urmă și alerga și el spre Nolan.

Era ca pe vremuri. John și cu mine jucaserăm împreună fotbal la liceu, amândoi în poziții de apărare. Fiecare dintre noi știa ce urma să facă celălalt fără ca vreunul dintre noi să o spună.

Mi-am înfipt picioarele într-o zonă de teren stabil și m-am proptit în ea, îndreptându-mi capul și umerii în jos, spre picioarele lui Nolan. Sampson a țintit sus, la bust.

Ne-am izbit de sosia lui Kyle Craig în același timp și l-am pus pe nenorocit la pământ atât de tare, încât la impact a făcut un fel de crater de forma unei siluete umane. Rucsacul lui subțire s-a desfăcut, iar din el s-au revărsat teancuri peste teancuri de bancnote de o sută de dolari.

CAPITOLUL 86

NOLAN A PRETINS CĂ-I RUPSESEM genunchiul, îi dislocasem umărul și îi fisurasem coastele atunci când îl placasem. A solicitat un medic și un avocat și apoi n-a mai spus nimic, având, conform legii, acest drept. Mahoney l-a lăsat în custodia agenților federali și ne-am despărțit, plănuind să ne reîntâlnim a doua zi dimineață.

Bree ne-a dus cu mașina. Furtuna trecuse când l-am lăsat pe Sampson acasă la el, după care am parcat în fața casei noastre. M-am desprins cu greu de pe scaunul pasagerului. Aveam hainele rupte și îmbibate de acel noroi gros, de culoarea cuprului.

— Arăți ca un figurant într-un film cu zombi, a spus Bree, chicotind.

— Așa mă și simt, am spus, masându-mi coastele care mă dureau zdravăn. M-am lovit de ceva tare.

Am început să urcăm scările verandei și de-abia m-am uitat la schelele dintre casa noastră și cea a familiei Morses.

— Crezi că Mama Nana o să te lase să intri pe podelele ei curate în halul ăsta? a spus Bree. Ocolește și mergi la dușul de la subsol.

Am oftat.

— Bine. Şi o să-mi spăl pantalonii înainte să intru în casă.

— Şi mai bine, a spus.

M-am aplecat s-o sărut. S-a dat înapoi și a râs.

— Nici să nu te gândești.

— Sărută-l pe zombie! mi-am îngroșat eu vocea și am ridicat mâinile ca monstrul Frankenstein, prefăcându-mă că mă reped după ea.

Bree a râs ascuțit și apoi a urcat în fugă scările, traversând apoi veranda. A deschis ușa de la intrare, s-a uitat peste umăr, a zâmbit, a scos limba la mine și apoi a intrat în casă.

Adoram s-o văd pe Bree atât de veselă, mai mult fată decât femeie, mai mult o persoană obișnuită decât polițist, și asta pentru că mă purtasem ca un băiețel. M-a făcut să mă simt destul de bine la finalul unei zile lungi și complicate, în care lucrurile merseseră prost de multe ori.

Dar trăgând linie, făcusem destul de mult progrese. Dacă nu-l aveam pe M în custodie, măcar aveam pe cineva care îl cunoștea. Nolan spusese asta. Mie și lui Marty Forbes.

Dușul a fost lung, fierbinte și minunat. Mă simțeam ca un om nou și cina era pe masă când am intrat în bucătărie – pui fript cu un sos de lămâie și muștar, o rețetă pe care Mama Nana o luase de la *Rachael Ray Show.*

— Arăți bine, a spus Bree.

— Din când în când.

— Bree a spus că erai plin de noroi, a zis Ali.

— Din cap până-n picioare.

— Aș fi vrut să-ți faci o poză.

— Nici gând.

— Tată? a spus Jannie. Nu mă întrebi cum a fost prima mea zi după ce m-am întors la școală?

Uitasem complet.

— A, da, școala. Cum te simți?

Şi-a îndreptat spinarea și a zâmbit.

— Destul de bine. Acele vitamine chiar își fac efectul după o vreme.

— Nu te-ai simțit obosită peste zi?

— Doar o singură dată, în sala de studiu. Am pus capul jos și am tras un pui de somn de trei minute. Când crezi că pot să încep să mă antrenez din nou?

— Ştiu că de-abia aștepți asta, dar ultimul lucru de care ai nevoie este o recidivă a bolii, a

spus bunica mea.

Jannie părea tristă.

— Nana are dreptate și știi asta, i-am atras atenția. Așadar, să spunem că pentru restul săptămânii vei menține acel regim de vitamine și faci niște exerciții de încălzire, în timp ce vedem cum te descurci la școală. Dacă lucrurile merg bine, săptămâna viitoare poți să începi să alergi.

Fiica mea și-a mușcat obrazul și apoi a spus:

— Deci acum sunt la cât? Douăsprezece săptămâni distanță de prima cursă din serie?

— Cam așa ceva, dar trebuie s-o iei ușor, nu începe prea iute.

— Dar îmi place să fac asta, a spus Jannie pe un ton bosumflat, răsfățându-se.

— Și o vei face, a spus Bree. În douăsprezece săptămâni.

Jannie a ridicat mâinile.

— Oficial, mă predau.

— Uneori trebuie să te predai ca să mai poți lupta o zi, a spus Mama Nana.

— Cine a zis asta? a întrebat, curios, Ali.

— Eu, a spus bunica mea. Adineauri.

— Ar trebui să-ți notezi asta, Nana, a spus el.

— Nu, *tu* ar trebui să-ți notezi asta, l-a repezit ea.

Ali a privit în gol o secundă și tocmai voia să spună ceva, când i-a piuit telefonul. L-a scos, a privit ecranul și un zâmbet i-a înflorit încet pe chip.

— Vezi? a izbucnit Nana. Nu pot să se abțină să se uite la ecrane și să fie atenți la viața reală. I-am spus să-și noteze ceva și apoi – ping! – s-a dus.

Ali a băgat telefonul înapoi în buzunar, s-a ridicat și a luat un caiet și un pix.

— Nu, Nana, o să scriu tot ce spui și o să postăm pe Twitter o dată pe zi. Gen hashtag – lucruri-foarte-bune-pe-care-le-spune-străbunica-mea.

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea, apoi Jannie a început să râdă.

— Ar merge!

— Așa e! a spus Ali, ridicând pumnul, triumfător. Mama Nana devine virală!

Bunica mea i-a privit pe amândoi de parcă și-ar fi pierdut mințile, ceea ce ne-a făcut pe Bree și pe mine să izbucnim în râs. A fost nevoie de doar câteva momente până ca Nana să înceapă să chicotească cu noi.

— Sincer, nu am idee ce este atât de amuzant, a spus ea, dar nu contează. O porție bună de râs te va împiedica să cazi lat și să ajungi la doi metri sub pământ.

— Notează asta! a strigat Jannie și am început iar să râdem.

CAPITOLUL 87

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, avocata lui William Nolan ne-a anunțat că între timp clientul ei era dispus să vorbească. La scurtă vreme după aceea, Bree, John și cu mine am trecut de zona de securitate de la sediul Biroului, aflat în centrul Washingtonului.

În timp ce mergeam cu liftul și traversam mai multe holuri, încă îmi răsunau în minte ca un ecou râsetele noastre zdravene din seara anterioară. Ne opream și apoi Mama Nana spunea altceva și strigam: „Notează asta!”

Nu-mi amintesc să mă fi distrat atât de bine la o cină, în ultima vreme. În dimineața următoare, la micul dejun, înainte de școală, Ali nu a vorbit decât despre asta. Urma să-și noteze cel puțin treizeci de expresii ale Mamei Nana înainte să „lanseze hashtagul“.

— Ai senzația că virusul cu bicicleta de teren s-ar putea să fi trecut? a întrebat Bree acum.

— Mă gândeam la același lucru. Mai ales după ce Ali a spus că în seara asta va sări peste cursa cu echipa Wild Wheels ca să lucreze la imaginea Mamei Nana în social media.

Sampson a râs.

— Puștiul sare de la una la alta.

— Explorează, am spus. Asta fac copiii.

Ned Mahoney a ieșit pe o ușă aproape de capătul holului. A arătat spre mine și a spus:

— Alex, tu ai fost ținta lui, așa că azi doar observi. Dacă vrei să întrebăm ceva, te vom auzi în căști. Comandant Stone?

Bree și-a îndreptat umerii, m-a privit cu o milă simulată și apoi l-a urmat pe Mahoney înăuntru. John și cu mine am intrat în cabina de observație cu agentul special Kim Tillis, care tocmai sosise.

De partea cealaltă a peretelui cu oglindă, William Nolan avea încheietura mâinii stângi prinsă cu cătușe de scaun și brațul drept în ghips. Stătea cocoșat și arăta groaznic. M-a mirat s-o văd pe Sandra Wendover, același avocat din oficiu al apărării care lucrase la cazul lui Martin Forbes, stând în spatele lui.

— Hei, hai mai repede, i-a zorit Nolan pe când Bree și Ned s-au așezat pe scaune. Mor aici.

— Nu mori, domnule Nolan, a spus Mahoney.

— Am dureri mari, a insistat el, cu o tânguială răgușită.

Wendover a spus:

— Clientul meu are trei coaste rupte, un ligament rupt la genunchiul drept și un umăr dislocat. S-ar putea spune că a fost tratat cu brutalitate.

Mahoney a pufnit.

— Hm! Clientul dumitale a sărit de pe un acoperiș, într-un copac și apoi a fugit, încercând să scape de ofițeri federali care au fost forțați să-l oprească.

— Cui îi pasă? a spus Nolan iritat. Pentru că știu sigur că nu am făcut nimic greșit. O contravenție, poate. Dar nu ceva pentru care să fii închis.

— Ei bine, domnule avocat de pârnaie, a spus Mahoney, iată o veste pentru dumneata: te reținem drept suspectul principal într-un caz federal de investigație de răpire și crime în serie.

Asta i-a captat în sfârșit atenția lui Nolan. S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu ochii mari cât cepele, apoi a tresărit și a spus:

— Ei, na! Ei, na! Despre ce vorbiți?

— Stai... e implicat în cazul lui Martin Forbes? a întrebat Wendover.

— Da.

— Atunci trebuie să mă retrag și îmi sfătuiesc clientul să păstreze tăcerea până când biroul federal poate să trimită alt avocat să-l reprezinte.

— Ce? Nu, a spus Nolan. Nu, stai aici, nu recunosc nimic pentru că nu am făcut nimic.

— Dar tăierea capetelor acelor oameni? a spus Bree. Ai făcut asta, nu-i așa, M?

— Domnule Nolan, te sfătuiesc să nu răspunzi la această întrebare, a spus Wendover.

Nolan dădu violent din cap.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Ești M? a întrebat Mahoney. O întrebare simplă.

Nolan s-a încruntat.

— Ăsta e un nume sau ceva?

— Ştii că este.

— Adică un rapper sau ceva de genul ăsta?

— Vrei să spui că nu ești M? a întrebat Bree.

— Pot să spun fără urmă de îndoială că nu sunt Em sau Eminem sau oricine este tipul ăsta și nu am ucis pe nimeni vreodată, cu atât mai puțin să fi tăiat capetele unor oameni.

De partea cealaltă a geamului, în spatele lui Mahoney și Bree, mi-am activat microfonul și am spus:

— Sângele pe care l-a aruncat pe parbrizul meu.

Bree încuviință și a spus:

— Ești sigur, William? Pentru că doctorul Cross spune că ai aruncat cu un balon cu sânge în parbrizul său, pe Beltway.

— Balon cu sânge? a spus Wendover. Domnule Nolan, nu răspunde la întrebarea aceasta.

El a ignorat-o.

— Acela a fost sânge fals. Şi ce-are a face? A fost o glumă puerilă.

— Doar că nu era sânge fals, a spus Mahoney. Era un amestec de sânge luat de la mai multe ființe umane. Încă nu am terminat toată analiza ADN, domnule Nolan, dar pun pariu că sângele se potrivește cu capetele și deci indică în direcția ta.

Nolan a pălit și tot ceea ce auzise părea să-l fi amețit.

— Bun, a spus Wendover, adunându-și lucrurile și ridicându-se de pe scaun. Eu am plecat de aici.

— Stai! a spus Nolan. De ce?

L-a privit fix.

— Pentru că, domnule Nolan, reprezint un om nevinovat care este la închisoare, acuzat de crimele atroce în care sunteți implicat.

— Atroce? a spus el după ce ea a plecat din încăpere. N-am făcut nimic atroce în toată viața mea!

Wendover a închis ușa în urma ei. Tocmai mă pregăteam să ies pe hol ca să-i vorbesc, când Nolan a spus:

— Recunosc că am făcut lucruri de care nu sunt mândru și am făcut închisoare pentru asta, dar nimic atroce. Nici măcar un pic atroce.

— Dar poți vedea în ce direcție se îndreaptă toate astea, William, a spus Bree. Balonul cu sânge. Capetele. Cadavrele. Deja trebuie să te temi de ziua în care vei fi executat.

— Stai puțin. Eu... S-a gândit el și apoi a părut că ajunge la o concluzie. Am primit balonul. Mi s-a spus că balonul era fals, știi, recuzită de film.

În cabina de observații, ne-am dat cu toții mai aproape, în același timp.

— Cine v-a spus asta, domnule Nolan? a întrebat Bree. Cine v-a dat balonul? Şi cine v-a cerut să îl vizitați pe Marty Forbes în închisoare și să vă purtați precum Kyle Craig?

Nolan a închis ochii și a șoptit:

— Își spune M.

CAPITOLUL 88

PUŢIN DUPĂ ORA ŞAPTE, ÎN ACEEAŞI SEARĂ, în birourile Departamentului de Securitate Internă de la Union Station, Mahoney, Sampson, Bree și cu mine stăteam înghesuiți în jurul doamnei locotenent Edith Prince, un ofițer de la Securitatea Transporturilor (TSA) cu acces la fluxurile arhivate de la camerele de supraveghere montate în diverse locuri prin acel important nod de transport.

Am rugat-o să scoată înregistrările din zilele trecute, când Nolan fusese prins pe cameră. Marcajul de timp indica ora 16:01 când sosia lui Kyle Craig a apărut în flux, a intrat prin holul principal al stației și a dispărut la metrou.

— Ne-a spus că înainte să intre la metrou s-a dus la un fișet, a spus Bree.

După câteva încercări, Prince l-a detectat pe alt flux de imagini, camera respectivă fiind îndreptată spre un set de fișete deschise pentru uz între șase dimineața și miezul nopții.

Pe ecranul locotenentului TSA, Nolan a apărut la 15:54. S-a dus la fișetul C-2, unul dintre dulapurile de depozitare mai mari. Era deschis.

Nolan a căutat în partea de sus a fișetului. A pipăit ceva, apoi a scos mâna, cu pumnul aproape desfăcut și a pus-o în buzunarul jachetei. Ușa s-a închis. Nolan a plecat.

Exact cum îi povestise lui Bree în sala de interogatorii.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Prince.

— Nolan a declarat că a luat un tichet de înregistrare pentru un bagaj depozitat la hotelul Willard, a spus Bree.

— Acum trebuie doar să ne dăm seama cine a pus tichetul în dulap și bagajul la hotel, a spus Mahoney.

— Cu hotelul nu vă pot ajuta, s-a scuzat Prince și a dat o comandă computerului. Dar poate...

Programul de redare a derulat înapoi la o viteză de șase ori mai mare decât cea normală. Îmi era greu să îmi mențin ochii pe ecran. Mintea mi se tot întorcea la ceea ce spusese sosia lui Kyle Craig – anume că fusese contactat în urmă cu doi ani, printr-un server anonim din Panama și de pe un cont de e-mail aparținând cuiva pe nume M.

Expeditorul cunoștea trecutul lui Nolan, știa că acesta era un fost deținut care încerca să rămână curat după eliberarea din închisoare și că lucra prea multe ore pentru bani prea puțini.

M știa și că Nolan fusese actor și cascador și s-a gândit că ar fi perfect pentru mai multe roluri pe care le pregătea. Primul rol presupunea cinci zile de muncă și plata era o sută de mii de dolari, douăzeci și cinci de mii la început, șaptezeci și cinci la finalizare.

— Ca să faci ce? întrebase Bree.

Nolan tresărise și se foise pe scaun.

— Chiar nu cred că ar trebui să răspund la asta.

Mahoney s-a aplecat peste masă.

— Capete fără trupuri, William. Sângele de la toate cadavrele alea în posesia ta. Dă-ți drumul la gură sau începe să te gândești care e ultima ta dorință.

Cascadorul nu s-a arătat prea entuziasmat, dar a mărturisit însă tot. El fusese cel care îl adormise cu cloroform pe Marty Forbes în acea cameră de motel din Fort Lauderdale. El fusese cel care pusese o perfuzie în brațul lui Forbes și îi introdusese droguri în corp. El fusese cel care le ținuse departe pe menajere în toate cele patru zile în care Marty zăcuse într-o letargie indusă chimic.

— Am așteptat până când Forbes a început să se trezească și apoi am plecat, a spus Nolan. Cinci zile mai târziu, am primit o cutie UPS cu șaptezeci

și cinci de miare, bani gheață. Încă nu știu sigur ce am făcut ca să-i câștig.

— Ai făcut parte dintr-o înscenare care l-a băgat pe Forbes după gratii pentru niște crime pe care nu le-a comis, l-a anunțat Bree.

— Nici eu nu le-am comis! a spus Nolan. Şi nu am aflat că Forbes este la închisoare decât acum zece zile, când mi s-a ordonat să mă duc să-l văd, dar să nu spun nimic.

Nolan a pretins că M îl contactase din nou în februarie și îi oferise două sute de mii de dolari pentru o lună de lucru. Pentru asta trebuia să stea la Regal Motel și să aștepte până când avea să i se spună ce să facă.

— Asta, tot așa, prin acel cont de e-mail din Panama?

— Nu, a spus Nolan. Mi-a cerut să instalez pe telefon o aplicație numită Wickr.

Atunci am crezut tot ce povestea Nolan. Deja înclinam să-l cred când spusese că M l-ar fi contactat printr-un cont de e-mail din Panama, la fel cum făcuse cu Marty Forbes. Dar faptul că Wickr, sistemul anonim de telegrame digitale care se autodistrug, fusese modul în care mă contactase M, m-a îndemnat să...

— Stai! a spus Bree, întrerupându-mi gândurile.

Fluxul de imagini a încremenit pe ecranul monitorului, în acea secvență se zărea o femeie tânără, caucaziană, care purta o rochie lungă și o căciulă de lână peste șuvițele blonde, ondulate. Stătea în fața fișetului C-2.

CAPITOLUL 89

LOCOTENENTUL PRINCE A PORNIT fluxul de imagini cu încetinitorul. La ora 14:29, în aceeași zi în care Nolan luase biletul, o femeie tânără s-a dus la dulap, a scos un rucsac și o geantă împletită. A pus geanta peste umăr și piept, ca o bandulieră, a luat rucsacul și a plecat.

O vedeam pe femeie din toate unghiurile și nu părea să se întindă spre partea de sus a dulapului. Prince a derulat și mai în urmă înregistrarea și a găsit-o pe aceeași tânără mai devreme, la 12:40, când și-a pus inițial lucrurile în C-2 și l-a încuiat.

Sampson a spus :

— Ar fi putut să pună cecul acolo când a încuiat dulapul. Timp de opt secunde nu i se văd mâinile în punctul ăla.

— Poate, am spus. Continuă să dai înapoi și mai repede.

Prince a dat computerului o comandă. Fluxul s-a derulat din nou invers, de data asta de șaisprezece ori mai repede decât viteza normală. A trebuit să ne concentrăm, a trebuit să privim fix la dulapul C-2 și la nimic altceva.

Mi-a vibrat iPhone-ul, alertându-mă că am primit un mesaj. L-am ignorat.

— Acolo, a arătat Bree un punct de pe ecran.

— Am văzut, a spus Prince și a încetinit imaginile la viteza normală.

La 10:22 dimineața un bărbat cu un pardesiu lung și negru, purtând o pălărie neagră de cowboy și o pelerină de ploaie transparentă, a descuiat C-2. A scos o valiză și a plecat. Din cauza borului pălăriei, ne era imposibil să îi vedem fața. Când s-a întors, am observat că pălăria avea în jurul calotei un fel de banderolă, care era astupată de pelerina de ploaie.

Nu am văzut-o când am ajuns la filmarea de mai devreme, de la 9:54 dimineața, când cowboy-ul a intrat pentru prima oară în zona cu dulapuri. A pus valiza în C-2, a încuiat ușa și a plecat, fără să ne ofere din niciun unghi ocazia de a-i vedea fața.

— Nu-mi dau seama când ar fi putut planta tichetul, a spus Bree. E rapid. Pune valiza înăuntru și apoi o scoate.

— Cred că ai dreptate, am spus. Dar marchează locul acela, locotenent Prince, și apoi continuă să derulezi înapoi.

La ora 8:12, în ziua în care Nolan a luat tichetul, un bărbat masiv, afro-american, purtând un hanorac albastru, cu gluga trasă peste cap, a intrat în zona de dulapuri și s-a uitat în jur. Purta ochelari de soare negri și părea agitat, iar apoi s-a dus la C-2, l-a descuiat și a căutat înăuntru, cu mâna băgată până la cot în fișet.

Umărul bărbatului masiv se mișca dintr-o parte în alta ca și când acesta ar fi pipăit căutând ceva. Apoi a scos un laptop într-o husă, l-a pus sub braț și a plecat.

— Sigur ar fi putut s-o facă, chiar atunci, a spus Mahoney. Altfel de ce să pui ceva atât de mic într-un dulap atât de mare?

— Sunt de acord, dar hai să ne uităm când pune laptopul acolo, am propus.

Prince a derulat fluxul înapoi, până când a dat de același tip la ora 6:48. Atunci avea o geantă mare, grea, ca de poștaș, pe care o pusese în C-2.

Totuși, înainte să încuie, se pare că s-a răzgândit și a băgat mâna înapoi în dulap după geantă. Din ea a scos laptopul în husă și l-a pus mai adânc în dulap. Apoi a încuiat și a plecat cu geanta de poștaș sub un braț.

— Ar fi putut s-o facă în ambele dăți, a spus Sampson.

— Ăsta e omul nostru, a încuviințat Bree.

— Şi eu cred, a zis Mahoney.

Telefonul mi-a vibrat a doua oară, apoi o a treia și a patra.

Exasperat, l-am scos, m-am uitat la ecran și am văzut două mesaje de la Jannie și trei de la Mama Nana. Toate spuneau același lucru: *Sună! Acum! E important.*

— Trebuie să răspund, m-am scuzat.

Am străbătut încăperea și am sunat acasă. Bunica mea a răspuns de la primul apel.

— Vreau să îmi spui că totul va fi bine, a zis ea pe o voce încordată, tremurândă.

— Nana, ce s-a întâmplat?

— Probabil nu este nimic, dar Ali a întârziat o oră la cină, deși dimineață mi-a promis că vine acasă să învețe pentru un test la geografie. Am încercat să-l sunăm pe telefonul lui mobil și nu răspunde, nu îl are cu el sau a uitat iar să-l încarce.

Am simțit un gol în stomac, dar am spus:

— Te-ai uitat în magazie, să vezi dacă are acolo bicicleta de teren?

— Jannie a făcut asta deja. Bicicleta este acolo.

A început să mi se facă rău.

Telefonul mi-a vibrat în mână și inima a început să-mi bată mai tare.

— Tocmai mi-a trimis mesaj.

— O, slavă Domnului, a strigat Nana.

Am apăsat pe pictograma programului, ca să citesc mesajul și am simțit cum mi se taie genunchii.

Trecutul este acum prezent, Cross. Vino să-ți cauți fiul.

M

CAPITOLUL 90

LA TREI ORE DUPĂ CE AM PRIMIT acel mesaj, Bree și cu mine eram înapoi acasă, împreună cu Sampson, Mahoney și Rawlins. Deși o echipă de agenți FBI deja lucra la răpirea lui Ali din sediul central FBI, ne-am decis să păstrăm informațiile în legătură cu asta într-un cerc restrâns, temându-ne de ce i-ar putea face M lui Ali dacă atenția presei s-ar îndrepta spre el.

Jannie avea ochii roșii de plâns. Mama Nana era tulburată, dar încerca să se mențină ocupată; făcea cafea pentru agenți. Pe dinafară, mă străduiam din răsputeri să rămân stoic, ca un adevărat profesionist, detașat și concentrat pe recuperarea în siguranță a victimei unei răpiri.

Dar pe dinăuntru, ca tată, mă temeam pentru băiețelul meu, mă temeam deoarece, ca detectiv, știam de ce erau în stare ucigași ca M. Nu aveau suflet.

În experiența mea, nu exista altă explicație pentru faptele comise de minți cu adevărat bolnave. Era nevoie de cineva care nu are suflet, cineva care era absolut amoral, ca să ucidă fără mustrări de conștiință, să taie capetele oamenilor, fie ei vinovați de crime sau nu. Sau să răpească o mamă nevinovată și să amenințe că îi taie degetul. Sau să îi facă o înscenare unui agent FBI ca să se joace cu mine într-un joc pervers, nemilos, pe parcursul a doisprezece ani.

Şi acum, Ali, băiețelul meu, devenise un pion în acest joc.

În timp ce Mahoney, Bree și Sampson încercau să reconstruiască o cronologie a zilei lui Ali, am încercat să mă pun în locul lui M, să anticipez la ce s-ar putea gândi, cum l-ar putea folosi pe fiul meu împotriva mea.

M l-ar putea tortura pe Ali ca să mă tortureze pe mine.

M l-ar putea ucide pe Ali ca să mă tortureze pe mine.

M l-ar putea ucide pe Ali ca să-mi distrugă familia.

M ar putea să...

— Tată? a spus Jannie, făcându-mă să tresar.

— Da?

— Au o cronologie aproximativă, a spus ea. Ar trebui să arunci o privire.

M-am dus în sufragerie și am văzut că o tablă albă fusese instalată pe vitrina de porțelanuri a Mamei Nana. Sampson, Bree și Mahoney o studiau.

— Ali stă la școală până la 15:20, când se termină orele, a spus John.

— Prietenii lui, gemenii Kent, au spus că ultima oară când l-au văzut mergea pe jos, îndreptându-se spre stația de metrou Fort Totten, de unde venea acasă, să lucreze la contul de Twitter al Mamei Nana, a spus Bree. Au spus că toată ziua vorbise numai despre asta.

— Telefonul mobil? am întrebat.

Rawlins s-a întors de la computerul său și a spus:

— Telefonul mobil era pornit după școală. I-am reperat locația la o stradă distanță de stația Fort Totten la ora 15:27 și apoi nimic, până când a apărut din nou, pentru scurtă vreme, la sud de Harrisburg, în Pennsylvania, la 19:20.

— Cam pe atunci mi-a trimis M mesajul, am spus.

— Corect, a zis Sampson. Semnalul telefonului a dispărut complet după aceea.

— Şi de atunci, nimic, a spus Bree. Au trecut puțin peste trei ore de la ultimul contact.

— Alex, cred că o să te lase să atârni puțin în cârlig, a spus Mahoney.

Am dat din cap că înțeleg. Măcar asta anticipasem.

— Cum ești? a întrebat Bree.

— Sunteți cu toții aici, am spus. Nu este totul pe umerii mei. Avem acces la mesajele sale?

— Lucrez la asta, a spus Rawlins. Şi la pălăria aia.

— Ce pălărie?

— Cea pe care o purta cowboy-ul la Union Station.

— Tată! a țipat Jannie în bucătărie.

M-am întors și am alergat pe lângă cei doi agenți care instalau pe masă echipamente și computere și am intrat în bucătărie. Jannie era pe podea, ținând capul Mamei Nana în poală și plângând.

— Respira greu, tată, mi-a zis ea, printre lacrimi. Şi apoi pur și simplu s-a lăsat moale în brațele mele!

CAPITOLUL 91

M-AM AȘEZAT PE PODEA lângă bunica mea. Avea ochii închiși, iar respirația ei era rapidă și superficială.

— Nana? am spus, verificându-i pulsul.

Era ridicat, dar nu din cale afară.

— Sunt aici, a spus ea încet și a deschis ușor pleoapele. Am... Am amețit pur și simplu dintr-odată.

— Să chem o ambulanță? a întrebat Bree.

— Nu, a gemut bunica mea. Nu mai petrec nicio noapte într-un spital. M-am îngrijorat gândindu-mă la Ali și la cât de speriat trebuie să fie băiatul meu. Cineva să-mi aducă inhalatorul din noptieră. O să fiu bine.

— Îl aduc eu! s-a oferit Sampson și a plecat în grabă.

— Încearcă să respiri mai rar și mai profund, Nana, am spus eu.

Ea a încercat și, când John s-a întors cu inhalatorul ei, a tras de câteva ori aer în plămâni. La zece minute după ce se lăsase în brațele lui Jannie se simțea mai bine. După alte cinci minute s-a ridicat singură.

Bunica mea ne-a privit pe rând și a spus:

— Notă pentru sine: dacă vrei să continui să trăiești, trebuie să continui să respiri. Am izbucnit, fără să vrem, cu toții în râs.

— Notează, a spus Jannie, lăcrimând și râzând în același timp, pe când o îmbrățișa pe Nana.

Bunica s-a ridicat în picioare și a urcat la etaj singură, în timp ce eu o supravegheam din spate. La ușă, am spus:

— Vrei ca Bree sau Jannie să vină să te ajute să te pregătești de culcare?

— Nu, a spus ea. De aici pot să mă descurc singură.

Dar m-a ținut de mână pentru un moment îndelung și m-a privit trist în ochi.

— Mă voi ruga pentru el înainte să dorm și mă voi ruga pentru el când mă voi trezi.

— Ştiu că o vei face. Mi-a strâns mâna. Am avut partea mea de tragedii fără sens și Dumnezeu știe că și tu la fel. Dar am credință.

Am sărutat-o pe frunte și am îmbrățișat-o, încercând să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ştiu că da. Şi eu. Mulțumesc că mi-ai reamintit.

A intrat în camera ei și a închis ușa.

Pe scări m-am întâlnit cu Jannie. A spus că brusc se simțea obosită și se ducea la somn.

— Voi încerca să dorm și eu, a spus Bree.

— Eu încă nu mă gândesc la asta, am spus și m-am îndreptat spre sufragerie.

Rawlins a ridicat privirea din computerul lui.

— Vom avea acces la mesaje în cinci minute. Până atunci, iată cea mai clară imagine pe care o pot obține cu cowboy-ul de la Union Station. Şi-a întors laptopul, astfel încât să vedem cu toții că se apropiase mult de partea din față a calotei, chiar unde aceasta se unea cu borul. Chiar și prin protecția de ploaie, pătată de picături de apă, se vedeau două săbii în teacă, încrucișate, și un cordon auriu înnodat sub ele.

— Ce este însemnul acela? am întrebat.

— Emblema Cavaleriei SUA, m-a lămurit Mahoney. O purta și Custer pe uniformă.

Asta m-a mirat puțin. Rawlins a întors computerul, a început să tasteze și a spus:

— Bun, am intrat în Verizon și am acces la contul și la datele dumneavoastră, doctore Cross.

Acel sentiment de greață a revenit când am ocolit masa și am stat în spatele expertului în crime cibernetice și nu știam exact de ce. Rawlins avea ecranul împărțit în două: pe jumătate din el se

vedeau pălăria de cowboy și semnul, iar pe cealaltă jumătate un șir lung de date.

— Spuneți-mi ce să caut, a spus Rawlins.

— Toate mesajele trimise de Ali în ultimele trei zile. Apeluri, utilizare de date. Istoric de navigare pe internet. Tot.

— S-a făcut, a spus el, tastând.

Eram pe cale să mă întorc, dar m-am uitat din nou la însemn.

— Cavalerie, am spus. Acum asta înseamnă tancuri, nu?

— Tancuri și blindate, a spus Mahoney. De ce?

— Uite ultimele mesaje ale lui Ali, a spus Rawlins. Ultimul este trimis la acest număr. Este un cod din zona San Diego. Îl recunoașteți?

Am clătinat din cap.

— Ce spune?

A evidențiat numărul de telefon, l-a apăsat și a apărut mesajul:

Sunt aici. De-abia aştept.

— Este trimis la 15:32, cu cinci minute înainte ca telefonul lui Ali să se oprească, a spus Sampson.

— Mergi înapoi, am spus. Deschide-le pe toate.

Erau douăzeci și două de mesaje către și de la numărul respectiv. Dar nu a trebuit să le citesc pe toate ca să înțeleg la cine era fiul meu.

Mesajele transmise se refereau la ciclism montan și la ce traseu ar trebui parcurs după școală. În primul mesaj din zi, de la numărul din California, scria:

> Aici căpitanul W. Schimbare de planuri și de telefon.
>
> Al meu s-a înecat și a murit. Voi risca și voi merge pe bicicletă în această după-amiază. Ești pregătit?

Şi cu o zi înainte, Ali primise un mesaj de la numărul obișnuit al lui Abrahamsen la cină, când

Mama Nana scotea replicile celebre. Mi-am amintit cum zâmbise când citise mesajul, care spunea:

> Da, m-am întors din Texas. Mă doare umărul puțin prea tare ca să merg. Sper că ești bine, tânărul meu prieten.

— El este M? am întrebat, clătinând din cap, nevenindu-mi să cred. Fostul comandant de tanc, acum în serviciul de informații al armatei americane, căpitanul Arthur Abrahamsen?

CAPITOLUL 92

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, la ora cinci, casa în stil colonial, cu două etaje, de pe partea estică a Eaglebrook Court în Fort Hunt, din Virginia, era la fel de cufundată în beznă ca atunci când Sampson și cu mine parcaserăm o dubă de supraveghere pe stradă, la scurt timp după miezul nopții.

În curtea din față era un tomberon mare. Potrivit înregistrărilor accesate de Rawlins, Abrahamsen avea avizul primăriei pentru remodelarea casei. Dincolo de tomberon era acea dubă cu abțibildurile echipei de cicliști a Forțelor Armate Americane.

Mi l-am imaginat pe Abrahamsen oprind acea dubiță în fața lui Ali și pe fiul meu suindu-se în ea fără să bănuiască nimic.

Mahoney a mers până la duba de supraveghere, s-a urcat și a închis ușa încet.

— Oamenii vor începe să se trezească și să se întrebe ce e cu duba asta, am rostit, îngrijorat.

— Așteptăm doar ca judecătorul să ne dea undă verde, a spus el. Am adus un senzor cu infraroșu. Ar trebui să detecteze pe oricine este înăuntru.

Senzorul arăta ca un pistol mare și lat, cu un ecran atașat în spate. Am deschis geamul, am țintit pistolul spre casa lui Abrahamsen și l-am pornit.

Ecranul arăta cum casa radia cantități mari de căldură.

— Trebuie să fi pornit încălzirea la treizeci și două de grade, a spus Mahoney. Nu pot să disting nicio diferențiere de căldură pe dinăuntru.

— Poate că de-aia a și pornit centrala la o temperatură atât de mare, a intervenit Sampson de pe scaunul șoferului.

Telefonul lui Ned a sunat. Acesta a răspuns, a ascultat și a spus:

— Timp estimat?

Apoi a ascultat din nou și a închis.

— Judecătorul citește materialele noastre justificative, a spus el, scoțând un iPad și accesând vizualizarea casei de pe Google Earth. Dacă obținem semnătura lui, ne vor aduce mandatul. Voi pune ESO să înceapă să se pregătească pe poziție.

Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI. Cei mai buni din domeniu. Ar fi trebuit să fiu bucuros că ESO venea să-mi salveze fiul, dar tatăl din mine ar fi vrut să fie el cel care conducea atacul, îl dobora pe Abrahamsen și îl aducea pe Ali acasă, teafăr și nevătămat.

— Ce a fost asta? a întrebat Sampson, arătând spre casa lui Abrahamsen. Am văzut ceva mișcându-se în lateralul casei, acolo.

Mi-am pus binoclul și n-am văzut nimic în beznă. Apoi am îndreptat senzorul cu infraroșii din nou spre casă.

Aceasta încă radia căldură, mai ales prin ferestre și în jurul ușilor, care erau reprezentate cu roșu. Dar și pereții erau calzi, având o nuanță profundă, vibrantă, de portocaliu.

Tocmai urma să opresc senzorul, când din portocaliul din lateralul casei a apărut o bulă, transformată curând în silueta galbenă a unui om.

— Om neidentificat afară, am spus. Chiar acolo. Este...

Silueta a încălecat ceva, apoi a luat o poziție șezândă și a ieșit din raza de acțiune a senzorului.

— E pe bicicletă! am spus. Pleacă prin spate.

— O ia către Mount Vernon Trail, a spus Mahoney, apoi a luat un emițător de mână și a declanșat microfonul. Avem un fugar.

CAPITOLUL 93

SAMPSON A PORNIT MOTORUL și a băgat duba în viteză. Îmi venea să sar afară, să mă duc direct în casa lui Abrahamsen și să îl găsesc pe Ali.

Dar încă nu aveam un motiv justificat din punct de vedere legal, nici un mandat cu semnătura unui judecător. Iar Abrahamsen sau M sau cine era el – fugea.

Prima licărire a dimineții s-a ivit când Sampson a virat scurt la dreapta pe Waynewood Road și a accelerat spre Mount Vernon Trail și spre George Washington Parkway. A oprit acolo unde traseul de bicicletă traversa șoseaua.

S-a uitat spre nord, iar eu spre sud. N-am văzut nimic, dar oricum nu se putea vedea prea departe.

— Nu se poate să fi trecut de noi atât de repede, a spus Mahoney. Trebuie să se îndrepte spre sud.

Sampson a virat iute pe GW Parkway și a accelerat.

Am coborât geamul și am privit afară, în lumina zorilor, observând frânturi din panglica unei piste de biciclete printre copacii încă desfrunziți.

— Încetinește, am spus. Am putea să-l ratăm acolo.

— Are dreptate, a spus Mahoney, uitându-se la iPadul său. Satelitul arată că poteca se îndepărtează de parcare și traversează un pâlc mare de copaci, aflat în față.

— Care este următoarea intersecție spre sud? a întrebat Sampson.

— Fort Hunt Road, a răspuns Mahoney.

— Cheamă un elicopter, a cerut el, în timp ce Sampson a accelerat din nou.

Mahoney a luat radioul chiar când i-a sunat telefonul.

Eu încă eram cu capul pe geam, căutând orice semn ar fi putut sugera prezența unui biciclist acolo în pădure. *Unde ești, M? Unde te duci? Şi unde este fiul meu?*

— Ne apropiem pe Fort Hunt Road, a spus Sampson, acționând semnalizatorul.

Se vedea clar pista de bicicletă care trecea peste câmpul deschis, spre nordul intersecției. M încă nu ajunsese acolo.

— Oprește lângă pistă, mai sus, am spus. Îl așteptăm.

Sampson a oprit pe Fort Hunt Road, chiar dincolo de poteca de bicicletă. Am privit spre nord, nu am văzut nimic și apoi spre vest, unde am zărit o bicicletă care traversa strada, destul de departe de pistă.

— Uite-l! am strigat.

Sampson a băgat din nou duba în viteză și a accelerat spre trecere unde pista o lua spre est, înapoi spre parcare și râu.

— Avem mandatul! a spus Mahoney. Îl trimit prin fax către ESO.

— Ce e în față? am întrebat.

Mahoney s-a uitat la iPadul său și a spus:

— Fă scurt la stânga. O să iasă din pădure și o s-o ia pe sub parcare. Dacă trece dincolo, nu-l vom mai putea opri preț de șase kilometri.

— Asta nu se va întâmpla, a spus Sampson.

A schimbat viteza, a derapat în virajul scurt la stânga și apoi a accelerat din nou.

— Iată-l! am spus iar, văzându-l pe Abrahamsen cum iese pe bicicletă din pădure și se îndreaptă spre parcare și spre râul Potomac.

— Ia-o pe trecere! Pe dinaintea lui!

Sampson a accelerat pe lângă Abrahamsen, care ne-a privit o singură dată și și-a dat seama că era urmărit. Ţinea capul în jos și pedala cu furie. Radioul lui Mahoney a pârâit.

— Undă verde pentru ESO.

— Pornește, a spus Mahoney.

Am trecut pe sub pasarelă și am virat scurt la dreapta pe o rampă care dădea spre parcare. Sampson a oprit și eu am sărit afară, am traversat și am alergat peste treizeci de metri peste pajiștea înverzită.

Abrahamsen venea atât de repede, încât de-abia am avut timp să îi tai calea, să mă las pe vine și să îndrept pistolul spre el.

— Oprește sau te împușc, căpitane!

CAPITOLUL 94

ABRAHAMSEN A ACŢIONAT FRÂNELE ATÂT DE TARE încât a derapat, alunecând pe pietriș, bicicleta a fugit de sub el, iar el a căzut pe iarbă. Trântit la pământ, s-a prins de umăr și a strigat de durere.

— O, Dumnezeule! Asta mi-a rupt niște coaste și mi-a făcut iarăși praf umărul. O, Dumnezeule!

— Roagă-te în continuare și ține mâinile la vedere, am spus, apucându-l de spatele bluzei de ciclism și trăgându-l spre mine. O să ai nevoie de tot ajutorul posibil.

Abrahamsen a urlat.

— Nu mă mișca din loc! Ce naiba faci?

— Te arestez, a spus Mahoney, alergând cu insigna FBI la vedere.

— Ce? a spus el, gâfâind. Despre ce vorbești?

— Crimă și răpire, am spus. Unde este fiul meu?

— Arthur Abrahamsen, ai dreptul să nu spui nimic, a început Mahoney să-i recite drepturile.

— Ali? a strigat el. Nu am idee unde este. Nu l-am mai văzut de când...

— Ştim că e la tine, am spus, apăsând cu putere pe umărul lui drept, îndesându-i partea stângă, dureroasă, în pământ.

Căpitanul a urlat iar.

— Dumnezeule, doctore Cross. Crede-mă!

— Avem mesajele, am spus. Unde este?

— Mesaje? a spus el. Nu știu despre ce vorbești. I-am trimis o singură dată un mesaj, alaltăieri, să-i spun că m-am întors.

— Înainte să-ți închizi telefonul tău și să-i trimiți mai multe mesaje de pe un telefon cu cartelă, am spus. L-ai invitat la o tură cu bicicleta. M, unde este?

Abrahamsen a gemut.

— Cine este M? N-am făcut așa ceva. Ai prins omul greșit.

— Nu cred, am spus, în timp ce Mahoney îi desprindea pantofii lui Abrahamsen de pedalele bicicletei. Îți percheziționăm casa.

— Bun, a spus el. Nu-l veți găsi acolo. Nu veți găsi mare lucru acolo. Vă înșelați cu totul.

Radioul lui Ned a pârâit și s-a auzit vocea comandantului ESO.

Mahoney a dus stația la gură.

— Reia, te rog.

— Nu e nimeni aici. Locul e practic gol. Se pare că doar au aplicat un fel de ipsos texturat pe pereți și căldura e dată tare, ca la saună.

— Ca să se usuce ipsosul mai repede, a spus Abrahamsen, strâmbându-se când m-a privit. Doctore Cross, vă ador fiul. Cred că este unul dintre cei mai remarcabili băieți pe care i-am cunoscut vreodată. Jur pe un teanc de Biblii că nu îl am pe Ali. Nu l-am mai văzut de peste zece zile.

Telefonul mi-a piuit în buzunar și l-am scos, simțind din nou un gol în stomac. Am privit mesajul de pe Wickr, apoi m-am uitat la Abrahamsen, dorind să mă așez și să plâng, pur și simplu.

— Te cred, căpitane, am spus. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să bănuiesc că M va încerca să te folosească pentru a ajunge la mine.

CAPITOLUL 95

CINEVA M-A SCUTURAT DE UMĂR și m-am trezit fără să mă mișc, cu o durere de cap puternică. Am deschis ochii și am văzut că eram pe scaunul din biroul meu din mansardă, cu capul pe documentele Edgerton și cu o sticlă goală de Jack Daniels lângă mine.

Bree stătea ghemuită lângă mine, părând îngrijorată.

— De ce nu te-ai culcat în pat?

M-am uitat prostește la ea și apoi mi-am amintit.

— Am crezut că o să găsesc ceva aici sus și apoi mi-am dat seama că nu pot controla ce se întâmplă. Pe M. Nimic. Așa că mi-am sprijinit fruntea în pumni și m-am rugat pentru Ali. Trebuie să fi adormit așa.

— Îmi imaginez, cu atât de mult whisky în tine.

— Pentru prima oară în viața mea m-am temut atât de tare, încât am avut nevoie să îmi pierd cunoștința.

— O, iubitule, a spus ea, îmbrățișându-mă.

Ne-am îmbrățișat în tăcere multe minute și în iubirea pe care o simțeam din partea ei și pe care i-o ofeream, am început să mă trezesc.

Când ne-am despărțit din îmbrățișare, Bree m-a sărutat și apoi m-a privit cu dezgust.

— Respirația ta ar putea opri un tren și arăți și mai rău.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, oricând. Sampson a spus că ți-a trimis un mesaj pe Wickr?

Am dat din cap că da și am arătat spre o hârtie pe birou unde îl notasem, pentru că uitasem să fac o captură de ecran. Dar cuvintele nu mi se puteau șterge din minte:

Ai observat că mereu sunt cu trei pași înaintea ta? Fiul suferă acum păcatele tatălui său. În curând, restul familiei o să fie ca el și bunica, gâfâind și chinuindu-se să respire.

Bree l-a citit.

În acest timp, mintea mea mahmură s-a oprit asupra cuvintelor „suferă acum“, fiind incapabilă să controleze lucrurile care izvorau din imaginația mea. Apoi asupra cuvintelor „păcatele tatălui său“. Care erau păcatele mele? Ce îi făcusem lui M atât de rău încât să-l facă să mă atace astfel după atâția ani? Nu-mi puteam...

— Cred că trebuie să le ducem de aici pe Mama Nana și pe Jannie, a spus Bree.

M-am uitat la ea cu un aer nedumerit.

— A spus că restul familiei o să gâfâie și o să se chinuie să respire, Alex, mi-a atras atenția ea. Trebuie să-i ducem undeva în siguranță.

N-am răspuns, doar am citit din nou acea ultimă frază, „În curând, restul familiei o să fie ca el și bunica, gâfâind și chinuindu-se să respire.”

Ceva acolo mă deranja, dar nu-mi puteam da seama ce.

— Alex, a repetat ea.

Şi apoi am înțeles ce mă deranja și am ridicat mâna, dându-mi seama de toate implicațiile acelei ultime propoziții. Mi-am dres glasul.

— Sunt de acord. Îl voi suna pe Ned, îl întreb dacă tu, Jannie și Mama Nana puteți folosi casa lui de pe plajă. Poți să lucrezi de acolo.

— Dar tu?

— Vreau să stau aproape de casă.

Bree m-a privit nedumerită, dar a spus:

— Bine, le pun să-și facă bagajele.

CAPITOLUL 96

ÎN A ŞAPTEA SEARĂ DUPĂ răpirea lui Ali, am urcat scările verandei din fața casei mele, simțindu-mă pierdut, cu inima frântă și urând cât de singur mă simțeam în casa aceea.

Capul mă durea iar. La ușa de la intrare tremuram atât de tare, încât a trebuit să las jos punga grea de hârtie pe care o țineam și să folosesc ambele mâini ca să bag cheia în broască. Ușa s-a deschis și s-a rotit spre interior.

Am ridicat punga, dar am rămas acolo, incapabil să fac primul pas înăuntru.

În ultimele câteva nopți nu mă putusem detașa de caz. Mă agitasem atât de tare și eram atât de nedormit, încât aveam viziuni groaznice cu ce i-ar putea face M lui Ali.

Coșmarurile fuseseră atât de reale, încât am țipat de mai multe ori și apoi am plâns până am adormit la loc. Nu știam dacă mai puteam înfrunta încă o noapte în casa mea goală și m-am gândit să iau mașina chiar atunci și să conduc spre coasta Delaware ca să fiu cu familia mea.

Dar Ali avea nevoie de mine, chiar dacă eram o epavă. Am păşit înăuntru şi am închis ușa. Am mers pe pipăite până în bucătărie. După ce am pus punga pe bufet, am aprins în sfârșit o lumină și m-am uitat în jur, golit de gânduri, apoi am scos telefonul.

Nimic. Niciun mesaj. Niciun mesaj de pe Wickr.

Tocmai urma să las telefonul jos, când m-a sunat. Bree. Am pus-o pe difuzor.

— Noutăți? a întrebat ea.

— A venit raportul ADN. Confirmă clar: în sicriu era Kyle Craig.

— Asta face ca situația să fie mai gravă, îți dai seama?

— Da.

— Nimic altceva?

— Niciun alt cuvânt de la M în ultimele șase zile, am spus și am simțit că mi se strânge stomacul. Mă torturează.

— Chiar trebuie să stai acolo singur?

— Am luat cina cu Ned, cu John și cu ceilalți.

— Îmi fac griji pentru tine, Alex, a spus ea. Nu te mai recunosc în ultima vreme.

— Nu-mi pot imagina de ce.

— Ali contează pe tine să fii puternic.

— Şi iată, mă simt mai slab ca oricând.

După o pauză, a spus:

— Ai băut iar?

— Azi? Nu și nici nu am de gând.

— Vrei să vin acasă, iubitule? Să-ți țin companie?

— Vin mâine și stau toată ziua cu voi.

Vocea lui Bree a părut să se însenineze.

— Asta ar fi bine. Pentru tine și pentru noi.

— Terapie de familie.

— Cred că ai nevoie de o doză bună.

— Am.

— Te iubesc, dragul meu. Sună-mă înainte să te culci, indiferent cât este ceasul. Promiți?

— Promit. Şi eu te iubesc. Sărută-le pe Nana și pe Jannie de noapte bună din partea mea.

— Așa voi face, a spus și a închis.

După ce am lăsat jos telefonul, am stat acolo, la bufetul din bucătărie, cam două minute bune, holbându-mă la acea pungă de hârtie. Apoi am luat telecomanda și am pornit televizorul mic pe care îl montasem pentru Mama Nana deasupra frigiderului.

Am butonat canalele, oprindu-mă la cele două posturi care difuzau știri locale. Peste noapte avusese loc un incendiu care curmase viețile a patru copii.

Am stins televizorul, mormăind cu amărăciune:

— Presă ticăloasă. Cât va mai dura până când camerele voastre de televiziune se vor hrăni cu noi?

Am pus mâinile pe bufet și am lăsat capul în jos, descurajat. Nu-i de mirare că mă simțeam astfel. De zile întregi nu mai făcusem niciun progres semnificativ. Camerele de supraveghere de la stația de metrou Fort Totten nu îl reperaseră pe Ali după ce prietenii lui, gemenii Kent, îl văzuseră mergând în direcția aceea.

Agenții FBI parcurseseră discret cele șapte străzi dintre școală și stația de metrou, dar nimeni nu părea să-și amintească să-l fi văzut pe Ali sau ceva neobișnuit în după-amiaza în care dispăruse.

Alte piste de investigație nu duseseră nicăieri. Hotelul Willard, de exemplu, nu avea o cameră de supraveghere în zona de depozitare, iar angajații nu-și aminteau de geanta pe care M o lăsase pentru William Nolan cu două săptămâni în urmă.

Şi nu știam dacă băiatul meu era viu sau...

Eram blocați și eu eram singur în casă, așteptându-l pe M. Așa cum se întâmplase în fiecare noapte din săptămâna aceea, nivelul anxietății mele creștea cu fiecare minut. Şi, la fel cum făcusem în fiecare noapte din săptămâna aceea, am scos o sticlă de Jack Daniels din pungă și am deschis-o.

Am turnat într-un pahar o cantitate dublă față de cât consideram a fi o doză moderată și am dat-o pe gât. M-am cutremurat când bila de foc mi-a coborât pe gât și mi-a ars stomacul. Am mai turnat unul, anticipându-l pe al treilea.

În douăzeci de minute, știam, aveam să simt mai puțină durere. Într-o oră urma să trăiesc clipe de plăcere, când nu aveam să mă mai gândesc la Ali deloc, și momente de suferință, în care n-aveam să mă mai gândesc la altceva decât la amintirile cu el.

Şi undeva după aceea, m-am gândit, ridicând sticla și ducând-o la buze, lumea mea va fi goală și

se va întuneca din nou.

CAPITOLUL 97

BĂUSEM APROAPE JUMĂTATE DIN sticla de whiskey, dar lucrurile nu se întunecaseră încă și am început să simt cum mă cuprinde claustrofobia; apoi, pur și simplu, nu m-am mai simțit în stare să stau închis în casă.

Clătinându-mă ușor, m-am dus în cămara Mamei Nana și am găsit o cană cu capac etanș.

Am umplut cana cu băutură, am pus capacul, apoi am sorbit din ea, mai întâi doar o dușcă, apoi mai mult. Am pus cana jos și am deschis gura, să alin arsura de caramel din gât, cu palma pe burtă ca să calmez greața și să răcoresc focul dinăuntru.

Am ieșit din bucătărie, dar a trebuit să mă țin de perete cu mâna liberă înainte să ies pe verandă. Luna aprilie se apropia cu pași repezi, iar aerul nopții era cald, dens și înmiresmat. Undeva înfloreau azaleele, iar vântul domol le purta miresmele până la mine.

O noapte bună pentru a te plimba băut, am hotărât eu.

Nu voiam lumini. Voiam umbre. Așa că nu m-am îndreptat spre dealul luminat al Capitoliului, ci am pătruns adânc în districtul de sud-vest, spre Navy Yard și apoi către Anacostia.

În general districtul nu era la fel de periculos ca pe vremuri, când aici domina cocaina și violențele izbucneau la orice oră, la fiecare colț de stradă. Însă în unele zone rămăseseră străzi rău famate, după orice definiție.

Ar fi trebuit să fiu cu ochii în patru, în căutarea unor potențiale amenințări. În schimb, am băut whisky-ul din cană și am rătăcit fără țintă.

Cu puțin înainte de unsprezece noaptea am intrat într-un magazin de băuturi și am cumpărat o altă sticlă ca să-mi umplu cana. Atunci totul a început să se încețoșeze în jurul meu.

Am mers pe o alee întunecată, fără nume, am intrat pe alta și apoi am luat-o pe o a treia. La un moment dat, pe una dintre acele alei, m-am împiedicat și am căzut. Am rămas întins pe jos, apoi am auzit vocile unor oameni care se certau.

M-am ridicat, am băut iar din cană și m-am îndreptat către voci, dar în curând s-a lăsat liniștea. În cele din urmă, m-am oprit lângă un tomberon și m-am ținut de el, abia putând să stau în picioare. Am avut halucinații cu Ali care se afla în fața mea, în umbră și cu M amenințător în spatele lui, fără chip, fără suflet.

— Haide, am rostit împleticit. Hai, M. Nu sunt înarmat și sunt cel pe care îl vrei cu adevărat. Sunt chiar aici. Nu trebuie să-l rănești pe Ali. Este doar un băiețel, așa cum ai fost și tu cândva. Ia-mă pe mine în schimb. Termină odată cu asta. Chiar aici. Chiar acum. Ia-mă pe mine în schimb.

Dar nimic nu se mișca în umbre. Şi nimeni nu a vorbit.

Mâniat, m-am îndreptat spre acel loc și am lovit cu pumnii în gol, în noapte.

— Haide, am strigat. Fii bărbat.

Dar nu era nimeni și nimic acolo și m-am simțit mai pierdut și mai lipsit de speranță decât atunci când ajunsesem acasă mai devreme, în aceeași seară. Nu îl ajutam pe Ali.

Incapabil să fac față amenințării de a-mi pierde mezinul, mă anesteziam cu băutură. Din omul care fusesem cândva rămăsese doar o epavă.

— Asta e, am spus. Sunt terminat.

M-am proptit cu spatele de un gard împletit, m-am lăsat în jos și am stat în gunoi, fără să îmi pese.

— M, ai câștigat, am mormăit, în timp ce mintea mi se scufunda într-un vid întunecat. Sunt un om frânt.

CAPITOLUL 98

NU AM IDEE CÂT TIMP am stat leșinat pe aleea aceea, pierdut în întuneric. Apoi niște frâne au început să scârțâie și să icnească aproape de mine. Luminile îmi jucau pe chip.

Capul îmi ardea. Am mijit ochii și am văzut imaginea dublată a unui camion de gunoi care venea spre tomberon, cu farurile aprinse.

La început, asta mi-a făcut creierul să fiarbă, nu știam unde eram sau cum ajunsesem acolo. Şi apoi, o parte ancestrală a creierului meu mi-a ordonat: *Du-te acasă, Alex. Dormi și revino-ți.*

M-am ridicat în picioare, amețit, încă beat, deși cumva știam direcția spre casă. M-am clătinat pe lângă camionul de gunoi.

— Caută ajutor, frate, a strigat șoferul prin geamul deschis. Am fost ca tine și poți găsi ajutor dacă vrei.

I-am făcut cu mâna, n-am spus nimic și am continuat să înaintez spre ieșirea de pe alee. Zorii străluceau. Orașul tocmai se trezea când am luat-o spre nord.

Trecând pe lângă magazine care nu erau încă deschise, nu m-am putut abține să nu-mi privesc reflexia în vitrine: mă târâm, nesigur pe picioare, murdar, un vagabond beat, un om dărâmat, care stătea cu capul în jos și nu se uita la străinii care treceau.

— Trebuie să mă opresc, am spus la un moment dat, când am simțit că îmi pulsează îngrozitor capul. Să mă duc la dezintoxicare.

Ştiam încotro să mă îndrept pentru asta, dar GPS-ul din creierul meu mă îmboldea în continuare către Fifth Street și către casă. Aproape ajunsesem, când de la o fereastră deschisă am auzit un băiețel râzând și m-am trezit din nou în coșmarul continuu cu Ali.

De acolo, am ajuns încet-încet până în fața casei. Am urcat treptele verandei, auzind tunete în depărtare. Vântul se întețea, aducând mirosul ploii de primăvară.

În timp ce îmi căutam cheile, abia am observat o bucată de panglică de semnalizare, de culoare roz, care flutura, legată de barele inferioare ale schelei dintre casa noastră și cea a vecinului. Peretele exterior fusese sablat, dezvăluind cărămida naturală de dedesubt, iar schela fusese ridicată până la linia acoperișului.

Stomacul mi s-a strâns când am deschis ușa de la intrare. Am intrat, mi s-a făcut și mai rău și m-am dus repede la baia aflată dincolo de bucătărie.

Am vomitat tot, ceea ce mi-a ușurat stomacul, dar mi-a înrăutățit durerea de cap. Am intrat în bucătărie și am dat pe gât două pahare mari cu apă, înainte să îmi observ telefonul, rămas pe bufet.

M-am uitat după mesaje, nu am văzut niciunul și l-am lăsat la loc acolo. Trebuia să mă spăl și să dorm înainte să conduc spre țărm.

Dar, când am ajuns în vârful scărilor din fața dormitorului meu, am simțit un curent puternic de aer venind dinspre biroul meu de la mansardă. Trebuie să fi lăsat una dintre ferestre deschise, m-am gândit, și venea furtuna.

Am urcat scările ca un zombie și m-am aplecat sub intrarea joasă spre biroul meu. Dar apoi m-am oprit pe loc, trezit și scuturat de un flux de adrenalină.

Un om care renunțase la sufletul său stătea la biroul meu.

Ţinea un pistol cu amortizor spre pieptul meu, de la mică distanță.

— Bună dimineața, doctore Cross, a spus el. Văd că ți-a fost cam greu. Mare păcat. Ani buni m-am gândit la acest moment și, sincer, speram să dovedești mai multă bărbăție când este în joc viața băiatului tău.

CAPITOLUL 99

AVEA CAM 45 DE ANI, constituție atletică, pielea palidă și jolituri pe față. Purta o cămașă de lucru măslinie, pătată de rumeguș. Pe birou, lângă cotul lui drept, se afla o cască albă de protecție. Lângă ea, o centură utilitară de tâmplărie.

Avea gâtul gros. Capul său palid era complet chel, avea genele fine și blonde și ochii lui fermi erau albaștri, ca de gheață. Nu-l mai văzusem pe omul acesta în viața mea, dar știam oricum cine era.

— M, am spus. Unde este fiul meu?

M m-a privit cu ochii aceia care parcă vorbeau, încărcați de patimi violente și având în ei ceva profund diabolic.

— Este îngropat adânc. Insectele sunt deja pe el.

Cea mai mare teamă a mea m-a izbit ca o lovitură în plexul solar. Mi s-au înmuiat genunchii. *Ali? Mort?*

— Nu, am murmurat eu. De ce?

M nu a spus nimic, doar a înclinat capul încet la stânga și apoi la dreapta, studiindu-mă. Era ca și când înregistra mental fiecare zvâcnitură și val de durere care îmi traversau corpul. Cu cât mă privea mai mult, cu atât ochii lui străluceau mai intens. Pe buze i s-a așternut urma unui surâs.

Am înțeles. Omul se simțea bine. Era un sadic și, din experiența mea, știam că sadicilor le place să se joace cu prada lor. Făcea parte din obsesia lui legată de control și putere.

Simțindu-mă mai puternic pentru că înțelesesem asta, m-am îndreptat și am spus:

— Minți.

— Oare?

— Da.

A ridicat din umeri.

— Când l-am lăsat pe Ali, era condamnat la moarte. Chiar nu mai contează când moare de tot. Nici el, nici bunica sau soția sau fiica ta, acolo în casa de pe plajă a lui Ned, din Delaware. În mintea mea, Cross, tu și ai tăi sunteți deja amintiri dulci-amărui.

Vorbește cu dublu înțeles, m-am gândit, simțind încă un val de speranță. Ali era în viață când M plecase de la el. Trebuia să continui să-l fac să vorbească și să aflu unde și cu cât timp în urmă se întâmplase asta.

— Care este numele tău real?

— Mă numesc oricum vreau să îmi spun la un moment dat. Am descoperit că pe termen lung un nume chiar nu contează.

Am privit dincolo de el, spre perdelele subțiri care fluturau în vânt și spre ploaia care intra pe fereastra deschisă. Individul ieșise probabil din casa familiei Moses și se cățărase pe schelă.

M a întins mâna și a închis fereastra. Perdelele subțiri s-au liniștit.

— Ai venit aici să mă omori? am întrebat.

— Detest să o spun din nou, dar ești o mare dezamăgire. A venit vremea să trec la provocări noi.

— Cine ești cu adevărat? De ce faci asta? Cred că un om condamnat are dreptul să știe înainte să moară.

El a zâmbit larg.

— Cine sunt eu cu adevărat? De ce fac asta? Cross, am o multitudine de nume și de scopuri. Dar lumea nu trebuie să știe decât că l-am întrecut pe cel mai mare detectiv de pe planetă, pe Sherlock Holmes al epocii sale, la propriul său joc și pe propriul său teritoriu. Şi de prea multe ori ca să mai țin scorul.

Mintea mea gonea în trecut, cu ani și ani în urmă, și mi-am amintit un profil al meu din revista *Washington Post,* în care autorul scrisese ceva ridicol de genul acesta.

— Ai citit acel articol nenorocit, din urmă cu atâția ani? l-am întrebat.

— Şi în timpul liber m-am tot jucat cu tine. Am complotat, am executat, te-am întrecut. Toate astea, în timp ce te-ai împotmolit și te-ai înecat la fiecare curbă. Cel mai mare detectiv din lume. Ha! a pufnit el. Nu prea cred.

În ciuda fricii, mi-am dat seama că M, sau cum s-ar fi numit, tocmai îmi spusese destule lucruri despre el. Îmi arătase spărturile din fațadă și poate chiar îmi dăduse uneltele necesare pentru a lărgi acele spărturi.

— Ai câștigat, am spus. E adevărat. M-ai învins. Oricum te-ai numi, orice motiv ai avea, bănuiesc că acum ești cel mai mare criminal de pe pământ.

A scos un zgomot surd, din gât, dar nu a spus nimic, ci doar m-a privit.

— Are sens, nu-i așa? am zis. L-ai învins pe cel mai bun detectiv, deci ești numărul unu.

După un moment de pauză, a spus:

— Bănuiesc că are sens, da.

— Se va vorbi despre tine ani de zile. M a încuviințat, scoțând același gâjâit, fără să vorbească. Vei fi acolo sus, lângă alte nume nemuritoare, am spus. John Wilkes Booth. Ted Bundy. Lee Harvey Oswald. John Wayne Gacy. Kyle Craig.

M a scos un sunet ca de cotcodăcit și a spus:

— Eu sunt mai mare decât toți la un loc.

— Nu ești prea departe de a fi. Se vor scrie cărți despre viața ta. Poate se va face un film. Dar asta se va întâmpla la multă vreme după ce vei muri. M nu a spus nimic și nu și-a dezlipit privirea de la mine. Ştii că există un loc unde sunt îngropați oamenii ca tine? am spus.

— Cross, nu înțelegi. Nu mai există nimeni ca mine.

— Ba da. Sadici. Criminali în serie. Asasini. Prădători atât de răi, ale căror crime sunt atât de

groaznice, încât propriile lor rude refuză să le ia cadavrele pentru a fi înmormântate cum trebuie. Şi cimitirele refuză cadavrele, nu vor să pângărească un loc sacru. Așa că tu și toți prietenii tăi sunteți duși într-un colț izolat al Bazei Infanteriei Marine din Quantico și sunteți îngropați sub pietre funerare fără nume. M-am gândit că ai vrea să știi unde vei ajunge, în cele din urmă.

În timp ce vorbeam, am văzut cum privirea din ochii săi devine, din impasibilă, aproape lipsită de orice simțământ uman.

— Mulți alți oameni au făcut greșeala de a încerca să-mi pătrundă în minte, a spus M, ridicând pistolul. Nu aveau habar de ce sunt în stare și nici tu nu ai.

Am simțit că mă apucă groaza și stomacul a început să mă strângă. Am ridicat ambele palme și am spus:

— M, te rog, nu trage...

— Taci, a spus el, pierzându-și orice urmă de umanitate, devenind antisocial, amoral și a țintit direct către fața mea. Alex Cross, bine ai venit printre morți.

CAPITOLUL 100

AM AUZIT MULŢI OAMENI DESCRIIND momentul ireal când își înfruntă moartea iminentă. Se spune că atunci timpul pare să încetinească.

Neuropsihologii știu că în acele momente timpul nu încetinește.

De fapt, creierul, confruntat cu posibilitatea dispariției, secretă substanțe chimice care pun în funcțiune anumite părți din minte rareori folosite. Creierul se activează, strălucind de electricitate, și funcționează atât de repede încât poate să primească și să proceseze informații la viteze de sute de ori peste nivelul normal. De aceea, pentru o persoană care înfruntă moartea, totul pare că se desfășoară cu încetinitorul.

În fracțiunea de secundă dintre ultimele cuvinte pe care M mi le-a adresat și apăsarea degetului său pe trăgaci am văzut fiecare nuanță de pe chipul acelui om, am simțit mirosul urât pe care îl emana și am auzit un zgomot de sticlă spartă și oase crăpate, înainte ca sângele să-i țâșnească din piept.

M s-a arcuit și s-a răsucit când a tras.

Glonțul lui aproape că mi-a retezat vârful urechii drepte și s-a înfipt în peretele din spatele meu.

Partea inferioară a corpului său s-a lăsat în jos. Mâna stângă s-a lovit de birou și M a încercat să îndrepte din nou pistolul spre mine.

Dar dintr-un salt m-am aruncat peste masa mea de lucru.

Cu mâna stângă i-am împins într-o parte brațul în care ținea pistolul. L-am lovit direct în piept cu antebrațul drept și m-am aruncat asupra lui cu toată greutatea.

Ne-am lovit de un corp de bibliotecă și am căzut amândoi la podea. Am ridicat imediat

pumnul din nou, gata să-l lovesc.

Dar M nu se mișca.

Preț de un moment sfâșietor, am crezut că mersesem prea departe și îl omorâsem înainte să îmi spună unde era fiul meu.

Atunci am văzut cum i se mișcă pieptul, în timp ce se chinuia să respire, iar sângele încă îi țâșnea din rană.

— Bine țintit, John, am spus, gâfâind. E la pământ, dar viu. Avem nevoie de o ambulanță.

I-am aruncat pistolul deoparte, mi-am rupt hanoracul și l-am ținut apăsat de rană. M a deschis ochii pe jumătate și a tușit, înecându-se într-o încercare disperată de a trage aer în piept.

— Nu te mișca, am spus. Vine o ambulanță. Ai dreptul să nu spui nimic. Ai dreptul la un avocat.

Am continuat să-i recit drepturile, iar ochii i s-au deschis și mai mult.

Am crezut că văd în ei frică.

— Nu pot să-mi simt picioarele, a șoptit el, când am terminat. Nu simt nimic.

Sirenele vuiau spre casă.

— Unde este fiul meu? A închis ochii. S-a terminat, M. Unde este fiul meu?

Niciun răspuns.

Îmi venea să-l lovesc peste față, dar pe scări se auzeau bocanci.

M-am ridicat, tremurând, îngrețoșat. Ned Mahoney a intrat primul pe ușă, cu Bree chiar în urma lui.

— Ești bine? a întrebat Mahoney.

— Mai bine decât el, am spus și m-am dus s-o îmbrățișez pe Bree.

Avea lacrimi în ochi, dar m-a împins deoparte.

— Te iubesc, dragule, dar ești plin de sânge.

— E sângele lui, am spus, în timp ce ambulanțierii au intrat în biroul mic, care era acum plin de oameni. Hai să ne dăm din calea lor.

Am coborât scările și am stat acolo, uitându-ne unul la celălalt.

— Nu o să te mai las niciodată să faci pe momeala, a spus Bree.

— Şi pentru tot restul vieții mele, nu voi mai bea o picătură de whisky.

CAPITOLUL 101

„ÎN CURÂND, RESTUL FAMILIEI o să fie ca el și bunica, gâfâind și chinuindu-se să respire.”

Mesajul acesta fusese greșeala lui M.

Cu o săptămână în urmă, în momentele după ce am primit acel mesaj, am avut o reacție stranie pe care la început nu o puteam explica.

Bunica, gâfâind și chinuindu-se să respire.

Atunci mi-am dat seama că M trebuie să fi știut despre leșinul Mamei Nana.

Doar că asta era imposibil. Doar șase oameni știau: eu, Bree, Nana, Jannie, Sampson și Mahoney. Atât.

Nu chemasem nicio ambulanță. Nu sunasem pe nimeni. Exista o singură explicație: M ne pusese microfoane în casă.

La două ore după ce Bree a plecat cu Nana și Jannie la casa de pe plajă a lui Ned, s-a auzit o bătaie la ușa din față. Keith Karl Rawlins, contractorul FBI în domeniul criminalității cibernetice, se prezentase drept specialist în deratizări și fumigații. El a avut grijă să spună, cu o voce cât mai clară, că locuința de alături prezenta urme de termite și îmi oferea o verificare gratuită.

La scurtă vreme după aceea, am aflat că M nu doar că ne asculta prin microfoane instalate în patru camere diferite, ci ne și privea prin două camere diferite cu fibră optică, una în bucătărie și una în biroul meu din mansardă.

Cum și când le instalase era un mister total pentru noi, dar nu exista nicio îndoială că microfoanele și camerele erau conectate fără fir la un mic emițător montat pe un stâlp de telefon de peste drum. Emițătorul era conectat la internet prin satelit.

Mai târziu, în aceeași zi, când eu și Rawlins ne-am întâlnit cu Mahoney, departe de casa mea,

Rawlins a vrut să dea jos emițătorul și să-l analizeze, dar am refuzat.

— M n-are habar că știm deja că se uită la noi, am spus. Ne putem folosi de asta ca să-l atragem.

— Cum? a întrebat Mahoney.

— Folosindu-mă pe mine ca momeală, am spus. În cele din urmă, cred că vrea un fel de înfruntare cu mine, ademenit de promisiunea de a-l salva pe Ali.

Ne-am decis că trebuia să încep să mă port ca și când răpirea lui Ali fusese o lovitură strivitoare, care mă transformase într-un ratat, slab, descurajat, autodistructiv, incapabil să mai particip la vreun joc, cu atât mai puțin la unul pe viață și pe moarte. Dacă nu procedam astfel, M s-ar fi temut că n-ar fi avut niciodată parte de acel conflict final.

Cu agenți în civil care îmi urmăreau casa din orice unghi și cu un microfon în guler, am început să beau în noaptea aceea. În fiecare seară de după aceea, am plusat, în unele dintre ele făcând pe beatul, dar cel mai adesea fiind autentic, în timp ce am accesat toate temerile pe care le aveam cu privire la situația aceea și rostindu-le în monoloage lungi, la beție.

A fost nevoie de șase nopți de umilire personală și de o luptă crâncenă cu ficatul meu, până când unul dintre oamenii lui Mahoney să surprindă în infraroșu imaginea unui individ care intra în casa familiei Morses la trei dimineața și se târa pe schelă, în biroul meu de la mansardă, o oră mai târziu.

Același agent a legat de schelă o panglică roz ca semnal că aveam un musafir.

Când am intrat în biroul meu, Rawlins a accesat fluxul wireless. El, Mahoney și Bree au început să privească scena dintr-o dubă de supraveghere aflată la un bloc distanță. Cum M era concentrat în totalitate asupra mea, Sampson s-a putut strecura afară, pe acoperișul verandei,

luându-l perfect în cătare. Sampson a ieșit pe veranda din față în timp ce infirmierii îl scoteau din casă pe M.

— Unde este fiul meu? l-am întrebat, în timp ce era dus pe targa.

— În adânc, a spus el.

Mi-am dat seama că, și așa, împușcat și paralizat, se bucura de suferința mea.

CAPITOLUL 102

TIMP DE APROAPE PAISPREZECE ORE înnebunitoare n-am putut să vorbim cu M, cu atât mai puțin să-l întrebăm unde îl dusese pe fiul meu. A intrat imediat în operație pentru rana de la piept și a stat mult la recuperare după ce a avut o reacție adversă la anestezie.

Tomografiile coloanei vertebrale arătau că glonțul trecuse prin a patra vertebră toracică, apoi prin plămânul drept, pentru a ieși prin cutia toracică. În trecere, glonțul sfărâmase coaste și vertebre și afectase grav măduva spinării.

— Mi-a spus că nu poate să simtă nimic, i-am transmis chirurgului.

— Cu genul acesta de rană, probabil că nu-și va mai simți partea inferioară a corpului pentru multă vreme, sau chiar pentru totdeauna, a spus medicul.

— Când pot să-l văd?

Am primit undă verde să-l interogăm pe la ora zece în noaptea aceea, la scurtă vreme după ce M a fost adus la terapie intensivă și la puțin după ce un tehnician FBI a raportat că suspectul nu avea amprente. Părea că fuseseră arse chimic, cu zeci de ani în urmă.

— Vreau să intru singur, le-am spus lui Bree, lui Mahoney și lui Sampson în holul din fața camerei sale păzite. Cred că va încerca să ne tragă pe sfoară dacă intră mai mult de o persoană la el.

— Am instalat o cameră înainte să fie transferat, a spus Mahoney. Vom privi de pe hol.

— Succes, a spus Sampson.

— Mulțumesc, frate.

Cei doi s-au îndepărtat.

Am tras aer adânc în piept și m-am uitat la Bree.

— Pare descurajant. Avea ochii sticloși, dar m-a strâns de mână și a zâmbit.

— Te-ai născut pentru asta, Alex Cross. Mergi și recuperează-ne băiatul.

M-a sărutat și apoi i-a urmat pe Ned și John. Înclinând din cap spre ofițerul care stătea de pază, m-am rugat să găsesc cuvintele potrivite și apoi am intrat pe ușă.

M sau oricare ar fi fost numele său real, zăcea ridicat pe jumătate în patul de spital, iar mai multe monitoare și dispozitive medicale piuiau și vâjâiau în jurul lui.

A deschis niște ochi roșii, apoși. M-a urmărit în timp ce mă apropiam de picioarele patului său.

— Acum poți să-mi spui unde mi-ai dus fiul?

— Ţi-am spus, a zis el cu o voce groasă și molfăind cuvintele din cauza calmantelor. L-am îngropat adânc sub pământ.

— Atunci spune-mi de unde pot să-l dezgrop și să-i ofer o înmormântare corespunzătoare.

— Ești deștept. O să-l găsești până la urmă.

— Uite ce... ai câștigat. Recunosc. M-ai întrecut. Încă ești înaintea mea. Am rostit această ultimă replică cu cât de multă sinceritate am putut.

— Şi cu toate astea, eu sunt cel care s-ar putea să nu mai meargă vreodată și care își va petrece viața după gratii.

Poate că medicamentele îi dezlegaseră limba, căci părea un comentariu sincer, așa că m-am decis să schimb tactica radical.

— Așadar, când ai încetat să-ți asculți inima? am întrebat.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba da. Trebuie să existe o perioadă din trecutul tău îndepărtat în care în mod instinctiv ai știut să deosebești binele de rău. Îți mai amintești perioada aceea?

A înghițit și a ridicat din umeri.

— Niște părinți adoptivi m-au adus la biserică pe când eram copil. Să citesc Biblia și alte

asemenea prostii.

— Dar în afară de asta a mai existat un moment în care ai simțit în inima ta ceea ce era bine și rău. Îți amintești vremea aceea?

M a mijit ochii.

— Ce legătură are asta cu fiul tău?

— Îți amintești?

A închis ochii.

— Da, sigur, bănuiesc.

— Sigur că îți amintești. Sigur că da. Era acolo când te-ai născut. Era acolo dinainte să te naști. Ştiai că inima are propriul său sistem nervos? Este adevărat. Inima este vie și alertă înainte să se dezvolte creierul. Este un organ mai profund de gândire, are un alt fel de cunoaștere.

M a deschis ochii.

— Şi?

— Când nu ți-ai mai ascultat inima?

A clătinat din cap.

— Nu știu despre ce...

— Ba da, am spus. Ai încetat să-ți asculți inima, pentru că ai crezut că era frântă. Şi atunci ai început să asculți de vocile furioase din capul tău. Aveai treisprezece ani? Paisprezece?

CAPITOLUL 103

NU PUSESEM ACELE ÎNTREBĂRI degeaba.

Un număr semnificativ de adulți suicidari sau criminali suferă un fel de eveniment traumatic la finele adolescenței sau la începutul adolescenței, când hormonii lor sunt la cote maxime și o iau razna, iar sentimentele lor oscilează mult. În esență, experiența acelei traume este intensificată de hormoni și amplificată de schimbările de dispoziție. Cred că un astfel de eveniment brutal din acei ani rănește creierul, provoacă scurtcircuite și cauzează ură față de oameni, ură de sine și nevroze.

Când l-am întrebat pe M despre primii săi ani de adolescență, pe chip i s-a așternut o umbră și a închis ochii.

Timp de aproape cinci minute am așteptat un răspuns. Singurele sunete erau respirația noastră și monitoarele.

— Aveam paisprezece ani, a spus M, în cele din urmă, deschizând ochii. Sora mea a fost violată și ucisă. Am găsit bărbatul care a făcut asta și l-am bătut cu un lanț până a murit.

— Atunci ai încetat să-ți asculți inima? înainte să-l ucizi?

— După, a spus el. Când mi-am dat seama că mi-a plăcut să-l bat pe ticălos până a murit și am vrut s-o fac din nou și din nou și din nou.

Am încuviințat.

— Asta ar fi suficient.

— Ca să ce?

— Să-ți amuțească inima. Să te separi de sufletul tău.

Am menținut contactul vizual cu el, am văzut cum mușchii obrazului său zvâcneau.

— Nu am nici suflet, nici inimă.

— Sigur că ai, am spus. Glonțul a ratat-o complet și este încă acolo. Încă o poți asculta dacă îndrăznești. Ai putea găsi speranță.

— Pentru ce?

— Iertare.

A râs încet.

— Pentru un om ca mine nu există iertare.

— Ba da. Închide ochii.

Am avut un moment de îndoială, când am crezut că mă va refuza. Dar apoi și-a închis pleoapele.

— Ascultă-ți inima, am spus încet. Este încă acolo. Ea îți *va* spune ce să faci.

A respirat, a înghițit în sec, s-a foit incomod și apoi a deschis ochii.

— Am făcut prea multe.

— Încă poți asculta. La fel cum ai făcut-o când erai un băiat mic, ca fiul meu.

M a strâns din fălci. A curbat buza de jos și a lipit-o de dinți.

L-am privit ferm, încercând să nu arăt cât de disperat eram. Cu fiecare minut care trecea viața lui Ali era tot mai amenințată.

— Cross, îmi pare rău, a spus el. Am surzit la prostiile de genul ăsta cu mult timp în urmă.

— Ba nu. Doar ai deconectat receptorul.

— Mai contează acum? Nu va schimba lucrurile.

— Poate că nu, dar te va schimba pe tine.

Îmi dădeam seama că l-am prins cu garda jos și am vrut să îl mențin așa.

— Trebuie să-l fi plăcut pe Ali. Nu poți să-l cunoști pe fiul meu și să nu fii impresionat de entuziasmul lui.

— Copiii vorbesc mult.

Am zâmbit.

— Fără oprire.

— Deștept.

— Genial.

M s-a uitat la tavan, apoi înapoi la mine.

— Viața este plină de nedreptate.

— Mi-ai urmărit familia, am spus. L-ai văzut pe Ali zâmbind. L-ai auzit pe Ali râzând. M-am oprit, încercând să canalizez dragostea pentru fiul meu, dar nedorind ca emoțiile să mă copleșească. Băiatul acela are o viață întreagă înainte, am continuat. Cine știe ce va putea să realizeze Ali, dacă încerci să îți asculți inima.

M a rămas tăcut și nu s-a uitat la mine.

Am așteptat zece minute în total, am oftat, apoi m-am întors și m-am îndreptat spre ușă.

Am deschis-o și dădeam să plec când M a spus:

— Cross.

Îmi venea să mă topesc, dar am rămas drept și m-am întors să mă uit la el.

— Mușuroiul, a spus el.

CAPITOLUL 104

ELICOPTERUL FBI A ZBURAT peste proprietatea lui Dwight Rivers din Shenandoah Valley și a aterizat pe pajiștea dintre panourile solare și casă. Era trecut de miezul nopții.

O lună plină inunda locul într-o lumină albastră, stranie.

Îl sunasem pe Rivers, care plecase acasă să se vindece, după ce fusese externat din spital. A spus că nu mai fusese în buncăr de când se întorsese.

FBI-ul sigilase buncărul din cauza capului găsit acolo.

— O ascunzătoare excepțională, dacă stai să te gândești, a spus Mahoney.

— Cine ar căuta într-un loc al crimei sigilat? a spus Bree, după ce pilotul ne-a dat permisiunea să coborâm.

Am sărit și am început să alergăm spre buncărul lui Rivers. În casa lui erau lumini aprinse, dar l-am găsit în cârje lângă un ATV care aștepta la intrarea principală în buncăr.

— Lacătul este încă la locul lui, a spus el. La fel și sigiliul.

Am îndreptat cu toții lanternele spre sigiliu, care nu arăta semne cum că ar fi fost forțat. Mahoney a fotografiat de două ori sigiliul și apoi l-a rupt.

Rivers ne-a dat combinația de la lacăt și am intrat repede înăuntru.

Supraviețuitorul șchiopăta în spatele nostru, comutând întrerupătoare, pornind generatoare, luminând buncărul de sus până jos.

— Doctore Cross, dacă fiul dumitale este aici, îl vei găsi, a spus Rivers.

Mă gândeam la Ali, dar nu puteam să nu observ ironia faptului că îl bănuisem pe om

suficient cât să intru prin efracție în buncărul lui și iată-l aici, ajutându-mă să-mi găsesc băiatul.

— Vă mulțumesc, domnule, am spus, apoi am deschis calea pe holul scurt, către scări.

Mahoney și Sampson au urcat la nivelurile superioare. Bree și cu mine am coborât în adâncurile mușuroiului.

— Ali! am strigat.

— Ali Cross, ne auzi?

Am deschis uși și am pătruns la fiecare nivel al labirintului, strigând și căutând în bucătărie, depozitul de arme, sala de securitate, sala de baterii și camera de filtrare a apei. Atelierul unde fusese găsit capul era încă sigilat, alături de scara principală. Am rupt sigiliul și am intrat înăuntru.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că ușa grea de oțel de la capătul opus al spațiului era pe podeaua din holul de dincolo de intrare. Ușa aceea fusese încuiată și sigilată. Restul atelierului arăta cam cum mi-l aminteam, cu excepția faptului că nu existau instrumente sau echipamente pline de sânge. FBI le confiscase ca dovezi.

Apoi am observat un bidon de apă gol din plastic lângă unul dintre dulapuri și cutii goale de mâncare împrăștiate în colțuri.

— Simți mirosul? a spus Bree.

Simțeam, slab.

— Dejecții umane.

Nu a durat mult până să localizez mirosurile. Scurgerea din pardoseală puțea a urină stătută și într-un dulap închis am găsit pungi pline cu fecale și hârtie igienică folosită.

Mahoney și Sampson au intrat și ei.

— Ați găsit ceva?

— Şi-a bătut din nou joc de mine, am spus, clătinându-mi capul, cuprins de o furie neputincioasă.

— Cineva a fost ținut închis aici, a spus Bree.

— Am o echipă de criminalistică pe drum, venind dinspre Quantico, a spus Mahoney.

— Hai să ieșim, să îi lăsăm să își facă treaba și vom afla cu certitudine dacă Ali a fost ținut aici.

— Ştiu că a fost, am spus și am arătat spre praful de lângă unul dintre dulapuri, unde un deget desenase un model.

Ali desenează astea în caietele sale tot timpul.

Bree încuviință și a spus:

— Şi lângă ușa aia sunt urme mici de pași.

M-am dus într-acolo și am văzut mai multe urme de pantofi, una peste alta, inclusiv unele care erau de mărimea lui Ali. Am luminat spre hol și am văzut o lampă cu acetilenă și un rezervor lângă scară și o lamă de fierăstrău aruncată.

— Probabil că M a coborât pe această scară interioară și a ars și a tăiat metalul ca să-și facă loc, a spus Bree. Cu sigiliul și lacătul neatinse pe ușa de la scara principală, știa că nimeni nu o să vină aici. Un loc perfect în care să ții o victimă răpită.

Asta m-a înfuriat.

— Ali! am strigat pe scară. Ali, mă auzi?

— Alex? a spus Mahoney. Nu mai este aici. Trebuie să ieșim. Fii sigur.

— Rămân, am insistat.

— Ba nu, m-a repezit Bree. Vii acasă cu mine. Am nevoie de tine. La fel și Nana și Jannie. Ne vom întoarce să vorbim cu M mâine-dimineață.

M-am uitat fix la ea, simțindu-mă copleșit de ideea că Ali fusese exact aici în ultimele zile, iar acum dispăruse din nou. Dar am dat din cap și am ieșit din atelier, incapabil să mă opun gândului că s-ar putea să nu-mi mai văd niciodată băiețelul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când i-am mulțumit lui Dwight Rivers pentru ajutor.

— Îl vei găsi, a spus Rivers. Şi mi-am dat seama cum au intrat și au ieșit. Cineva a folosit troliul de pe acoperiș. Cablul atârnă pe lateral.

— Noi l-am lăsat acolo, a spus Sampson.

— Ce?

— Este o poveste lungă, domnule, și acum este târziu, am spus și am pornit spre elicopter.

Bree a venit lângă mine și m-a luat de mână. Mintea mea îmi furniza un șir de amintiri ale momentelor esențiale din viața lui Ali: nașterea lui, prima dată când a mers singur, prima dată când a vorbit.

Mergând pe bicicletă. Jucându-se în ocean, în fața casei lui Ned de pe țărm.

Amintirile continuau să îmi vină în minte în timp ce ne-am pus centurile de siguranță în scaunele din elicopter. Ali obsedat de zombi. Obsedat de darts. Obsedat de biciclete montane. Obsedat de tot și, cel mai adesea, râzând cu gura până la urechi.

Când elicopterul a decolat, Bree a izbucnit în plâns și s-a sprijinit de mine. Am cuprins-o cu brațele, simțind cum tremură în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe față în cabina întunecată. Mi-l imaginam pe Ali în viață atât de aievea, încât puteam să jur că i-am auzit vocea în vânt.

CAPITOLUL 105

AMBELE TELEFOANE AU ÎNCEPUT SĂ VIBREZE și să sune la patru și jumătate dimineața.

M-am uitat la mesajul de la Mahoney și am înjurat.

— E imposibil!

— La naiba! a strigat Bree.

Ne-am îmbrăcat în câteva secunde și am coborât iute scările.

— Ce se întâmplă? a strigat Mama Nana după noi.

— Du-te înapoi în pat.

— Voi nici n-ați dormit!

N-am răspuns, doar am alergat până la mașină. Am pus un girofar pe plafon și am pornit, eu la volan, Bree la stația radio, dând ordine. Sirenele vuiau peste tot în jurul nostru în timp ce goneam prin orașul pustiu. Șase minute mai târziu, am oprit în fața Spitalului Universitar George Washington.

— Stabiliți un perimetru de zece blocuri, a ordonat Bree prin radio. Nimeni nu intră și nu iese. Toate vehiculele să fie percheziționate.

Sampson era deja pe hol în față la Terapie Intensivă.

— Este înarmat și îmbrăcat în uniformă de polițist.

— Ce? am spus, în timp ce Bree transmitea veștile. Cum?

— Privește.

Am ajuns la ușa deschisă a rezervei unde fusese ținut M.

Ivan Marky, același tânăr ofițer care fusese de pază când plecasem, cu o seară înainte, era în pat, complet dezbrăcat și cu gâtul tăiat.

— M s-a îmbrăcat, s-a dus la camera asistentelor, a țintit pistolul ofițerului spre fețele celor două asistente care erau de gardă și le-a ordonat să îi dea toate narcoticele și antibioticele pe care le aveau, ne-a povestit Sampson. Apoi le-a luat telefoanele mobile, le-a încuiat într-un dulap și a plecat.

— Cu cât timp în urmă?

— Patruzeci de minute.

— Patruzeci de minute, a strigat Bree. Îți bați joc de mine?

Am închis ochii, văzându-l pe M în clipele după ce îl împușcase Sampson, amintindu-mi cum arătase frică și cum spusese că nu simte nimic. Şi chirurgul spusese că avea coloana crăpată și lovită, nu?

— Nu înțeleg cum de s-a putut ridica. Şi cu atât mai puțin cum a putut merge, am spus. Dacă a avut vreun ajutor, acum este cu mult dincolo de perimetrul de zece străzi de jur împrejur. Ar fi putut deja să iasă din oraș.

— Nu poate să reziste în starea în care era, a spus Bree.

— Dar s-a ridicat în starea aia, și-a smuls perfuziile în starea aia și a omorât un polițist în starea aia!

— Îl vom prinde, Alex.

— Dacă ajunge la Ali înaintea noastră?

— Alex, nu putem să ne gândim...

— Ce altceva putem să gândim, Bree? Evident că l-a mutat pe Ali din buncăr înainte să vină la noi acasă. Evident că se îndreaptă spre locul în care l-a ascuns pe fiul nostru acum. Dumnezeu știe ce-o să facă, am spus și apoi am clătinat capul a dezgust. „Ascultă-ți inima, domnule psihopat ucigaș.” Oare puteam să fiu mai idiot?

— Ai încercat să ajungi la el în singurul fel în care credeai că e posibil. A fost genial.

— Şi s-a folosit genial de asta, împotriva noastră.

— Mergi acasă. Odihnește-te. Vei gândi mai limpede.

— Ai dormit mai puțin ca mine.

— Dar dintr-un motiv oarecare, am capul mai limpede. Simt că se va întoarce acasă. Așa că dormi câteva ore, apoi sună-mă. Nu îmi ești de ajutor așa. Nici mie, nici lui Ali.

Nu i-am răspuns, nu i-am spus nimic nici lui Sampson, m-am întors și am plecat. În lift, în cabină, în drum spre casă și intrând în casă, sentimentele mele oscilau între furie, demoralizare și înfrângere.

Încercasem să stârnesc o anumită reconectare la umanitate în M. Eșuasem lamentabil.

Am încercat să mă gândesc la celelalte lucruri pe care mi le spusese în camera lui de spital. Fusese cu adevărat în plasament? Omorâse cu adevărat un bărbat în bătaie pentru că îi violase și omorâse sora? Sau oare inventase totul pe loc?

Ceasul nostru din bucătărie indica șase și cinci minute când am intrat și am aprins lumina. Nu dormisem suficient de câteva săptămâni și totuși, mă simțeam încordat, fără măcar să mă pot gândi să mă duc la culcare. Dacă aș fi urcat atunci acolo, știam că nu m-aș fi putut gândi la altceva decât la Ali.

Prin ce trecea? Suferea? Am închis ochii, îngrozit de gândul că, în condițiile în care M era în libertate, aș putea să-mi găsesc fiul strangulat cu o cravată de mătase sau fără cap.

M-am uitat la cafetieră și apoi dincolo de ea, spre dulapul unde țineam băutura. Nu mai puteam să mă gândesc la whiskey, dar știam că alcoolul mă putea ajuta să ajung unde voiam, în întuneric, undeva unde nu exista trecut, viitor, prezent, niciun...

A sunat soneria de la intrare.

La șase și zece dimineața?

Soneria a sunat iar și m-am dus pe hol, vrând să nu le trezesc pe Nana sau pe Jannie și simțindu-mă amețit și dezorientat, de parcă urma să fiu lovit de o migrenă, pe deasupra epuizării.

Am deschis ușa. Dwight Rivers era acolo, sprijinit de cârje și respirând cu greutate.

— Domnule Rivers? am spus.

— Doctore Cross, am condus direct aici, spuse el. M-am gândit că ar trebui să fiți primul care vede asta.

— Ce este? l-am întrebat în timp ce începu să coboare scările.

Rivers nu a răspuns. A ajuns la trotuar și a mers în cârje până la o camionetă cu o rulotă atașată în spate. A deschis ușa din spate a rulotei și mi-a făcut semn din cap să mă uit înăuntru.

Soarele răsărise și acum strălucea suficient de puternic cât să deslușesc printre umbrele dinăuntru. Pentru o clipă, nu am putut să disting ce îmi adusese Rivers.

Dar atunci am văzut ceva mișcând în patul de jos, în spate.

— Cine e acolo? a întrebat vocea moale, tremurătoare și înspăimântată a unei femei. Cine este acolo?

De pe patul suprapus, o voce mai slabă a răspuns:

— Este tatăl meu, doamnă J.

CAPITOLUL 106

INIMA MEA A VORBIT ÎN LIMBA EI PROPRIE și aproape a explodat de bucurie când am sărit în rulotă și m-am dus spre paturile suprapuse. Rivers a aprins o lumină și iată-l pe băiețelul meu, arătând de parcă trecuse printr-un război și încercând să zâmbească, printre lacrimi de durere și speranță împlinită.

— Ali, am șoptit, uitându-mă uluit la ființa sa pură și la starea lui, cu o îngrijorare mult mai profundă.

Era desculț și cu pieptul gol, acoperit de zgârieturi, tăieturi și vânătăi. Cămașa pe care o purtase la școală în ziua dispariției îi era înfășurată în jurul capului și era îmbibată de sânge. Avea privirea tulbure.

— Sună la 911! am strigat către Rivers.

— N-am mobil!

— Ce?

— Nu-mi place să mă conformez, omule.

— Am căzut amândoi noaptea trecută, spuse femeia din patul de jos, care era și ea murdară și lovită. După toate astea, el s-a lovit la cap și eu am brațul rupt, și probabil și piciorul.

Am scos telefonul și am format 911.

— Numai puțin, doamnă, am spus.

Dispecera a răspuns și am descris situația.

— Ţine-l treaz pe fiul tău, m-a îndemnat ea după ce i-am spus că există o posibilă leziune la cap.

L-am scuturat ușor pe Ali și a deschis puțin ochii.

— Rămâi cu noi, amice.

A zâmbit leneș.

— Tată?

— Sunt aici, am spus și l-am luat de mână.

— Ambulanța sosește în două minute, doctore Cross, a spus dispecera.

— Tată, este un vis?

Deși știam că trebuie să fiu calm și liniștit de dragul lui, întrebarea asta m-a lovit într-un fel în care nu m-am așteptat și am spus printre lacrimi:

— Nu. Nu, Ali. Nu este un vis. Ești aici și eu sunt aici.

Lacrimile i s-au rostogolit pe obraji în timp ce zâmbetul i s-a lărgit pe chip.

— Am știut că vom reuși, a spus el. Nu-i așa, doamnă J?

— Nu te-ai îndoit deloc, spuse femeia. Chiar și când eu am făcut-o.

Sirenele vuiau pe strada noastră.

— Mă scuzați, doamnă, am spus. Cine sunteți?

— Diane Jenkins, a spus ea. Locuiesc în Ohio.

Mi-a picat falca o clipă, apoi am zâmbit, nevenindu-mi să cred și am spus:

— Desigur. Te-am căutat.

— Pot să-l sun pe soțul meu?

— Imediat după ce primiți ajutor medical.

— Tată? a repetat Ali, în timp ce două ambulanțe vuiau și se îndreptau spre strada noastră.

— Sunt chiar aici, am spus, strângându-i mâna.

— Doamna J se descurcă foarte bine cu lampa de sudură.

— A fost ideea lui, a spus ea.

Ochii lui Ali au început să se închidă.

— Haide, amice, stai treaz, l-am îndemnat, scuturându-l iar.

— Vreau foarte mult să dorm, tată. Sunt obosit. Am stat treji toată noaptea.

— Ştiu că vrei, am spus, mângâindu-l pe obraz. Dar trebuie să mai rămâi treaz puțin.

— Pot să merg cu ambulanța? a întrebat el, în timp ce mașinile de salvare s-au oprit lângă rulotă.

— Da, am spus, simțind mai multă dragoste pentru el decât aș fi crezut posibil.

— Ar trebui să-ți vezi fața, tată, a spus el, zâmbind și umezindu-și buzele cu limba, în timp ce infirmierii au ajuns la ușa din spatele meu.

— Știu, am spus, și m-au podidit lacrimile. Sunt cel mai fericit tată din lume.

— Intrăm, a spus medicul.

I-am dat drumul la mână.

A făcut ochii mari.

— Nu pleca.

— Nu-ți face griji, amice, am spus. Tata va fi alături de tine la fiecare pas.

CAPITOLUL 107

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, la etajul al treilea al secției de neurologie la Georgetown University Medical Center, un infirmier o împingea pe Diane Jenkins spre mine pe o targă. Femeia avea brațul drept în ghips, și un picior bandajat zdravăn.

Soțul ei, Melvin, mergea lângă ea. A venit direct la mine și mi-a strâns mâna.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care vi le-am spus, doctore Cross.

— Ce-a fost a fost, l-am liniștit eu, apoi m-am uitat la soția lui. Ne-ați speriat tare cu piciorul acela.

Ea a clătinat din cap.

— N-am mai auzit de sindromul de compartiment, dar chirurgul a spus că am avut noroc că nu am pierdut piciorul de la genunchi în jos. Ce face Ali?

Am zâmbit.

— Contuzie, dar fără fractură craniană. Tăietura a provocat sângerarea și de aceea arăta atât de rău. Şi era epuizat. Vreți să-l vedeți?

— Cum aș putea să nu vreau?

M-am uitat la Bree, la Ned Mahoney și la John Sampson, care așteptau pe hol în fața unei rezerve de spital. Infirmierul a împins-o pe doamna Jenkins spre ei.

Melvin Jenkins m-a privit, aparent incomodat.

— Doctore Cross, sunt profund recunoscător că Diane este în viață. Şi, ei bine, mă întreb dacă aveți vreo idee unde a pus cei cinci milioane de dolari pe care i-am împrumutat?

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Da. Şi sunt sigur că persoana care îi are vi-i va returna, odată ce înțelege că banii au ajuns la

ea doar ca să ne abată atenția de la M și să ne determine să o implicăm în crimele lui.

Umerii lui Jenkins s-au relaxat și m-a îmbrățișat.

— Vă mulțumesc. Să intrăm?

L-am bătut pe spate.

— Melvin, aș aprecia dacă ai privi pe ecran, a spus Diane Jenkins. Am nevoie să fac asta singură.

Se vedea că bărbatul n-ar fi vrut să plece de lângă soția lui, dar cu toate astea a acceptat.

— Chiar alături?

— Chiar alături.

A mers împreună cu ceilalți într-o cameră alăturată, amenajată cu monitoare, astfel încât să nu piardă nimic. Infirmierul a împins-o pe doamna Jenkins pe ușa camerei adiacente.

Înainte să intru în camera lui Ali, m-am oprit o clipă, am plecat capul și pentru a mia oară i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru miracolul supraviețuirii lui.

Cu o zi în urmă îi dăduseră fiului meu din ce în ce mai puține medicamente, scoțându-l încet din starea de tranchilizare în care medicii îl ținuseră pentru a evalua gravitatea rănilor.

Stătea ridicat în fund pe pat și părea foarte vioi.

— Doamnă J! a exclamat zărind-o pe Diane Jenkins. De ce ai piciorul așa?

— L-am lovit suficient de tare încât să afectez aprovizionarea cu sânge și s-a umflat tot, așa că au trebuit să-l deschidă și să-l dreneze, a spus ea. Încă drenează.

A privit-o ușor dezgustat, ceea ce a făcut-o pe femeie să râdă.

— Suntem în viață, a spus ea. Mulțumită ție, tinere.

Am ridicat ambele mâini.

— De aceea sunteți amândoi aici. Vreau să aud totul. De la început.

CAPITOLUL 108

DIANE JENKINS A SPUS CĂ ÎN ZIUA în care a dispărut, în mașina ei intrase un bărbat, care se ascunsese pe bancheta din spate.

Individul îi pusese o mână înmănușată peste gură, iar ultimul lucru pe care și-l amintea cu claritate era că, spre groaza ei, un ac i se înfigea în gât.

Știa că fusese dusă în mai multe locuri înainte să ajungă în buncăr, dar nu-și amintea prea multe despre niciunul dintre ele și nu putea să spună cât timp petrecuse acolo, deși își amintea că el folosise un vehicul pentru a o transporta dintr-un loc în altul.

Doamna Jenkins se trezise de-a binelea în atelierul din buncărul lui Rivers, cu mâinile legate cu cătușe de plastic în față și cu ușa camerei încuiată. Avea apă, mâncare și nicio cale de ieșire. Îi lipseau verigheta și inelul de logodnă.

Ne-a spus că țipase o vreme, dar nu venise nimeni. Ceva mai târziu, după o zi, poate două, dar la mult după ce trecuseră efectele substanței cu care fusese adormită, se trezise și îl văzuse pe M aducându-l pe Ali, drogat, legat și inconștient. Îl implorase pe M să le dea drumul, dar el o ignorase și îi încuiase pe amândoi înăuntru.

— Nu știam ce să fac, a spus ea. Dar Ali știa.

Ali a spus că a crezut că se întâlnește cu căpitanul Abrahamsen după școală, dar M oprise într-un Chevrolet Suburban. Purta echipament de ciclism cu însemne militare și i-a spus că făcea parte din echipa lui Abrahamsen și că acesta fusese nevoit să meargă urgent la o întâlnire și de aceea îl trimisese pe el.

— Știu că a fost o prostie, dar purta aceeași uniformă ca și căpitanul Abrahamsen, așa că m-am urcat în mașina lui. Mă uitam pe fereastră după

prietenii mei când mi-a înfipt un ac în picior. Acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, până la camera aceea în care ne-a ținut.

Ali a spus că inițial fusese speriat, apoi confuz și furios când își dăduse seama că fusese păcălit de mesaje.

— Dar după aceea nu m-am gândit decât la cum să evadez.

— Este adevărat, a spus doamna Jenkins. A devenit... obsesiv.

— Îmi sună cunoscut, am zâmbit eu și i-am făcut cu ochiul lui Ali, care a continuat.

Chiar și cu încheieturile legate, Ali reușise să caute prin fiecare dulap și sertar din atelier și găsise tot felul de lucruri, inclusiv un ciocan, o daltă, o bormașină portabilă cu burghie, trei lanterne frontale și două baterii suplimentare, un fierăstrău cu două lame de rezervă, un ceas vechi care încă mergea și un aparat de sudură cu acetilenă, aflat încă în cutie, împreună cu un rezervor mic de gaz.

Ali ar fi vrut să folosească imediat aparatul de sudură ca să-și croiască drum afară din buncăr. Instrucțiunile erau în cutie. Cât de greu putea să fie? Dar doamna Jenkins îi atrăsese atenția că rezervorul de gaz era destul de mic și s-a întrebat dacă era suficient cât să taie ușa de oțel.

Au decis în schimb să slăbească mai întâi balamalele ușii și mecanismul mânerului cu celelalte unelte și apoi să termine lucrarea cu aparatul de sudură. Folosind ceasul, Ali a ținut evidența venirilor și plecărilor lui M și a descoperit că răpitorul lor îi verifica la aproximativ douăzeci și patru de ore, în mod constant între două și trei și jumătate dimineața.

Ascunseseră uneltele, iar Ali îl întrebase pe M dacă le putea tăia legăturile de la încheieturi, pentru că li se rodea pielea. M făcuse întocmai fără să comenteze, apoi le dăduse unguente cu

antibiotic ca să își trateze rănile și plecase, încuind ușa dinspre hol și pe cea dinspre scara interioară.

Înainte ca Ali și Diane Jenkins să se poată ridica și merge spre ușă, se simțiseră amețiți, ceea ce îi făcuse să creadă că M le punea medicamente în apă.

Deciseseră să-și limiteze aportul de lichide, dar cu toate acestea, capacitatea lor de a lucra a încetinit.

Au început cu balamaua mijlocie și cu fierăstrăul, încercând să păstreze tăietura cât mai puțin vizibilă posibil.

— Ne-am asigurat că totul era curățat înainte ca M să se întoarcă, a spus Ali. Dar de fiecare dată când venea, ne era teamă că va vedea unde slăbisem ușa.

Însă M nu a descoperit ce făceam și, două zile mai târziu, cu balamaua centrală redusă la cinci centimetri de oțel de șaizeci de milimetri grosime, au trecut la cea de jos. Asta a mai durat două zile. Tăierea balamalei de sus la șapte centimetri le-a luat o zi și jumătate. Au așteptat să sosească M la ora obișnuită în a șasea dimineață, dar el nu s-a întors decât în a șaptea zi în jurul orei unu dimineața.

M părea agitat, distras; le-a aruncat cutii de mâncare și sticle de apă și a plecat cu câteva ore înainte să se strecoare afară din casa vecinului meu și peste schele în biroul meu de la mansardă.

Ali și doamna Jenkins au spus că, privind retrospectiv, probabil că ar fi putut evada în acele douăzeci și două de ore în plus pe care le petrecuseră așteptând revenirea lui M. Dar doriseră să înceapă procesul final de tăiere când ar fi știut că vor avea la dispoziție cel puțin o zi întreagă pentru a trece de ușă și pentru a ajunge cât mai departe posibil de locul unde erau ținuți captivi.

CAPITOLUL 109

CAM ÎN ACELAȘI TIMP CÂND îl înfruntam pe M în biroul meu din mansardă, Ali și doamna Jenkins începuseră să dea găuri în jurul clanței de la ușă și mecanismului de închidere.

Dwight Rivers construise ușile tăindu-le din laturile unui container de vagon de tren și instalând mecanisme ranforsate de închidere, pentru ca, după cum s-a exprimat Ali, „zombii să nu poată pătrunde în timpul apocalipsei”.

Rezultatul practic a fost că ei încercau să găurească o placă de oțel lată de doi centimetri cu o bormașină portabilă de uz casnic, care avea nevoie să îi fie schimbate și încărcate bateriile constant. Ca atare, efectele asupra plăcii fuseseră infime.

Așa că, în timp ce noi așteptam ca medicii să ne dea undă verde ca să îl interogăm pe M, Ali a luat autogenul și aprinzătorul și i-a cerut Dianei Jenkins să dea drumul la gaz.

Dar, slavă Domnului, femeia i-a spus că în niciun caz un copil de zece ani nu va manevra un aparat de sudură și i l-a luat din mâini, în ciuda protestelor lui. Când fusese răpită, avea la gât ochelarii de soare cu dioptrii. Deși nu erau chiar atât de eficienți ca o mască de sudură, fuseseră totuși suficient de buni încât să-i permită să lucreze fără să orbească.

— Ar fi trebuit s-o vezi, tata, a spus Ali. Îi era frică, dar odată ce a aprins aparatul, a început să taie ca și când asta făcuse toată viața ei. De la balamaua de jos până la cea de sus.

Când balamaua de sus s-a desprins, a folosit aparatul pe spațiile dintre găurile pe care le dăduseră în jurul clanței și încuietorii. Chiar când rezervorul de gaz începea să piardă presiune, a

terminat cercul și Ali a început să lovească zona cu ciocanul.

După cincisprezece lovituri, cercul tăiat a căzut pe partea cealaltă și ușa s-a prăbușit cu un zgomot puternic. În holul de dincolo de ușă au zărit scara care ieșea din tavan, s-au dus la ea și au simțit curentul venit de sus.

Folosind lanternele frontale s-au suit și au bâjbâit prin buncărul lui Rivers până au ajuns pe acoperiș și au găsit același cablu cu troliu și funie folosit de Sampson și de mine ca să ieșim din mușuroi, cu aproape două săptămâni în urmă.

Doamna Jenkins se opusese ideii de a coborî în rapel și îi spusese lui Ali că îl va aștepta să revină cu ajutoare. Dar băiatul o convinsese că M sigur se folosea de frânghie pentru a intra și ieși din buncăr și că trebuia să fugă de-acolo cât mai repede posibil.

— A fost cel mai înspăimântător lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea, dar Ali m-a ținut de vorbă în tot timpul cât am coborât, pentru a-mi alunga temerile, a spus doamna Jenkins.

Când ajunseseră amândoi jos, auziseră o mașină și stinseseră lanternele. Apoi văzuseră faruri sus, lângă o casă și crezuseră că M se întoarce după ei.

O luaseră la fugă spre vest, traversând pajiștea, spre pădure. Neavând idee unde se aflau, odată ajunși la copaci continuaseră să meargă și aprinseseră din nou lanternele. Merseseră timp de o oră și jumătate și nu dăduseră de niciun drum.

Pădurea devenea mai deasă și terenul urca. Deși nu știau atunci, se aflau în Parcul Național Shenandoah, când se hotărâseră să se oprească și să aștepte lumina zilei.

Dar apoi auziseră elicopterul nostru zburând pe deasupra și aterizând în pajiștea mușuroi. Au auzit sirenele venind câteva minute mai târziu.

— Ne-am gândit că sirenele sunt un semn bun, a spus Ali. Așa că am pornit înapoi în acea

direcție, doar că atunci când sirenele s-au oprit, nu ne-am mai putut da seama exact de unde veneau.

— Atunci lanternele au început să se stingă și am căzut de pe o stâncă, a spus doamna Jenkins.

M-am cutremurat.

— Ce?

— Sau ne-am rostogolit de pe ea. Cred că era mai degrabă o râpă.

— Era abrupt, a spus Ali. Asta îmi amintesc întrucâtva.

Doamna Jenkins a spus că se lovise de stânci și de bolovani pe fundul râpei. Simțise cum i se rupe mâna și cum i se zdrobește gamba.

Ali nu-și amintea că se lovise de piatră, dar a spus că pentru o vreme își pierduse cunoștința.

— Am pus o baterie nouă în lanternă și l-am găsit, a spus ea. I-a curs mult sânge, dar și-a revenit.

Atunci începuse să plouă și elicopterul nostru zburase înapoi pe deasupra lor.

— Aproape că a trecut pe deasupra capetelor noastre, a spus ea. Am strigat amândoi, dar nimeni nu auzea nimic.

Am vrut să spun că mi se păruse mie că îi auzeam vocea lui Ali, ceea ce era imposibil. M-am decis să păstrez asta pentru mai târziu și să îi spun doar lui Ali.

Doamna Jenkins îl convinsese pe Ali că era necesar să continue să se miște, altfel riscau să moară de hipotermie.

— Mergeam amândoi în trei picioare, a spus ea.

— Și un cap și jumătate, a spus Ali și a râs.

A râs și ea.

— Nu, tu aveai cel puțin trei sferturi de cap.

Merseseră șchiopătând prin pădure și apoi ajunseseră la drumul de pământ.

Nu parcurseseră nici 300 de metri, când Dwight Rivers venise cu camioneta cu rulotă,

îndreptându-se spre magazinul de scule ca să-și cumpere lacăte noi pentru buncăr.

— A oprit imediat? am întrebat.

— A trecut cu mașina cu mult pe lângă noi, chiar și când i-am făcut semn cu mâna, a spus doamna Jenkins. Dar apoi a frânat puternic și a dat repede în marșarier.

Fiul meu a spus:

— M-a întrebat dacă sunt Ali Cross. Am spus că sunt. Iar doamna Jenkins i-a spus cine este ea și a întrebat dacă putem folosi telefonul lui. El a spus că a renunțat la telefoanele mobile pentru că protesta împotriva a nu știu ce. Apoi ne-a spus să ne suim în rulotă, să ne încălzim și să dormim puțin și ne va duce până acasă.

— Şi asta este toată povestea, a încheiat doamna Jenkins. Iar fiul dumitale este eroul meu, doctore Cross.

— Şi al meu, doamnă J, am spus eu.

Ali radia de bucurie.

— Când poate eroul să plece acasă și să mănânce înghețată?

— Medicul decide asta, dar am senzația că Mama Nana s-ar putea să-ți aducă vreo două sau trei feluri când te va vizita, ceva mai târziu.

Fiul meu a privit-o pe Diane Jenkins într-un mod care exprima legătura profundă care se stabilise între ei în captivitate.

— Vrei să faci cunoștință cu adevărata hashtag-lucruri-foarte-bune-pe-care-le-spune-bunica-mea și să mănânci înghețată?

Ea a râs, m-a privit și apoi a spus:

— Da, Ali. Foarte mult.

CAPITOLUL 110

Unsprezece săptămâni mai târziu

JANNIE ÎȘI REINTRASE DEJA ÎN FORMĂ când a apărut cu pas săltat pe ieșirea destinată sportivilor și a pornit pe pista Universității Carolina de Nord, în Chapel Hill.

Eram cu toții acolo, venise chiar și fiul meu mai mare, Damon, aflat în vacanța de vară de la facultate. Am sărit cu toții în picioare și am aplaudat și am fluierat pentru ea.

Ali încă avea o cicatrice lungă și lucioasă pe scalp, dar în afară de o ușoară insomnie și de câteva schimbări de dispoziție, părea să-și fi revenit. Locurile de la umbră erau aglomerate, dar nu ne păsa. Eram cu toții împreună și îi ofeream dragoste fiicei noastre în a doua zi a competiției USATF pentru liceeni.

Ted McDonald, antrenorul independent care se interesase primul de Jannie, a descris seria celor patru curse ca fiind asemănătoare trialurilor de fotbal, unde specialiștii caută profesioniști. În acest caz, specialiștii erau antrenori ai diviziei INCAA, cel puțin cincisprezece dintre ei, după numărătoarea mea.

Câțiva dintre antrenori ne făcuseră deja o vizită acasă și cu ceilalți ne auziserăm sau comunicaserăm prin scrisori anul trecut.

Deși antrenorii erau acolo să îi urmărească pe toți cei aproape două sute de sportivi care participau la competiție, nu era niciun secret că multe priviri erau ațintite asupra lui Jannie.

Până acum ea gestionase presiunea relativ ușor. O ajutase faptul că antrenorul McDonald luase avionul din Texas pentru a participa la eveniment.

McDonald îi fusese alături când se calificase în finala pentru cursa de patru sute de metri, proba la care era cea mai bună, dar tocmai ratase un loc în cea de opt sute de metri. De asemenea, concurase pentru prima dată și la aruncarea cu sulița, clasându-se pe locul optsprezece din douăzeci și cinci de participanți – ceea ce nu era rău, date fiind circumstanțele.

Jannie i-a ignorat pe antrenorii de facultate, în timp ce a alergat pe lângă ei, apoi ne-a trimis bezele și ne-a zâmbit, ca și când se distra din plin.

— E bine să o văd din nou atât de relaxată, a spus Mama Nana. Și puternică.

— Mulțumită somnului, vitaminelor, mâncării tale bune și antrenamentului cu greutăți.

— Și antrenorului McDonald, am spus, văzându-l pe teren pe bărbatul înalt și suplu, cu părul blond, care discuta cu unul dintre oficiali. Nu știu cum ne-am fi descurcat în toate astea fără el.

— Și mie îmi place de el, a spus Bree, ridicându-se. Mult. O ține pe Jannie cu picioarele pe pământ.

Bree a plecat să ne aducă răcoritoare, iar Damon și Ali au mers la gard să vorbească cu Jannie înainte de proba de sărituri în lungime.

Bunica mea a început să citească din cartea ei, iar eu am rămas cu gândurile mele.

În ciuda unei vânători masive în regiune și a unei alerte naționale cu mai multe fotografii și clipuri video în care apărea individul pe care îl cunoșteam drept M, difuzate la toate televiziunile, acesta nu fusese găsit.

Dar acum știam mult mai multe despre el. Când am trimis probe de ADN prin marile baze de date ale FBI și Europol, am fost uimiți să primim 26 de potriviri diferite cu ADN-ul colectat de la locurile crimelor din întreaga lume.

Era limpede că M fusese în acea cabană distrusă din tabăra de pescuit. Mici fragmente din pielea lui se aflau pe directorul de școală ucis.

Erau și pe Katrina Nixon. ADN-ul său fusese găsit și la bordul iahtului traficanților de sclavi sexuali și în apartamentul detectivului Ron Dallas. Dar fără amprente și fără alte informații clare despre el, era ca și cum tipul nu ar fi existat.

M-aș fi așteptat ca experiența prin care Ali trecuse să-l traumatizeze. Dar, în afară de o mirare persistentă cu privire la motivul pentru care M îl alesese pe el, trecuse deja la noi obsesii: Insulele Galapagos și programarea computerelor. Şi a continuat să meargă cu bicicleta montană și să fie prieten cu căpitanul Abrahamsen, care era încântat că Ali era bine.

Un alt lucru pozitiv a fost că am putut să-l văd pe Martin Forbes ieșind din sala de judecată ca om liber, hotărât să-și petreacă restul zilelor cu înțelepciune.

— Mi-ai salvat viața, Cross, mi-a spus el înainte să mă îmbrățișeze. Nu voi uita niciodată.

Iar eu și Bree nu puteam da uitării faptul că M rămânea o amenințare pentru familia noastră. Ne-am instalat camere de supraveghere în curte și în exteriorul casei și am insistat ca Jannie, Mama Nana și Ali să nu călătorească niciodată singuri.

Bree și cu mine întorceam mereu capul la adunări publice mari, cum ar fi curse de alergat. Până atunci însă nu văzusem nicăieri în tribune pe cineva care să semene cu M.

Evenimentul de sărituri în lungime a început. După primele serii, Jannie s-a clasat pe la jumătatea clasamentului, dar a fost suficient pentru a se califica în finală, unde a încheiat competiția pe penultimul loc, la cincizeci de centimetri de învingător. După ultima săritură a clătinat din cap, cu umerii lăsați.

— Pot mai mult, a spus ea apoi.

— Ştiu că poți.

— Voiam doar să-i demonstrez ceva antrenorului Mac.

— Atunci arată-i la cursa de patru sute de metri.

Asta a părut să-o încurajeze, păstrându-și optimismul pentru tot restul zilei.

În finala de patru sute de metri, Jannie s-a detașat pe a cincea bandă, strecurându-se cu ușurință printre atletele aflate în plutonul fruntaș. Pe ultima sută de metri și în ciuda tuturor accidentărilor și bolilor pe care le îndurase în ultimii doi ani, fiica mea a părut să atingă o viteză pe care o crezusem pierdută și a început mai mult să sară decât să alerge.

Am simțit cu toții că explodăm de bucurie văzând-o cum le prinde din urmă pe cele aflate în frunte, la mai puțin de cincizeci metri de finiș, pentru a câștiga apoi cursa la o diferență de doar câteva zecimi de secundă.

— Şi-a revenit! a strigat Ali, țopăind. Jannie și-a revenit!

— Ai văzut asta? a spus Damon. La final parcă celelalte atlete stăteau pe loc!

— Cu toții am văzut, a spus Mama Nana. La fel și toți acei antrenori.

Avea dreptate. Majoritatea antrenorilor erau în picioare și se uitau la cronometre, unii zâmbind, alții clătinând din cap de uimire. Antrenorul McDonald ne privea de jos, zâmbind și strângând pumnii.

Jos, pe pistă, Jannie a încetinit și s-a oprit, cu capul dat pe spate, mâinile ridicate spre cer și un zâmbet radios întipărit pe chip.

CAPITOLUL 111

RESTUL ZILEI, JANNIE ŞI CU MINE am vorbit cu antrenorii despre oferte de vizite în campusuri și despre burse. Eram recunoscători să îi ascultăm pe fiecare, inclusiv pe antrenorul de la Universitatea Oregon, care ne-a amintit că fusese primul care se arătase interesat de ea, când Jannie era în primul an de liceu.

După ce antrenorul s-a îndepărtat, Jannie a ridicat din umeri:

— Nu știu ce să fac.

Antrenorul McDonald, care era și el acolo, i-a zâmbit.

— Din fericire, nu trebuie să iei nicio decizie azi sau prea curând.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule antrenor, a spus ea, îmbrățișându-l. M-a ajutat.

— Îți mulțumesc că mi-ai oferit darul de a te privi învingând azi. Şi vorbim marți, da?

Ochii lui Jannie s-au umezit și a dat aprobator din cap.

— Marți.

El a plecat.

— Putem să mâncăm ceva? a spus ea. Mor de foame.

— Doctore Cross? Jannie?

Ne-am întors și am văzut-o pe antrenoarea Wilson, de la Universitatea Texas, venind spre noi prin tunelul care ducea spre vestiare. Era singura antrenoare care nu ne abordase încă în ziua aceea.

— Unicornul s-a întors, a spus ea. A zâmbit și a dat mâna cu Jannie și cu mine.

Apoi antrenoarea s-a uitat la mine.

— Jannie chiar e un unicorn. În mai multe feluri. Azi ai reușit o victorie impresionantă în cursa de patru sute de metri.

— A fost o cursă mai bună decât celelalte trei probe la care am participat, a spus Jannie.

— Nu, aici te înșeli. Nu ai câștigat niciun loc în acele evenimente individuale, dar ai fost competitivă în toate. Acest lucru indică un atlet complet, foarte bun, iar eu asta caut.

Wilson s-a oprit.

— Dar nu îți pot spune să renunți la cursa de patru sute de metri, unde deja ești talentul excepțional al primei divizii, pentru a te dedica heptatlonului, o disciplină care pentru tine reprezintă o necunoscută, dar pentru care cred că ai potențialul de a fi o concurentă de talie mondială.

Jannie și-a umflat obrajii și a răsuflat.

— Nu știu, doamnă antrenor.

— Şi nici nu trebuie, a spus antrenoarea Wilson. Dar orice cale te decizi să alegi, să știi că la Universitatea Texas ai bursă completă. Şi să-ți amintesc că și antrenorul McDonald locuiește în orașul unde se află universitatea noastră?

Jannie a zâmbit.

— Ştiu, stă în Austin.

— Ești norocoasă să îl ai de partea ta.

— Da, doamnă. Sunt.

Wilson a spus că vom păstra legătura și a plecat. Jannie s-a șters la ochi cu mâneca.

— Ești bine?

Jannie a zâmbit printre lacrimi.

— Sigur că sunt bine. Doar că... mă gândeam... câte fete de șaptesprezece ani au ocazia să-și vadă visul cu ochii, ca mine?

— Toate fetele de șaptesprezece ani care trăiesc în casa mea, am spus și am îmbrățișat-o. Nu pot să-ți spun cât de mult...

— Tată! a strigat Ali, alergând spre noi din tribune.

Am ridicat o mână și m-am uitat la Jannie.

— Nu pot să-ți spun cât de mândru sunt de...

— Tată! a spus Ali.

— Ali, am spus tăios. Încerc să-i spun surorii tale cât de...

M-am oprit la mijlocul propoziției, văzând telefonul pe care mi-l arăta și expresia îngrozită de pe chipul său.

— El este, tată, a spus el. Pe Wickr, dar am făcut captură de ecran.

Am luat telefonul, am citit și mi-am dat seama că jocul cu M nu se terminase.

> Ești un mic artist al evadărilor, Ali. Iar Jannie este campioană absolută la alergat! Salută-l pe tatăl tău din partea mea. Spune-i că de unde am stat, se vedea clar că fiica lui aleargă cu toată inima.

[1] **„***Râu***”** în lb. eng. (n.red.)

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36

CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60
CAPITOLUL 61
CAPITOLUL 62
CAPITOLUL 63
CAPITOLUL 64
CAPITOLUL 65
CAPITOLUL 66
CAPITOLUL 67
CAPITOLUL 68
CAPITOLUL 69
CAPITOLUL 70
CAPITOLUL 71
CAPITOLUL 72
CAPITOLUL 73
CAPITOLUL 74
CAPITOLUL 75
CAPITOLUL 76

CAPITOLUL 77
CAPITOLUL 78
CAPITOLUL 79
CAPITOLUL 80
CAPITOLUL 81
CAPITOLUL 82
CAPITOLUL 83
CAPITOLUL 84
CAPITOLUL 85
CAPITOLUL 86
CAPITOLUL 87
CAPITOLUL 88
CAPITOLUL 89
CAPITOLUL 90
CAPITOLUL 91
CAPITOLUL 92
CAPITOLUL 93
CAPITOLUL 94
CAPITOLUL 95
CAPITOLUL 96
CAPITOLUL 97
CAPITOLUL 98
CAPITOLUL 99
CAPITOLUL 100
CAPITOLUL 101
CAPITOLUL 102
CAPITOLUL 103
CAPITOLUL 104
CAPITOLUL 105
CAPITOLUL 106
CAPITOLUL 107
CAPITOLUL 108
CAPITOLUL 109
CAPITOLUL 110
CAPITOLUL 111

Table of Contents

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 10
CAPITOLUL 4 13
CAPITOLUL 5 19
CAPITOLUL 6 21
CAPITOLUL 7 26
CAPITOLUL 8 28
CAPITOLUL 9 33
CAPITOLUL 10 36
CAPITOLUL 11 39
CAPITOLUL 12 43
CAPITOLUL 13 46
CAPITOLUL 14 51
CAPITOLUL 15 55
CAPITOLUL 16 58
CAPITOLUL 17 62
CAPITOLUL 18 66
CAPITOLUL 19 68
CAPITOLUL 20 70
CAPITOLUL 21 73
CAPITOLUL 22 78
CAPITOLUL 23 81
CAPITOLUL 24 86
CAPITOLUL 25 90
CAPITOLUL 26 93
CAPITOLUL 27 95

CAPITOLUL 28 99
CAPITOLUL 29 101
CAPITOLUL 30 104
CAPITOLUL 31 108
CAPITOLUL 32 112
CAPITOLUL 33 115
CAPITOLUL 34 118
CAPITOLUL 35 121
CAPITOLUL 36 125
CAPITOLUL 37 129
CAPITOLUL 38 133
CAPITOLUL 39 136
CAPITOLUL 40 139
CAPITOLUL 41 141
CAPITOLUL 42 144
CAPITOLUL 43 148
CAPITOLUL 44 151
CAPITOLUL 45 155
CAPITOLUL 46 159
CAPITOLUL 47 162
CAPITOLUL 48 164
CAPITOLUL 49 168
CAPITOLUL 50 172
CAPITOLUL 51 175
CAPITOLUL 52 179
CAPITOLUL 53 183
CAPITOLUL 54 188
CAPITOLUL 55 192
CAPITOLUL 56 195
CAPITOLUL 57 198

CAPITOLUL 58 201
CAPITOLUL 59 204
CAPITOLUL 60 209
CAPITOLUL 61 211
CAPITOLUL 62 213
CAPITOLUL 63 216
CAPITOLUL 64 218
CAPITOLUL 65 221
CAPITOLUL 66 224
CAPITOLUL 67 227
CAPITOLUL 68 230
CAPITOLUL 69 233
CAPITOLUL 70 236
CAPITOLUL 71 239
CAPITOLUL 72 242
CAPITOLUL 73 246
CAPITOLUL 74 249
CAPITOLUL 75 252
CAPITOLUL 76 254
CAPITOLUL 77 257
CAPITOLUL 78 261
CAPITOLUL 79 264
CAPITOLUL 80 267
CAPITOLUL 81 272
CAPITOLUL 82 275
CAPITOLUL 83 278
CAPITOLUL 84 281
CAPITOLUL 85 285
CAPITOLUL 86 288
CAPITOLUL 87 292

CAPITOLUL 88 296
CAPITOLUL 89 299
CAPITOLUL 90 302
CAPITOLUL 91 305
CAPITOLUL 92 309
CAPITOLUL 93 311
CAPITOLUL 94 314
CAPITOLUL 95 316
CAPITOLUL 96 318
CAPITOLUL 97 322
CAPITOLUL 98 324
CAPITOLUL 99 327
CAPITOLUL 100 331
CAPITOLUL 101 334
CAPITOLUL 102 337
CAPITOLUL 103 340
CAPITOLUL 104 343
CAPITOLUL 105 347
CAPITOLUL 106 351
CAPITOLUL 107 354
CAPITOLUL 108 356
CAPITOLUL 109 359
CAPITOLUL 110 363
CAPITOLUL 111 367